

ከእግዚአብሔር እኩል የነበረው ሰው

ዮሐንስ 5

በዮሐንስ የተዘገቡ የጌታችን ሁለት ተአምራት በይዘታቸው ግላዊ የሚመስሉ ነበሩ። አገልጋዮቹና ደቀ መዛሙርቱ ውኃውን ወደ ወይን ጠጅ እንደለወጠ ያውቁ ነበር። እንደዚሁም የሹሙን ልጅ እንደፈወሰ የሚያውቁት አገልጋዮቹና የሹሙ ቤተሰብ ነበሩ። በምእራፍ 5 ላይ የተጻፈው ተአምር በአደባባይ በሕዝብ ፊት የተፈጸመ ብቻ ሳይሆን ፣ በሰንበት ዕለት የተከናወነ ነበር። ከዚህም የተነሣ በሃይማኖት መሪዎች ዘንድ ተቃውሞን አስከትሎ ነበር። በአዳኙ ላይ በግላጭ ስደት መነሣቱን እዚህ ላይ እንመለከታለን።

በዚህ ተውኔት ውስጥ ሦስት አስደሳች «ድርጊቶች» ይታያሉ።

1. ከሕመም መዳን (ዮሐ. 5:1-15)

በኢየሩሳሌም የምትገኘውን የቅድስት ሐና ቤተ ክርስቲያን የመገባባት ዕድል ቢገኘውም፣ የጥንቱን የቤተሳይዳ መጥመቂያ የሚያስታውስ ጥልቀት ያለውን ጉድጓድ ማየት ትችሉ ነበር። ቤተ ሳይዳ የሚለው ቃል በተለያዩ አነባበቦች ተጽፎና የተለያዩ ትርጉሞች ተሰጥተውት ይገኛል። አንዳንዶች «የምሕረት ቤት» ወይም «የጸጋ ቤት» ሲሉት፣ ሌሎች ደግሞ «የሁለት ፈሳሾች መጥለቂያ» ይሉታል። የታሪክና የዝክረ ቅርስ ጥናት መረጃዎች እንደሚያመለክቱት አጠገብ ለአጠገብ የነበሩ ሁለት የውኃ ጉድጓዶች በአካባቢው አገልግሎት ይሰጡ እንደነበር ተደርሶበታል።

ይህ የውኃ ጉድጓድ ወይም መጥመቂያ በሰሜናዊ ምሥራቅ የከተማዋ ጫፍ ላይ በበጎች በር አቅራቢያ ይገኝ ነበር (ኃህ. 3:1፤ 12:39)። ዮሐንስ ለአንባቢዎቹ ኢየሱስ ክርስቶስ «የእግዚአብሔር በግ» (ዮሐ. 1:29) መሆኑን ነገሮአቸው ስለነበር፣ ምናልባት ስለዚህ ስፍራ መንፈሳዊ ጠቀሜታ እያስተዋለ ሳይሆን አልቀረም።

ኢየሱስ ወደ ኢየሩሳሌም በሄደ ጊዜ፤ በየትኛው በዓል ላይ እንደተገኘ አናውቅም፤ ማወቅም አያስፈልገንም። የመሄድ ዋናው ምክንያት ሃይማኖታዊ ባሕልን ለመጠበቅ አልነበረም። ነገር ግን አንድን ሰው በመፈወስ ይህን ተአምራታዊ ክስተት መሠረት አድርጎ መልእክቱን ለሕዝቡ ለማስተላለፍ ነበር። ተአምራቱ በቁጥር 24 ላይ የተናገረውን ማለትም ስለ ቃሉ ኃይልና ስለ ሕይወት ስጦታ የሚገልጽ ነበር።

አንዳንድ ጥናታዊ የእጅ ጽሑፎች የቁጥር ሦስትን መጨረሻ ክፍልና ቁጥር አራትን በሙሉ እንዳስቀሩ ይታወቃል። በሌላ በኩል ደግሞ ድርጊቱ (በቁጥር 7 ላይ ያሉትን የሰውዬውን ቃላት ጨምሮ)፤ እነዚህ ቁጥሮች ከተወገዱ ትርጉም የማይለጥ መሆኑም እውነት ነው። አንድ ሰው፤ በተለይም ለብዙ ዓመታት የታመመ ሰው፤ በስፍራው የሚደረግ ምንም ነገር ባይኖር ለምን በዚያ ይቆያል? የሠላሳ ስምንት ዓመታት ቆይታ ምንም ፋይዳ የማያስገኝ መሆኑን ይህ ሰው ቢያውቅ ኖሮ ተስፋ ቆርጦ ወደ ሌላ ስፍራ እንደሚሄድ ማሰባችሁ አይቀሬ ነው። እነዚህ አካለ ስንኩላን ሰዎች ከሕመማቸው ለመዳን በመጥመቂያው በተስፋ እንዲጠባበቁ ያደረገ አንድ የተለየ ነገር እንደነበረ መቀበሉ ብልሃነት ይመስላል።

ዮሐንስ ስለ እነዚህ ሰዎች ሲገልጽ «በሽተኞችና ዕውሮች፤ አንከሶችም፤ ሰውነታቸውም የሰለለ» ይላቸዋል። ኃጢአት ወደ ዓለም ያመጣው ጣጣ ምንኛ አስከፊ ነው! ነገር ግን መሢሐ እንደሚፈጽም ከተተነበዩለት አገልግሎቶች አንዱ እንደዚህ ያሉ ሕመሞችን መፈወስ ነው (ኢሳ. 35:3-6)። መንፈሳዊ ዕውርነት አጠቃቸው እንጂ፤ እነዚህ የሃይማኖት መሪዎች የራሳቸውን መጻሕፍት አውቀዋቸው ቢሆን ኖሮ አዳኛቸውን ባልሳቱት ነበር።

በምንም ዓይነት መንገድ ተመልከቱት፤ ይህ ተአምራት የእግዚአብሔር ጸጋ መግለጫ ነው። ወደ ቤተ ሳይዳ ኢየሱስን ያመጣው ጸጋ ነበር። አለዚያማ ተስፋ ከቆረጠ ሕዝብ ጋር ራሱን ለማቀላቀል ፍላጎት የሚያድርበት ማን ይኖራል? ኢየሱስ በዚህ ስፍራ የነበሩትን ሰዎች ሁሉንም ሳይሆን አንዱን ሰው ነጥሎ በማውጣት አዳነው። ኢየሱስ ወደ ሰውዬው መምጣቱ፤ ለእርሱ

መናገሩ፣ ማዳኑና በኋላም በቤተ መቅደስ ፍላጎት ማግኘቱ የሚያረጋግጡት የእርሱን ድንቅ ጸጋና ምሕረት ነው።

የሐንስ ይህ ሰው ሠላሳ ስምንት ዓመት የታመመ መሆኑን አጽንዖት ሰጥቶበታል። ምናልባት ይህን ሁኔታ የራሱ የሆኑ የአይሁድ ሕዝብ በምድረ በዳ ለሠላሳ ስምንት ዓመታት ከተንከራተቱበት (ዘዳግ. 2:14) እውነታ ጋር ሳያመሳስል አልቀረም። በመንፈሳዊ አነጋገር፣ ምድረ እስራኤል ሰውነታቸው የሰለለባቸው፣ ተስፋ ቆርጠው አንድ ነገር እንዲመጣ የሚጠበቁ ሕዝቦች አገር ነበረች።

ኢየሱስ ስለ ሰውየው ያውቅ ነበረና (ዮሐ. 2:23-24) ሊፈወስ ይወድ እንደሆነ ጠየቀው። ሰውየው በትልቅ ጉጉት «አዎን! መፈወስ እፈልጋለሁ!» ይላል ብላችሁ ሳታስቡ አትቀሩም። ይሁንና በዚህ ፈንታ ማማካኛዎችን መደርደር ጀመረ። ያን በመሰለ አሳዛኝ ሁኔታ ውስጥ ለረጅም ዘመን እየማቀቀ ስለነበረ ፈቃዱም እንደ ሰውነቱ ሁሉ ሽባ ነበር። ሆኖም ግን ቁጥር 6 ከቁጥር 40 ጋር ብታነጻጽሩት ኢየሱስ በልቡ የያዘው አንድ መንፈሳዊ ትምህርት እንደነበረ ትንንዘባላችሁ። በእርግጥ ይህ ሰው ሕዝቡ የነበረበትን አሳዛኝ መንፈሳዊ አቋም የሚወክል ነው።

ጌታ ይህን ሰው በተናገረው የራሱ ቃል ኃይል ፈወሰው። ከዚያም ሰውየውን ማድረግ የተሳነውን ያንን ነገር እንዲያደርግ አዘዘው። ሆኖም ግን በትእዛዙ ውስጥ የማስፈጸም ኃይሉም ነበረበት (ዕብ. 4:12፤ ማር. 3:5 ተመልከቱ)። ፈወሱ ቅጽበታዊ የነበረ ሲሆን በመጥመቂያው ከነበሩ ብዙ ሰዎች አንዳንዶቹ ስለዚህ ጉዳይ እንደመሰከሩ አያጠያይቅም። ይልቁንም ችግር እንዳይፈጠር «ፈቀቅ አለ» (ዮሐ. 5:13)። (የግሪኩ ቃል ከአንድ ሰው ወይም ነገር ለመሸሽ «ፈንጠር ማለትን» ያመለክታል።)

ተአምራቱ በሰንበት ቀን ባይፈጸም ኖሮ የሚያስከትለው ምንም ችግር አይኖርም ነበር። በእርግጥ ጌታችን ከአንድ ቀን በፊት ወይም አንድ ቀን ዘግይቶ መምጣት ይችል ነበር። ነገር ግን ይህን ያደረገው የሃማኖት መሪዎችን ስሜት ለመሳብ ነበር። በኋላ ደግሞ በሰንበት ቀን ዕውሩን ሰው አድኖታል (9:1-14)። ጸሐፊዎች በሰንበት ቀን እንዳይሠራባቸው የተከለከሉ የሠላሳ

ዘጠኝ ሕጎችን ዝርዝር አውጥተው ነበር። ከእነዚህ ውስጥ ሽክምን መሸከም አንዱ ነበር። የሃይማኖት መሪዎች ሰውየው ሰላገኘው ድንቅ አርነት በመደሰት ፈንታ፤ በሰንበት ቀን አልጋውን በመሸከም ሕጉን በመተላለፉ አወገዙት።

በዚህ ሰውና በኢየሱስ ክርስቶስ መካከል ያለውን ግንኙነት መረዳት ቀላል አይደለም። ይህ ሰው በክርስቶስ አምኖ ስለ መለወጡ ምንም ማስረጃ የለም። ይሁን እንጂ አዳኙን ተቃውሞአል ማለትም አንችልም። እንዲያውም ኢየሱስን በቤተ መቅደስ ውስጥ እስካገኘው ድረስ የፈወሰው ማን እንደነበረ አላወቀም። ሰውየው ወደ ቤተ መቅደስ የሄደው ለእግዚአብሔር ምስጋና ለመስጠትና ተገቢውን መሥዋዕት ለማቅረብ እንደነበረ አያጠያይቅም። ይህ ሰው ከፈወሰው ኢየሱስ ጋር የቅርብ ግንኙነት አልመሠረተም፤ ግራ የሚያጋባ ሁኔታ ይመስላል። ነገር ግን ስጦታውን በምስጋና ተቀብለው ሲያበቁ ሰጪውን ችላ ያሉ ሰዎች ከአንድ በላይ ናቸው። ሰውየው ኢየሱስን ለአይሁድ አለቆች ያሳጣውና መረጃ የሰጠው ከፍርሃት የተነሣ ይሁን አይሁን አናውቅም። የአይሁድ አለቆች ከዚህ ሰው ዘወር በማለት ክላቸውን በኢየሱስ ላይ ማነጣጠራቸው አንድ ነገር ነበረው። እንደገና በምዕራፍ 9 ላይ ከተፈወሰው ዕውር ሰው በተቃራኒ ይህ ሰው ከማኅበረሰቡ አልተገለለም። የጌታ ቃላት (5:14) የሰውየው አካላዊ ጉስቁልና ከኃጢአት የመነጨ እንደ ሆነ ይጠቁማሉ። ጣራውን ነድለው ያወረዱትን ሕመምተኛ ጌታ በፈወሰው ጊዜ (ማር. 2:1-12 ተመልከቱ) ኃጢአቱ መሰረዩን እንደነገረው ለዚህኛው ግን ምንም አላለውም ነበር። አስደናቂ የሆነ ተአምር መመልከት ሲቻል፤ በአንጻሩ ደኅንነትን አግኝቶ ወደ ሰማይ መግባት ሳይችሉ መቅረት ሊኖር ይችላል።

2. ውዝግቡ (ዮሐ. 5:16-18)

የአይሁድ አለቆች ሰውየው ሕግን የተላለፈ ቢሆንም እንኳ አልወነጀሉትም፤ ነገር ግን በእርሱ ፈንታ ኢየሱስ ክርስቶስን መወንጀል ጀመሩ። የእምነቱ ሞግዚት እንደመሆናቸው መጠን፤ የአይሁድ ሳንሄድሪን (ሃይማኖታዊ ገዢ መማክርት) ወደ ምድሪቱ የሚገቡትን አዳዲስ ሰባኪዎችና መመሀራን የመመርመር ኃላፊነት ነበረባቸው። አለበለዚያ አንዳንድ የሐሰት

ነቢያት ሾልከው ገብተው ሕዝቡን በማሳት አደጋ ላይ እንደሚጥሉ ተረድተው ነበር። የመጥምቁ የሐንስን አገልግሎት እንደመረመሩ ሁሉ (1:19)፤ አሁን ደግሞ በቅርብ የኢየሱስን አገልግሎት ሲከታተሉ ነበር።

ኢየሱስ በሰንበት ቀን ጋኔን ያደረበትን ሰው ፈውሶ ነበር (ሉቃስ 4:31-37)። በመሆኑም ሳንሄድሪኑ በጥርጣሬ ላይ ነበሩ። በዮሐንስ 5 ላይ የተፈጸመውን ተአምር ተከትሎ፤ ደቀ መዛሙርቱ በሰንበት ቀን እሸት ስለ መቅጠፋቸው (ማቴ. 12:1-8) እና እጁ የሰለለችበትን ሰው በሰንበት ስለመፈወሱ (12:9-14) ኢየሱስ መከላከያ ማቅረብ ነበረበት። የፈረሳውያንንና የጸሐፊዎችን የሕግ ትውፊት ሆን ብሎ ተጋፈጠው፤ ምክንያቱም ለሰው ልጅ የሰጠውን ሰንበትን ወስደው የመመሪያዎችና የደንቦች ወገኒ ቤት አድርገውት ነበርና።

ኢየሱስ የፈጸመውን ሥራ ሕገ ወጥ አድርገው በተቃወሙ ጊዜ፤ የማደርገው አባቴ ያደርግ የነበረውን ነው በማለት መለሰላቸው። የእግዚአብሔር የሰንበት ዕረፍት በሰው ኃጢአት ምክንያት ተቋርጧል (ዘፍጥ. 3 ተመልከቱ)። በመሆኑም ከሰው ልጅ ውድቀት ወዲህ እግዚአብሔር የጠፉ ኃጢአተኞችን እንደፈለገና እንዳዳነ ነው። በዚህ ጊዜ ኢየሱስ የተለመደውን «አባታችን» የሚለውን የአይሁድ አጠራር ትቶ «አባቴ» ማለቱ ከእግዚአብሔር እኩል መሆኑን መናገሩ ነበር።

የአይሁድ አለቆች ይህ አነጋገሩ ይገባኛል፤ ነኝም ማለቱ እንደሆነ፤ ወዲያውኑ አወቁት። ከዚያም ክሳቸውን ሰንበትን ጥሰሃል ከማለት፤ እግዚአብሔርን ተሳድበሃል ወደ ማለቱ ቀየሩት። ምክንያቱም ኢየሱስ እግዚአብሔር ነኝ ብሎ ስለተናገረ ነው። ኢየሱስ እግዚአብሔር ነኝ ብሎ አልተናገረም የሚሉ ለዘብተኛ የሥነ መለኮት ሊቃውንትን በዚህ በጣም ችግር አለባቸው።

እንደሚታወቀው እንዲህ ላለው ስድብ ቅጣቱ ሞት ነበር። እስከ ስቅላት ያደረሰው «ግልጽ ስደት» በኢየሱስ ላይ መቀጣጠል የጀመረው ከዚህ ነጥብ የተነሣ ነበር። በተከታይ ቀናትም ጌታችን ጠላቶቹ ሊገድሉት ከነበራቸው መነሣሣት ጋር ፊት ለፊት መቆም ነበረበት (ዮሐ. 7:19፤ 25፤ 8:37፤ 59)። ያለ

ምንም ምክንያት ጠሉት (15:18-25)። አጋዥና ተስፋ ለሌላቸው የሠራውን መልካም ሥራ ከምንም ሳይቆጥሩ፤ እርሱን ማጥፋትን ዓላማቸው አድርገው ተነሡበት።

ኢየሱስ ራሱን ከእግዚአብሔር ጋር እኩል ያደረገው እርሱ ራሱ እግዚአብሔር ስለሆነ ነው። የዮሐንስ ወንጌል ቁልፍ አሳብም ይኸው ነው። የአይሁድ መሪዎች የኢየሱስን አምላክ መሆን ማስተባበል ስላቃታቸው እርሱን በማጥፋት ሊገላገሉት ፈለጉ። ኢየሱስ በስቅላቱም ሆነ በሞቱ በአደባባይ አምላክነቱን በማረጋገጥ የጠላቶቹ የጥቃት መሣሪያ ወደ ራሳቸው እንዲዞር አድርጓል።

ብሪታኒያዊው ጸሐፊ ጆርጅ ማክዶናልድ፤ ዮሐንስ 5:17 ስለ ጌታችን ተአምራት ጥልቅ እውቀት ይሰጠናል ሲል ገልጿል። አብ ሁልጊዜ በዝግታ እያደረገ ያለውን ኢየሱስ በቅጽበት አደረገ። ከዚህ በፊት እንደተጠቀሰው ሁሉ፤ አብ ውኃን በዝግታ እየለወጠ ነው። ኢየሱስ ግን ይህን በቅጽበት አደረገው። በተፈጥሮ ባሉት ኃይላት አማካኝነት፤ አብ የተጐዱ አካላትን ይፈውሳል። ኢየሱስ ግን በቅጽበት ፈወሳቸው። ከዘር እስከ መከር ባለው ሂደት ተፈጥሮ ያለማቋረጥ እንጀራን እያበዛች ነው። ኢየሱስ ግን በገዛ እጁ በቅጽበት ይህን አከናወነ።

3. ስለማንነቱ የኢየሱስ መግለጫዎች (ዮሐ. 5:19-47)

ኢየሱስ ከተሰነዘረበት ክስ በተፃራሪ፤ የእግዚአብሔር ልጅነቱን የሚያረጋግጡ ሦስት ከፍተኛ መግለጫዎችን አስቀመጠ።

በመጀመሪያ፤ ከእግዚአብሔር ጋር እኩል መሆኑን ተናገረ (5:19-23)። ክሳቸውን ከመካድ ይልቅ አመነ። ዛሬ አንድ ሰው እንዲህ ያለውን አባባል ቢናገር፤ የሚቀልድ ወይም አእምሮውን የሳተ ነው ብለን እንደመድም ነበር። ኢየሱስ ግን አእምሮውን የሳተ አልነበረም። እነዚህን ቃላት በሚናገርበት ጊዜ በፍጹም እርግጠኝነት ስለመሆኑ በቂ ማስረጃ አለ። አንድም እርሱ ነኝ የሚለው ነው፤ አልያም ውሽታም ነው። ውሽታም ከሆነ በችግረኞች ሕይወት ስለ ሠራቸው ነገሮች ምን ሊባል ነው? ማንም ሰው ውሽታምን ሰው ማመን አይፈልግም። የኢየሱስ ደቀ መዛሙርት ግን ስለ እርሱ ሊሞቱለት ፈቃደኞች ነበሩ።

ኢየሱስ በሥራው ከእግዚአብሔር ጋር አንድ መሆኑን ተናግሯል። አንድን ሰው በሰንበት መፈወስ ኃጢአት ከሆነ መወቀስ የነበረበት አብ ነው። ኢየሱስ ከራሱ ያደረገው ምንም ነገር አልነበረም። ያደርግ የነበረው አብ የሚያደርገውን ብቻ ነበር። አብና ወልድ አንድ ዓይነት ድርጊቶችን በአንድ ዓይነት መንገድ በመፈጸም አብረው ይሠሩ ነበር። «እኔና አብ አንድ ነን» (10:30)።

ጌታችን ወደ ምድር በመጣ ጊዜ፣ በሁሉም ነገር ራሱን ለእግዚአብሔር አስገዛ። «እነሆ፣ ፈቃድህን ለመፈጸም መጥቻለሁ» (ዕብ. 10:9)። ክብሩንና በነጻነት መለኮታዊ ባሕርያቱን የመጠመቅ መብቱንም ሳይቀር ወደ ጎን ተወው። በምድረ በዳ ሰይጣን መለኮታዊ ኃይሉን ለራሱ ጥቅም እንዲያውል ለማድረግ ሞክሮት ነበር። ይሁን እንጂ እርሱ የገዛ ፈቃዱን ብቻ ለማድረግ አልፈቀደም። ሙሉ በሙሉ በአብና በእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ኃይል ይደገፍ ነበር።

እግዚአብሔር የራሱን ሥራዎች ለወልድ በማሳየት እንዲያደርጋቸው ማስቻል ብቻ ሳይሆን፣ ፍቅሩንም አካፍሎታል (5:20)። የመጀመሪያዎቹ ሦስቱ ወንጌላት አብ ወልድን «የተወደደው ልጄ» ብሎ በሚጠራበት ሐረግ ይከፍታሉ። ዮሐንስም ይህን አባባል በ3:35 ላይ ያስተጋባል። በዮሐንስ 3:16 ላይ እንደተገለጸው፣ ብዙውን ጊዜ እኛ የምናተኩረው አብ ለጠፋው ዓለም ስላለው ፍቅር ነው። ነገር ግን አብ ለውድ ልጁ ያለውን ፍቅርንም ማስታወስ ይገባናል።

አብ ወልድን ስለሚወድ ሥራዎቹን ይገልጥለታል። ዕውራን የሃይማኖት መሪዎች አብንም ሆነ ወልድን ስለማያውቁ፣ ኢየሱስ የሚሠራውን ሥራ ሊያዩ አልቻሉም። በእርግጥ በእግዚአብሔር ዕቅድ ውስጥ እንዲደነቁ የሚያደርጉአቸው እጅግ የላቁ ሥራዎች ነበሩ። ምናልባትም የአልዓዛርን መፈወስ በአእምሮ ያሰበ ይመስላል። ምክንያቱም በቁጥር 5:21 ላይ ሙታንን ስለማስነሣት ሲጠቅስ ይሰማል።

ኢየሱስ ሙታንን ስለማስነሣት ኃይል አለኝ ማለቱ፣ በአይሁድ የሃይማኖት መሪዎች ዘንድ እግዚአብሔርን መሳደብ ነበር። እነርሱ የሚያምኑት፣ ይህ ሥልጣን የእግዚአብሔር ብቻ እንደ

ሆነ ነበር። በእነርሱ አመለካከት ያህዌ ሦስት ታላላቅ ቁልፎችን ይዟል። እነዚህም ሰማይን ከፍቶ ዝናብን የሚያዘንበው ቁልፍ (ዘፍጥ. 28:12)፤ ማኅፀንን ከፍቶ ፅንሰ የሚሰጥ ቁልፍ (ዘፍጥ. 30:22)፤ እና መቃብርን ከፍቶ ሙታንን የሚያስነሣ ቁልፍ (ሕዝ. 37:13) ናቸው። እስከዚህ ጊዜ ድረስ ኢየሱስ ማንንም ከመቃብር አለማስነሣቱን በወንጌላት ተመዝግበዋል፤ ስለዚህ ሙታንን አስነሣለሁ ማለቱ በራሱ ላይ የባለ ተቃውሞ መጋበዙ ነበር።

በእርግጥ ዮሐንስ 5:21 ሰዎችን ከመቃብር በአካል ከማስነሣት የላቀ ትርጉም ሊይዝ ይችላል። ምክንያቱም እዚህ ላይ ኢየሱስ ያለ ጥርጥር እየጠቀሰ የነበረው በመንፈስ ለሞቱት ስለሚሰጠው መንፈሳዊ ስጦታ ነበር። በቁጥር 24-29 እንደተገለጸው፣ ይህን እውነት የበለጠ ያሳያል።

ስለዚህ ኢየሱስ በሥራዎቹ ከእግዚአብሔር ጋር እኩል እንደሆነ ተናገረ። ይሁንና ፍርድን በመፈጸምም ረገድ (5:22) ከእግዚአብሔር ጋር እኩል መሆኑንም ገልጿል። ለትክክለኛ አይሁዶች ያህዌ (እግዚአብሔር) «የምድር ሁሉ ፈራጅ» ነው (ዘፍጥ. 18:25)። ስለሆነም እንዲህ ያለውን አስፈሪና ታላቅ ማዕረግ ለራሱ ለማድረግ የሚደፍር ማንም የለም። ኢየሱስ ግን ያደረገው ይኸንኑ ነበር። ፈራጅ ነኝ በማለት እግዚአብሔር መሆኑን ገለጸ። «ቀን ቀጥሮ አልና (እግዚአብሔር)፤ በዚያም ባዘጋጀው ሰው እጅ በዓለሙ ላይ በጽድቅ ሊፈርድ አለው» (ዮሐዋ. 17:31)።

ጌታችን በሌላም አቅጣጫ ከአብ ጋር እኩልነት እንዳለው ገልጿል (ዮሐ. 5:23)። ወልድን ካላከበራችሁ፣ አብን እያከበራችሁ አይደላችሁም የሚለው አባባል ራስን ከእግዚአብሔር እኩል የማድረግ ታላቅ ይገባኛል ነው። እግዚአብሔርን እናመልካለን የሚሉ ነገር ግን የክርስቶስን አምላክነት የሚክዱ «ሃይማኖታዊ» ሰዎች አብም ወልድም የላቸውም። ያለ ኢየሱስ ክርስቶስ አብን ልናውቅ፣ ልናመልከውና ልናገለግለው አንችልም።

ኢየሱስ ከእግዚአብሔር ጋር እኩል ነኝ ማለቱ ብቻ ሳይሆን፣ ሙታንን የማስነሣት ሥልጣን እንዳለውም ተናግሯል (5:24-29)። ለሁለተኛ ጊዜ ኢየሱስ፣ እውነት፣ እውነት» በሚል ጠበቅ ያለ አገላለጽ ቃላቶችን ያስተዋውቃል (5:19፣ 24፣ 25)

ተመልከቱ)። ይህንን ዓይነት አገላለጽ ኢየሱስ ከሃያ ለሚበልጡ ጊዜያት ሲናገር ታያላችሁ። ይህ አነጋገሩ «ለዚህ ጉዳይ ትኩረት ስጡ! ልናገር ያለሁት እጅግ ጠቃሚ ነው!» እንደ ማለት ነበር።

በዚህ አስደናቂ አንቀጽ ውስጥ ኢየሱስ ስለ አራት ዓይነት ትንሣኤዎች ተናግሯል። የጠፋ ኃጢአተኞች ለዘላለማዊ ሕይወት ስለሚነሡት ትንሣኤ ገለጸ (5:24-25፤ ኤፌ. 2:1-10 ተመልከቱ)። የጠፋ ኃጢአተኛ እንደ በድን፣ ተስፋ—ቢስና ሕይወት የለሽ ነው። አንድ ገናዥ ሬሳውን በምንም መንገድ ቢያዘጋጀውም የሞተ ነው። የሞተ ሬሳ ከሌላው አይበልጥም። የሞተ ሰው የሞተ ነው!» የጠፋ ኃጢአተኛ ራሱን ለማዳን አቅመ—ቢስና ለራሱ ሕይወት ለመስጠት ከቶ የማይችል ነው።

የሞቱ ኃጢአተኞች ከሙታን የሚነሡት እንዴት ነው? የእግዚአብሔር ቃል በመስማማትና በእግዚአብሔር ልጅ በማመን ነው። ኢየሱስ በመጥመቂያው የነበረውን ሰውነቱ የሰለለበትን ሰው በቃሉ ፈወሰው (ዮሐ. 5:8)። ሰውን ከሙታን ባስነሣበት ወቅት ሁሉ ቃልን ተናግሯል (ሉቃ. 7:11-17፤ 8:49-56፤ ዮሐ. 11:41-44)። ቃሉ ሕያውና የሚሠራም በመሆኑ (ዕብ. 4:12) ኃጢአተኞችን ከመንፈሳዊ ሞት ሊያድናቸው ይችላል። «የዘላለም ሕይወት» አላቸው ማለት እንደገና በመንፈስ ሊሞቱና ፈጽሞም ወደ ፍርድ ሊመጡ አይችሉም (ሮሜ 8:1) ማለት ነው። ቃሉን ሰምቶ ማመን ማለት ደኅንነት ሲሆን፤ ቃሉን መናቅ ግን ፍርድ ነው (ዮሐ. 12:48)።

ሁለተኛው ትንሣኤ የጌታችን ትንሣኤ ነው (5:26)። የእኛ ሕይወት የተዋረዱ (መጤ) ሕይወት ሲሆን፤ የእርሱ ግን «በራሱ» የመጀመሪያው ነው። «በእርሱ ሕይወት ነበረች» (1:4)። እርሱ «የሕይወት ራስ» ስለሆነ መቃብሩ ሊያስቀረው አልቻለም (ዮሐ. 2:24፤ 3:15)። ኢየሱስ የራሱን ሕይወት ካኖረ በኋላ እንደገና አነሣው (ዮሐ. 10:17-18)። እርሱ በራሱ ሕይወት ያለው ስለሆነ፤ ለሚያምኑት ሁሉ ያንኑ ሕይወት ያካፍላል።

ሦስተኛው ትንሣኤ፤ እማኞች ከሙታን በሚነሡበት ጊዜ የሚገለጠው የሕይወት ትንሣኤ ነው (5:28-29)። ይህ አስደናቂ እውነት (በ1ኛ ተሰ. 4:13-18 እና 1ኛ ቆሮ. 15) ላይ ተብራርቷል። ትንሣኤ ማለት እንደገና መገጣጠም ወይም

መዋቀር ማለት አለ መሆኑን ልብ በሉ። ይህ ጽንሰ አሳብ እግዚአብሔር «የተበታተኑትን አካላት መልሶ መግጠሙን» አያሳይም። የትንሣኤ አካል አዲስ አካል ነው። ለመንግሥተ ሰማይ የሚመጥን የከበረ አካል ነው። ለአማኝ ሞት የመጨረሻ ነገር አይደለም። በሰማይም ቢሆን አካል የሌለው መንፈስ ሆኖ አይኖርም። እግዚአብሔር ሰውን የሚያድነው በሙላት ነው። ይህም ደግሞ አካልን ያጠቃልላል (ሮሜ 8:23፤ ፊልጵ 3:20-21)። ይህ የሕይወት ትንሣኤ ኢየሱስ በአየር ላይ መጥቶ የራሱን ሕዝብ ወደ ራሱ በሚጠራበት ጊዜ ይፈጸማል።

ኢየሱስ የጠቀሰው አራተኛው ትንሣኤ የፍርድ ትንሣኤ ነው (ዮሐ. 5:29)። ይህ ትንሣኤ የጠፋትን የሚመለከት ሲሆን፤ የሚፈጸመውም ኢየሱስ አዲስ ሰማይንና አዲስ ምድርን ከማስተዋወቁ በፊት ነው (ራእይ 20:11-15)። ሙታን «ትንሹም ትልቁም» በኢየሱስ ፊት የሚቆሙ መሆናቸው እንዴት የሚያስፈራ ይሆን! አብ ፍርድን ሁሉ ለወልድ አሳልፎ ስለ ሰጠ (ዮሐ. 5:22)፤ ኢየሱስ ፍርድን የመፈጸም ሥልጣንም ተሰጥቶታል። (5:27)። ዛሬ ኢየሱስ ክርስቶስ አዳኝ ነው፤ ነገር ግን አንድ ቀን ፈራጅ ሆኖ የሚሰየምበት ጊዜ ይመጣል።

በዮሐ. 5:27 ያለው «የሰው ልጅ» የሚለው አጠራር ዳን. 7:13-14 ያለውን የሚያጣቅስ ሲሆን፤ ይህ አጠራር የተረጋገጠ መሢሐዊ ስያሜ ነው። በዮሐንስ ወንጌል አሥራ ሁለት ጊዜ፤ በአራቱ ወንጌላት ደግሞ ሰማኒያ ጊዜ ተጠቅሷል። አይሁድ ይህን ስያሜ የሚያውቁት ከዳንኤል መጽሐፍ ንባባቸው ነበር። በመሆኑም ኢየሱስ መሢሕ ነኝ ሲል እኔ ነኝ ማለቱ እንደሆነ ይገባቸው ነበር። አማኞች ከክርስቶስ ጋር በክብር ይነግሡ ዘንድ የትንሣኤ አካል ይሰጣቸዋል። የማያምኑትም የትንሣኤ አካል ይሰጣቸዋል። ይኸኛው አካል ግን ያልከበረ ስለሆነ፤ የማያምኑት ተፈርዶባቸው በዚህ አካላቸው ቅጣትን በመቀበል ይሠቃያሉ። ኃጢአትን ያገለገሉ አካላት በዚያው ልክ የኃጢአትን መዘዝ ይቀበላሉ።

ኢየሱስ ሙታንን ለማስነሣት ሥልጣን ያለው መሆኑ፤ ከአብ ጋር እኩል ለመሆኑና ብሎም ራሱ አምላክ ለመሆኑ ማረጋገጫ ነው።

ጌታችን በሦስተኛ ደረጃ፤ እርሱ አምላክ መሆኑን የሚደግፉ ብቁ ምስክሮች መኖራቸውን ተናገሯል (5:30-47)። ምስክርነት የሚለው ቃል በዮሐንስ ወንጌል አርባ ሰባት ጊዜ የተጠቀሰ ቁልፍ ቃል ነው። ኢየሱስ ስለ ራሱ መስክሮ ነበር፤ ነገር ግን እንደማይቀበሉ ሰላወቀ ሌሎች ሦስት ምስክሮችን አቆመ።

መጀመሪያው የሃይማኖት መሪዎች በጥንቃቄ የመረመሩት መጥምቁ ዮሐንስ ነበር (5:30-35)። በእርግጥም ጌታችን በአገልግሎቱ መገባደጃ ላይ ወደ ኋላ ወደ መጥምቁ ዮሐንስ ምስክርነት እንዲመለከቱ ለገዢዎች ጠቁሞአቸዋል (ማቴ. 21:23-27)። ዮሐንስ ኢየሱስ ማን እንደሆነ ያውቅ ስለነበር፤ ስለ እርሱ የሚያውቀውን ሁሉ በታማኝነት ለእስራኤል ሕዝብ ተናገረ። ዮሐንስ ለሕዝቡ ኢየሱስ ጌታ እንደሆነ (ዮሐ. 1:23)፤ የእግዚአብሔር በግ እንደሆነ (1:29፤ 36) እናም የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ (1:34) ነገራቸው።

ዮሐንስ «የሚነድና የደመቀ መብራት» ነበር (ኢየሱስ ግን ብርሃን ነው፤ 8:12)። የእርሱ አገልግሎት ለአይሁድ ሕዝብ አስደስቷቸው ነበር። ይሁንና ስሜታቸው ቀዝቅዞ ስለነበር፤ ዮሐንስ በሄሮድስ በተያዘ ጊዜ አንድም ሰው እንኳ ሊታደገው የሞከረ አልነበረም። የአይሁድ መሪዎች ዮሐንስን «የአካባቢው ታላቅ ሰው» አድርገው ተመለከቱት እንጂ መልእክቱን ሊቀበሉ አልፈቀዱም (ማቴ. 11:7-8)። ጋለሞቶችና ቀራጮች የዮሐንስን መልእክት ሰምተው ተለወጡ። ነገር ግን የአይሁድ መሪዎች ለመቀበል አሻፈረኝ አሉ (ማቴ. 21:28-32)።

እግዚአብሔር የሰዎችን ትኩረት የሚስብ መንፈሳዊ መሪ በሚያስነሣበት ጊዜ ሁሉ፤ ስለ መሪው ዝና ብቻ የሚያስተጋቡ ነገር ግን ለሥልጣኑ የማይገዙ ሰዎች የመሰባሰባቸው አደጋ ይከሰታል። ሙሴንና እስራኤልን ተከትሎ ከግብፅ የወጣው ሕዝብ «ድብልቅ ሕዝብ» ነበር። እነዚህ ሰዎች በተአምራት የሚንጋጉ፤ ነገር ግን ራሳቸውን ለጌታ ያልሰጡ ነበሩ። ነቢያትና ሐዋርያት፤ እንደዚሁም በቤተ ክርስቲያን ታሪክ የታወቁ ታላላቅ መሪዎች፤ ለእውነት በመታዘዝ ፈንታ ከሕዝብ ጋር የሚንጋጉ ግልብ ሰዎችን በጽኑ መታገሥ ግድ ሆኖባቸው ነበር። ዛሬም በተዋጣላቸው አብያተ ክርስቲያናት ውስጥ አሉ።

የጌታችን ሁለተኛው ምስክርነት የእርሱን ተአምራት ያስከተሉት ውጤቶች ነበሩ (ዮሐ. 5:36)። ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን ለማረጋገጥ ዮሐንስ ከእነዚህ «ምልክቶች» ሰባቱን መርጦ በወንጌሉ ውስጥ እንዳካተተ ታስታውሳላችሁ (20:30-31)። ኢየሱስ የእርሱ ሥራ የአብ ሥራ መሆኑን ገልጿል (5:17-20፤ 14:10)። ኒቆዲሞስ እንኳ፤ ጌታችን «ከእግዚአብሔር የተላከ» መሆኑን ሥራው እንደሚያመለክት ተናግሮአል (3:2)።

ነገር ግን መጽሐፍ ቅዱስ እንደ ሙሴ፤ ኤልያስና ጳውሎስ በመሳሰሉ ሰዎች የተፈጸሙ ተአምራትንም መዝግቦ ይዟል። ታዲያ እነዚህን ተአምራት እነርሱም ከእግዚአብሔር የተላኩ መሆናቸውን ያረጋግጣሉን? አዎን በሚገባ ያረጋግጣሉ (ዕብ. 2:3-4 ተመልከቱ)። ነገር ግን ከእነዚህ ሰዎች አንዳቸውም እንኳ የእግዚአብሔር ልጅ ነኝ ለማለት የደፈረ አልነበረም። የእግዚአብሔር ባርያ ሆኖ የእግዚአብሔርን ታላላቅ ሥራዎች የሚሠራ ማንም ሰው፤ እኔ እግዚአብሔር ነኝ የሚል የለም። ኢየሱስ በኃያል ሥራዎቹና ፍጹምነትን በተሞላ ሕይወቱ መሠረት እግዚአብሔር ነኝ ማለቱ፤ እውነተኛ መሆኑን ያረጋግጣል።

ኢየሱስ ከዚህ ምድር ላይ በነበረ ጊዜ የሚፈጽመውን ልዩ አገልግሎት እግዚአብሔር እንደሰጠው ያመለክታል። «እኔ ላደርገው የሰጠኸኝን ሥራ ፈጽሜ በምድር አከበርኩሁ» (17:4)። በመለኮታዊ መርሐ ግብር የሚጓዝ ብቻ ሳይሆን፤ መለኮታዊ አጀንዳም ነበረው። በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ የሚፈጽማቸው የተለዩ ሥራዎች ነበሩት።

የብሉይ ኪዳን ሕግ የሁለት ወይም የሦስት (ሰዎችን) ምስክርነት ስለሚጠይቅ (ዘኁል. 35:30፤ ዘዳግ. 17:6)፤ ሦስት ተአማኒነት ያላቸውን ሰዎች በማቅረብ ጌታ ያንን ሁኔታ አሟላ።

ሦስተኛውና የመጨረሻው፤ ጌታችን የሰበሰበው ምስክር የአብ ቃል ነበር (ዮሐ. 5:37-47)። የአይሁድ ሕዝብ የተጻፈውን የእግዚአብሔር ቃል፤ በተለይም በሙሴ በኩል የተሰጠውን ሕግ ቅዱስነት በጣም ያከብሩ ነበር። ሙሴ የእግዚአብሔርን ድምፅ በሰማ ጊዜ ክብሩን አየ። እኛም ብንሆን በመንፈስ ቅዱስ

በተመላው በእግዚአብሔር ቃል (2ኛ ጴጥ. 1:12-21) ውስጥ ይህንኑ ድምፅና ክብር እናገኛለን። የብሉይ ኪዳን መጻሕፍት ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ምስክርነት ይሰጣሉ። ይሁንና ይህን የተቀበሉና የጠበቁት ሕዝብ የራሳቸውን መሢሕ ማየት ተሳናቸው። ለምን ይህ ሆነ!

አንደኛው ምክንያት፣ ቃሉ በልባቸው ውስጥ እምነትን እንዲያፈልቅ አለመፍቀዳቸው ነበር (ዮሐ. 5:38)። ቁጥር 39 ስለ አንድ ቁም ነገር የተነገረ እውነት እንጂ ትእዛዝ አይመስልም። ስለሆነም ይህ አሳብ «እናንተ በመጻሕፍት የዘላለም ሕይወት ያለ ይመስላችኋልና እነርሱን ትመረምራላችሁ» ተብሎ በሌላ አነጋገር ሊቀርብ ይችላል። የአይሁድ ጸሐፊዎች የእግዚአብሔርን ቃል ለማወቅ ቢፈልጉም ቅሉ፣ የቃሉን አምላክ ለማወቅ አልፈቀዱም። የመጻሕፍትን ጥቅሶች ከነፊደሎቻቸው እስከ መቁጠር ቢደርሱም ቅሉ፣ መጻሕፍቱ የያዙትን መንፈሳዊ እውነት ግን ለመረዳት አልቻሉም።

በሬድዮ አገልግሎቴ ወቅት በመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል ላይ ስለምሰጠው ትርጉም ወይም ተዛምዶ ብዙ ጊዜ የነቀፋ ደብዳቤዎች ይደርሱኝ ነበር። አንዳንድ ጊዜም እነዚህ ደብዳቤዎች ቁጣ አዘል ነበሩ። (ከታወቁ ክርስቲያኖች! በተላኩ ደብዳቤዎች ላይ የሰፈረውን ቋንቋ እዚህ ላይ መድገም አልፈልግም)። የመጽሐፍ ቅዱስ «ምርምር» ችሎታችን የተሰጠን፣ ከእኛ ጋር የማይጣጣሙትን እንኳ ጨምሮ ሌሎችን በትሕትናና በትጋት እንድናገለግልበት መሆን ሲገባው ለትዕቢትና ለኃይል መጠቀሚያ መሆኑ ያሳዝናል። እውነተኛ የመጽሐፍ ቅዱስ ምርምር ውጤት ለትዕቢት የሚያበቃ ዕውቀት አይደለም፤ ነገር ግን የሚገነባ ፍቅር እንጂ (1ኛ ቆሮ. 8:1)።

ስለሆነም እነዚህ የአይሁድ መሪዎች በአመለካከታቸው ችግር ነበረባቸው። በገዛ መጽሐፎቻቸው ክርስቶስን አላዩትም (2ኛ ቆሮ. 3:14-18፤ 4:3-6 ተመልከቱ)። ይህ ብቻ ሳይሆን በፈቃዳቸውም ላይ ችግር ነበረባቸው። በአዳኙ ለማመን አይፈልጉም ነበር። በልባቸው ቃሉ ስላልነበረ፣ ክርስቶስ በልባቸው እንዲሆን አልፈለጉም። ሃማኖተኞችና ራሳቸውን ያጸደቁ ቢሆኑም ገና አልዳኑም ነበር።

እነዚህ መሪዎች የነበራቸው ሦስተኛው ችግር፣ በልባቸው ፍቅር አለመኖሩ ነው። «የእግዚአብሔር ፍቅር በራሳችሁ እንደሌላችሁ አውቃችኋል (ዮሐ. 5:42)። እግዚአብሔር ለእነርሱ ያለውን ፍቅር አለመገንዘባቸው፣ ለእግዚአብሔር ፍቅርን ባለመግለጻቸው ይረጋገጣል። እግዚአብሔርን እንወዳለን ቢሉም ቅሱ፣ በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ የነበራቸው አመለካከት የፍቅራቸውን ዋሾነት ያጋልጥባቸው ነበር።

ለእግዚአብሔር ቃል የነበራቸው አመለካከት ለእምነታቸው ማሰናከያ ሆነባቸው። ከዚህም በተጨማሪ ስለ ራሳቸውና ስለ እርስ በርሳቸው የነበራቸው አመለካከት ሌላው ማሰናከያቸው ነበር። ፈሪሳውያን የሚያስደስታቸው በሰዎች ፊት መከበራቸው ነበር (ማቴ. 23:1-12 ተመልከቱ)። ስለዚህ ከእግዚአብሔር ብቻ የሚመጣውን ክብር አይከታተሉም ነበር። እርሱ ስላላከበራቸው ወልድን አያከብሩትም ነበር (ዮሐ. 5:23)። በአብ ስም የመጣውን እውነተኛውን የእግዚአብሔር ልጅ ስላልተቀበሉ፣ በራሱ ስም የሚመጣውን የክርስቶስ ተቃዋሚ ሐሰተኛ መሢሕን አንድ ቀን ይቀበሉታል (5:43፤ 2ኛ ተሰ. 2፤ ራእይ 13 ተመልከቱ)። እውነተኛውን ካልተቀበልን፣ በመጨረሻ ሐሰተኛውን መቀበላችን አይቀሬ ነው።

ጌታችን ይህን ጠንካራ ስብከት የደመደመው የሚያከብሩት መሴ ፈራጃቸው እንጂ አዳኛቸው እንደማይሆን በማስጠንቀቅ ነበር። ለሃይማኖታቸው በመከለከያነት የተጠቀሙባቸው ቅዱሳት መጻሕፍት፣ አንድ ቀን እንደሚመሰክሩባቸው ገለጸ። አይሁዶች መሴ የጻፈውን ያውቁ የነበሩ ቢሆንም፣ ከእውነተኛ ልብ አያምኑበትም ነበር። ቃሉን በእጃችንና በእምሮአችን መያዝ አንድ ነገር ሲሆን፣ በልባችን ማኖር ደግሞ ሌላ ነው። ኢየሱስ ሥጋ የሆነ ቃል ነው (ዮሐ. 1:14)። የተጻፈው ቃልም ሥጋን ስለተላበሰው ቃል ይመስክራል። «ከመሴና ከነቢያት ሁሉ ጀምሮ ስለ እርሱ በመጻሕፍት ሁሉ የተጻፈውን ተረጎመላቸው» (ሉቃ. 24:27)።

የመጥምቁ ዮሐንስ ምስክርነትና የመለኮታዊ ተአምራቱ ምስክርነት፣ እንዲሁም የእግዚአብሔር ቃል ምስክርነት ሁሉም በአንድነት፣ በእርግጥም ኢየሱስ ክርስቶስ ከእግዚአብሔር ጋር

አንድ እንደሆነና እውነተኛው የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ ያውጃሉ።

ጌታችን በሃይማኖት መሪዎች የክስ ዛቻ አልተደናቀፈም። የወንጌላትን ዘገባ በተጣጣመ ሁኔታ ስናጣራ፤ በዮሐንስ 5 ላይ ከታዩት ክስተቶች በኋላ፤ ኢየሱስ እያወቀ እንደገና ሰንበትን ጥሰአል። በሰንበት ቀን ደቀ መዛሙርት እሽት ቀጥፈው እንዲበሉ በመፍቀድና እጁ የሰለለችበትን ሰው በመፈወስ ይህን አድርጓል (ማቴ. 12:1-14)። ምናልባት እነዚህ ነገሮች የተፈጸሙት በገሊላ ይሆናል። ሆኖም ግን ዜናው በኢየሩሳሌምና በይሁዳ ወደ ነበሩት የሃይማኖት መሪዎች ሳይደርስ አልቀረም።

ሰውየውን በሰንበት ቀን የመፈወሱ ጉዳይ እንደገና ተነሣ (ዮሐ. 7:21-23)። የሃይማኖት መሪዎች እውነቱን ከመረዳት ይልቅ ትውፊታቸውን በማስጠበቅ በአቋማቸው ጸኑበት (ማቴ. 7:1-13)። ምናልባት በእነርሱ ላይ ከመፍረዳችን በፊት ዛሬ የራሳችንን ቤተ ክርስቲያን ሕይወት መመርመሩ ይበጀናል። ሃይማኖታዊ ትውፊቶቻችን የእግዚአብሔርን እውነት እንዲጋርዱ እያደረግን ይሆን? «በመጽሐፍ ቅዱስ ምርምር» ከመወሰዳችን የተነሣ በቃሉ ውስጥ ኢየሱስ ክርስቶስን ማየት ተስኖን ይሆን? የመጽሐፍ ቅዱስ እውቀታችን ያደለን «ያበጠ አእምሮን» ነው ወይስ «የሚቃጠል ልብን»?

ተከትለውት የነበሩ ኢየሱስን ሲተውት

ዮሐንስ 6

የዮሐንስ ወንጌል በተወሰኑ ቁም ነገሮች ላይ ያተኮረ ወንጌል ነው (ዮሐ. 20:30-31):: ስለሆነም በኢየሱስ ሕይወት ውስጥ ከተከሰቱት ሁኔታዎች፣ ዮሐንስ ዓላማውን ለመፈጸም የማይረዳውን አልዘገበም:: ሰውነቱ የሰለለበትን ሰው በመፈወስና (ዮሐ. 5) አምስቱን ሺህ ሕዝብ በመመገቡ መካከል ብዙ ክስተቶች ተፈጽመዋል:: ከእነዚህም አብዛኞቹ በሉቃ. 6:1-9:10 እና በማር. 3:1-6:30 ተጠቅሰዋል:: ጌታችን «የተራራውን ስብከት» የሰበከውና (ማቴ. 5-7) የእግዚአብሔርን መንግሥት ምሳሌዎች የሰጠው (ማቴ. 13) በዚህ ጊዜ ነበር::

አምስቱን ሺህ ሕዝብ መመገቡ በአራቱም ወንጌላት ውስጥ የተዘገበ ታላቅ ተአምር ነበር:: ትምህርቱን እየሰሙና ተአምራቱን እየተመለከቱ ብዙ ሕዝብ ለአያሌ ቀናት ተከትለውት ነበር:: በዚህ ጊዜ ኢየሱስ ፈቀቅ ለማለት (ለመለየት) ሞክሮ የነበረ ቢሆንም፣ የሕዝቡ ጭንቀት በጣም ተሰማው (ማር. 6:31-34):: ከርገራጌውም የተነሣ ሕዝቡ በሦስት መንገዶች አገለገለ::

1. ኢየሱስ ብዙ ሕዝብን ሲመግብ (ዮሐ. 6:1-13)

በእርግጥም ይህን የሚያክል ብዙ ሕዝብ ፍላጎት ማሟላት ችግር ነበር:: ለመፍትሔነት አራት አሳቦች ቀረቡ::

የመጀመሪያው ኢየሱስ ሕዝቡን እንዲያሰናብት በደቀ መዛሙርት የተሰጠ አስተያየት ነበር (ማር. 6:35-36):: ችግሩን ማስወገድ! (ማቴ. 15:23 ተመልከቱ::) ነገር ግን እነዚህ የተራቡ ሰዎች የሚመገቡትን ምግብ የሚሰጣቸው ካላገኙ በመንገድ እንደሚዘሉ ኢየሱስ ያውቅ ነበር:: ምሽት ስለነበር (ማቴ. 14:15)፣ ጊዜው ለመንገድ የሚመች አልሆነም::

ሁለተኛው የመፍትሔ አሳብ የመጣው ከፊሊጶስ ነበር:: ጌታ ሆይ፣ እነዚህ እንዲበሉ እንጀራ ከወዴት እንገዛለን ለሚለው «የፈተና ጥያቄ» (6:5) በቂ ገንዘብ ስብስብ የሚል በጌታ የተሰጠ ምላሽ ነበር:: ፊሊጶስም «ዋጋውን ተመነና» የሁለት መቶ ቀኖች

ደመወዝ የሚያህል እንጀራ ሊበቃቸው እንደሚችል የውሳኔ አሳብ አቀረበ። ይሁን እንጂ ይህም እንኳ፤ የወንዶቹን፤ የሴቶቹንና የልጆቹን ረሃብ የሚያስታግስ እንጀራ ሊገዛ አይችልም ነበር (ማቴ. 14:21)። ብዙ ጊዜ ገንዘብ ለሁሉም ችግር መፍትሔ እንደ ሆነ አድርገን እናስባለን። በእርግጥ በዚህ ጊዜ ኢየሱስ የፊሊጶስን የእምነት ጥንካሬ እየፈተነ ነበር።

ሦስተኛው የመፍትሔ አሳብ የመነጨው ከእንድርያስ ሲሆን፤ እርሱም ችግሩ እንዴት ሊወገድ እንደሚችል እርግጠኛ አልነበረም። ሁለት ትንንሽ ዓሦችና አምስት የገብስ እንጀራዎችን ለምሳው የያዘ አንድ ትንሽ ልጅ አገኘ። እዚህም ላይ እንድርያስ በድጋሚ ሰውን ወደ ክርስቶስ ለማምጣት ሲተጋ ይታያል (ዮሐ. 1:40-42፤ 12:20-22 ተመልከቱ)። እንድርያስ ይህን ልጅ እንዴት እንዳገኘው አናውቅም፤ ነገር ግን ማግኘቱ ያስደስተናል። ምንም እንኳ እንድርያስ በወንጌላት ውስጥ ታዋቂ ስፍራ ባይኖረውም፤ ችግሮች እንዲፈቱ የሚረዳ «ለሰው የሆነ ሰው» ነበር።

አራተኛው የመፍትሔ አሳብ የመጣው ከጌታችን ነበር። ይህ እውነተኛው መፍትሔ ነበር። የትንሹን ልጅ ምሳ ወሰደና ባርኮ፤ ቆርሶ ለደቀ መዛሙርቱ ሰጣቸው። እነርሱም ያን ሕዝብ ሁሉ መገቡት። ተአምራቱ የተከናወነው በእዳኙ እጅ እንጂ፤ በደቀ መዛሙርቱ እጅ አልነበረም። እነርሱ የማደሉ ተግባር ተሳታፊዎች ይሁኑ እንጂ፤ ምግቡን ያበዛው እርሱ ነበር። ሕዝቡ በልቶ ከመጥገቡ በላይ፤ ደቀ መዛሙርቱ አሥራ ሁለት ቅርጫት ፍርፋሪ ለሌላ ጊዜ እንዲያገለግል ሰብስበዋል። ጌታ ምንም ነገር አያባክንም ነበር።

ከዚህ የሚገኘው ተግባራዊ ትምህርት ግልጽ ነው። አንድ ችግር በሚገጥማችሁ ጊዜ ያላችሁን ሁሉ ለኢየሱስ አስረክቡ። ከዚያም የተቀረውን ሥራ እርሱ እንዲሠራ ፍቀዱለት። ባላችሁ ነገር ጀምሩ፤ ሆኖም ግን ለእርሱ ሁሉን ነገር ለማስረከባችሁ እርግጠኞች ሁኑ። ያ ትንሽ ልጅ ምሳውን ለክርስቶስ በማካፈሉ ሊወደስ ይገባል። እናቱም ለክርስቶስ የሚሰጠውን ነገር በማስያዝ ልትወደስ ይገባታል። የዚያ ትንሽ ልጅ ምግብ ስጦታ ለኢየሱስ በአካሉ ላይ ከፈሰሰው ውድ ሽቶ እኩል ነበር (12:1)።

ይሁን እንጂ ኢየሱስ በእውነት ተአምራትን አድርጎ ነበር ወይ? ምናልባት የዚያ ትንሽ ልጅ ደግነት አሳፍሮአቸው፤ ሌሎቹም ሰዎች የደበቁትን ምሳቸውን አውጥተው ተከፋፍለውት ይሆናል። የማይመስል ነው! ኢየሱስ የሰዎችን ልብ ያውቃል (2:24፤ 6:61፤ 64፤ 70)። በመሆኑም ሕዝቡ እንደተራቡ ተናገረ። በእርግጥ የተደበቀ ምግብ ቢኖር ኖሮ እርሱ ያውቅ ነበር! በተጨማሪም ሕዝቡ ራሱ የተደረገው ተአምራት መሆኑን በመገንዘባቸው ሊያነግሡት ፈልገው ነበር! (6:14-16)። ይህ ሁኔታ ከሕዝቡ አመለካከት ብቻ የወጣ ነገር ቢሆን ኖሮ፤ ሕዝቡ በዚህ ዓይነት መንገድ ምላሽ ባልሰጡ ነበር። እውነተኛ ተአምር ባይሆን ኖሮ፤ ዮሐንስ ከ«ምልክቶች» አንዱ አድርጎ አይመርጠውም ነበር።

ስለ ኢየሱስ ማመስገን ዮሐንስ ሁለት ጊዜ መጥቀሱን ልብ ማለት ጠቃሚ ነው (6:11፤ 23)። ማቴዎስ ፣ ማርቆስና ሉቃስ ሁላቸውም፤ ኢየሱስ ባመሰገነበት ጊዜ ወደ ሰማይ መመልከቱን ይናገራሉ። በዚህ ድርጊት ኢየሱስ ለተራበው ሕዝብ ያሳሰበው፤ የመልካምና የአስፈላጊ ስጦታ ሁሉ ምንጭ እግዚአብሔር መሆኑን ነበር። ይህ ለእኛ ጥሩ ትምህርት ነው። ስለሌለን ነገር ከማጉረምረም ይልቅ፤ ስላለን ነገር እግዚአብሔርን ብናመሰግን እርሱ ያለን እንዲበዛ ያደርገዋል።

2. ኢየሱስ ሕዝቡን ትቶ ሄደ (ዮሐ. 6:15-21)

ደቀ መዛሙርቱ አደጋ ላይ መሆናቸውን ስላወቀ፤ ኢየሱስ ወደ ጀልባ ውስጥ እንዲገቡ አሳስባቸው (ማቴ. 14:22፤ ማር. 6:45)። በዚህ ጊዜ ሕዝቡ እርሱን ንጉሥ ለማድረግ ፈልገው ነበር። በእርግጥ ከደቀ መዛሙርት አንዳንዶቹ ይህ ጊዜ ታዋቂና ኃያል የመሆን አጋጣሚ ስለነበረው ሳያስደስታቸው አልቀረም። ምናልባትም ይሁዳ የንብረትና ገንዘብ አስተዳዳሪ፤ ጴጥሮስ ደግሞ ጠቅላይ ሚኒስትር የመሆን ተስፋ ፍንጥቅ ሳይልባቸው አልቀረም። ይህ አዝማሚያ በእግዚአብሔር ዕቅድ ውስጥ ስላልነበረ፤ ኢየሱስ ወዲውኑ ስብሰባውን በተነው። ይህን ባያደርግ ኖሮ የሮማ መንግሥት ያለ ጥርጥር ጣልቃ ይገባ ነበር።

ማዕበል እየመጣ መሆኑን ኢየሱስ ያውቅ ነበርን? በእርግጥ ይህ ሁኔታ ከእርሱ የተሰወረ አልነበረም። ታዲያ እያወቀ ወዳጆቹ ወደ አደጋ ውስጥ እንዲገቡ ለምን ፈቀደ? እውነቱ ሌላ አቅጣጫ ነበረው። ይህ ከባለ አደጋ፣ በአክራሪ ሕዝብ ተጠርገው ከመወሰድ እያዳናቸው ነበር። ለዚያ ማዕበል ሌላም ምክንያት ነበረው። እግዚአብሔር የሕይወታችንን ሚዛን እንደሚጠብቅ ማስተማር ነው፤ አለበለዚያ ትዕቢት ይወጥረንና እንወድቃለን። ደቀ መዛሙርቱ የአስደናቂ ተአምር ምስክሮች ስለነበሩ በነገሩ ረክተውበት ነበር። አሁን ግን በማዕበል ውስጥ በመግባት በጌታ ላይ የበለጠ መታመንን የሚማሩበት ጊዜ ሆነ። አምስቱን ሺህ ሕዝብ መመገቡ ትምህርት ሲሆን፣ ነገር ግን ማዕበሉ ከትምህርቱ በኋላ የመጣ ፈተና ነው።

አንዳንድ ጊዜ ማዕበል ውስጥ የምንገባው እግዚአብሔርን ባለመታዘዛችን ነው። ለዚህ ዮናስ ጥሩ ምሳሌ ነው። አንዳንድ ጊዜ ደግሞ ማዕበል የሚመጣው ለጌታ ስለተገዛን ይሆናል። እንዲህ ያለው ሁኔታ ሲከሰት አዳኞችን ስለ እኛ እንደሚማልድ፣ ወደ እኛ እንደሚመጣና ነፃ እንደሚያወጣን እርግጠኞች መሆን እንችላለን። ስለዚህ ሁኔታ ከዓመታት በኋላ ዮሐንስ በሚጽፍበት ጊዜ ምናልባት በዚህ ውስጥ ስለ ክርስቶስና ስለ ቤተ ክርስቲያኑ ሳያይ አልቀረም። ክርስቶስ በሰማይ ሆኖ እየማለደልን ነው። እኛ ደግሞ በዚህ በሕይወት ማዕበል ውስጥ ሆነን ወደ ጠረፍ ለመድረስ በትግል ላይ እንገኛለን። አንድ ቀን እርሱ ይመጣልናል። እኛም ማዕበሉ ሁሉ አልፎ በሰላም ወደ ወደቡ እንደርሳለን።

በዚህ ሁኔታ ውስጥ የተካተቱ ብዙ ተአምራት ነበሩ። ኢየሱስ በውኃ ላይ ሲራመድ አይቶ ጴጥሮስም እንደ እርሱ አድርጎ ነበር (ማቴ. 14:28-32)። በዚህ ወቅት ኢየሱስ ማዕበሉን ጸጥ ሲያደርግ ጀልባው ወዲያውኑ በወዲያኛው ጠረፍ ላይ ደረሰ። በእርግጥ ይህ የሆነው በሌሊት ስለነበር የተደረገውን የሚያውቁት ኢየሱስና ደቀ መዛሙርቱ ብቻ ነበሩ። ኢየሱስ ሕዝቡን በለመለመው መስክ መርቶአቸዋል (ዮሐ. 6:10)። አሁን ደግሞ ወደ ዕረፍት ውኃ ይመራቸዋል [መዝ. (23):2]። እርሱ እንዴት ያለ አስደናቂ እረኛ ነው!

የወንጌል መልእክቶችን በምናነብበት ጊዜ ጌታችን በሕዝብ ብዛት ተመስጦ እንደማያውቅ እንገነዘባለን። የልባቸው ዝንባሌ ንጹሕ እንዳልሆነና አብዛኞቹ ይከተሉት የነበረው የፈውስ ተአምራቱን ለማየት እንደሆነ ያውቅ ነበር። ጥንት የሮማ መንግሥት ሕዝቡን ደስ የሚያሰኝበት መንገድ «በመብልና በትርዒት» ነበር። ለዛሬ ዘመን ሕዝብም መርኪያውና መደሰቻው ይህንኑ የመሰለ ነገር ነው። ምግብና መዝናኛ ከተሰጣቸው ደስተኞች ናቸው። የሮማ መንግሥት በየዓመቱ ለዘጠና ሦስት ቀናት በመንግሥት ሂሳብ የሚካሄዱ ሕዝባዊ መዝናኛዎችና ጨዋታዎች ነበሩት። ሕዝብን ከመዋጋትና በወገኒ ከማሰር ይልቅ ማዝናናቱ የቀለለ ነበር።

ዛሬ ኢየሱስ በአንዳንድ ሰዎች በተሰጠው «ተወዳጅነት» መታለል የለብንም። በአዳኝነቱና በጌትነቱ የሚፈልጉት በጣም ጥቂቶቹ ናቸው። ብዙዎቹ እርሱን የሚፈልጉት ፈዋሽ፣ መጋቢ ወይም ራሳቸው በራሳቸው ላስከተሉት ችግር ታዳጊ እንዲሆንላቸው ነው። «ነገር ግን ሕይወት እንዲሆንላችሁ ወደ እኔ ልትመጡ አትወዱም» ብሏል (ዮሐ. 5:40)።

3. ኢየሱስ ብዙ ሕዝብን ሲያስተምር (ዮሐ. 6:22-71)

የምልክቱ ዓላማ ስብከቱን ያስራጭ ዘንድ ነበር። ይህ እንደገና «የጸጋና እውነት» አገልግሎት ነበር (1:17)። በጸጋ ጌታችን የተራቡትን ሰዎች መገባ፤ ነገር ግን በእውነት አማካኝነት ደግሞ የእግዚአብሔርን ቃል ሰጣቸው። እነርሱ ግን ምግቡን እንጂ እውነትን አልፈለጉም። ከዚህም የተነሣ በመጨረሻ ብዙዎቹ ኢየሱስን በመተው ከእርሱ ጋር መሆንን አሻፈረኝ አሉ። በአንዲቱ ስብከት ምክንያት ብዙ ተከታዮችን አጣ።

በሚቀጥለው ቀን ኢየሱስ እንዴት ወደ ቅፍርናሆም እንደሄደ ምሥጢሩን በመፈለግ ተጀመረ። ደቀ መዛሙርቱ ከገሊላ ባሕር ማዶ ወዳለችው ቅፍርናሆም ለመሄድ ሲነሡ ሕዝቡ አዩአቸው። ከዚያም ደቀ መዛሙርቱ በማዕበል ተናጉ። ኢየሱስም ስፍራውን ለቅቆ ብቻውን ወደ ተራራው ሲሄድ ሕዝቡ ተመለከቱት። ነገር ግን በሚቀጥለው ማለዳ፣ ኢየሱስና ደቀ መዛሙርቱ በአንድነት በቅፍርናሆም ነበሩ። በእርግጥ ባሕሩን ዞሮ አልሄደም፤ በሌላ ጀልባ መሄዱንም ምንም ማረጋገጫ አልነበረም። ያለ ጥርጥር

ሌሎች ጀልባዎች በማዕበሉ ተገፍተው የመጡ ነበር፤ ይሁን እንጂ ኢየሱስ በየትኛውም ውስጥ አልነበረም፡፡

ኢየሱስ ከመገባቸው አንዳንዶቹ በቀጥታ ወደ ቤታቸው እንደተመለሱ የሚያጠራጥር አይደለም፡፡ የተቀሩት ደግሞ ኢየሱስ ቀጥሎ ምን ያደርግ እንደሆነ ለማየት በዚያው ቆዩ፡፡ ምናልባትም የጌታችን ስብከት ከቤት ውጭ ተጀምሮ ወደ ምክራብ በመዛመት መወያያ ሳይሆን አልቀረም (6:59)፡፡ ከሕዝቡ ብዛት የተነሣ በምክራብ ውስጥ መገልገል ስላልተቻለ፣ የተረፈው ሕዝብ በውጭ ሆኖ የሚነገረውን ይሰማ ነበር፡፡

«የሕይወት እንጀራ» በሚል ርእስ ዙሪያ በኢየሱስና በሕዝቡ፣ በተለይም ደግሞ በሃይማኖት መሪዎች (በአይሁዶቹ) መካከል ውይይት ተካሄደ፡፡ በዮሐንስ 6 ላይ፣ እየፈለጉ (ቁ. 22-40) እያንጎራጎሩ (ቁ. 41-51) እየተከራከሩ (ቁ. 52-59) እና ወደ ጎሳ ተመለሱ የሚሉ ከሕዝቡ የተገኙ አራት ምላሾችን እናያለን፡፡

እየፈለጉ (6:22-40)፡፡ እጅግ ብዙ ሕዝብ ጌታቸውን ፍለጋ በማዕበሉ ውስጥ በመቆየታቸው ደቀ መዛሙርቱ ሳያደንቁ አልቀሩም፤ ኢየሱስ ግን አልተደነቀም፡፡ ምክንያቱም እርሱ የሰውን ልብ ያውቃልና ነው፡፡ በመጀመሪያ ሕዝቡ የተከተሉት በአደረጋቸው ተአምራት ሳቢያ እንደ ሆነ ያውቅ ነበር (6:2)፤ አሁን ደግሞ የልባቸው አሳብ ምግብ ማግኘት ነበር፤ በተአምራት ብቻ የተሳቡ ቢሆኑም እንኳ የመዳን ዕድል አሁንም ነበራቸው፡፡ ኒቆዲሞስም ቢሆን መከተል የጀመረው በዚሁ ዓይነት መንገድ ነበር (3:1-2)፡፡ በዚህ ጊዜ ግን የሕዝቡ ፍላጎት ለመብል ብቻ እስከሚሆን አሸቆለቆለ፡፡

ኢየሱስ ሁለት ዓይነት መብሎች እንዳሉ አመልክቷል፤ እነዚህም፣ አንደኛው ለሥጋ የሆነ፣ መብል አስፈላጊ ቢሆንም ግን ወሳኝ ያልሆነ መብል ነው፡፡ ሁለተኛው ደግሞ ለውስጣዊ ሰው ለመንፈስ የሆነ ወሳኝ መብል ነው፡፡ ለሕዝቡ የሚፈለገው መብል ሳይሆን ሕይወት ነበር፤ ሕይወት ደግሞ ስጦታ ነው፡፡ መብል የሚጥቅመው ሥጋን ለማቆየት ነው፤ ኢየሱስ ግን የዘላለምን ሕይወት ይሰጣል፡፡ እዚህ ላይ ኢሳይያስ የተናገራቸው ቃሎች ሊታወሱ ይገባል፡- «ገንዘብን እንጀራ ላይደለ ድካማችሁንም ዋጋ ለማያጠግብ ነገር ለምን ትመዝናላችሁ?» አለ (55:2)፡፡

ሕዝቡ፤ ድካማችሁን የሚለውን ቃል አሳስተው በመተርጎም ለደኅንነታቸው መሥራት እንደሚገባቸው አድርገው ቆጠሩ። ይሰጣል የሚለውን ቃል በፍጹም ሳቱት። ሕግን መሠረት ባደረገ ሃይማኖት እጅግ የተጠመዱ በመሆናቸው፤ የዘላለም ሕይወትን ለመቀበል የተወሰኑ ነገሮችን ማድረግ የሚገባቸው መሰላቸው። ኢየሱስ አንድ ሥራ ብቻ እንደሚያስፈልግ ገለጸላቸው፤ ይኸውም በአዳኙ እንዲያምኑ ነበር። አንድ ሰው በኢየሱስ በሚያምንበት ጊዜ፤ ደኅንነት የሚያስገኝለትን መልካም ሥራ እየሠራ አይደለም። በእርግጥ ለማመን ዋጋ አይተመንለትም፤ አስፈላጊው ነገር እግዚአብሔር ለእምነታችን የሚሰጠው ምላሽ ነው (ኤፌ. 2:8-10 ተመልከቱ)።

ሕዝቡ ክርስቶስን በመፈለግ ጀመሩና ከእርሱ ምልክትን ወደ መሻት አመሩ። «አይሁድ ምልክትን ይሻሉ» (1ኛ ቆሮ. 1:22)። የሃይማኖት መምህራን መሢሐ በሚመጣበት ጊዜ የመናውን ተአምር እንደሚደግምላቸው ለሕዝቡ አስተምረው ነበር (ዘጸ. 16 ተመልከቱ)። ኢየሱስ በእውነት በእግዚአብሔር የተላከ ከሆነ፤ መናን ከሰማይ በማውረድ ያረጋግጥ አሉ (ዮሐ. 6:29፤ 38፤ 57 ተመልከቱ)። «አይተው ማመን» ፈለጉ። ነገር ግን በእግዚአብሔር እውነት ላይ ያልሆነ በምልክቶች ላይ ብቻ የተመሠረተ እምነት ሰውን ሊያጠፋ ይችላል፤ ምክንያቱም ሰይጣንም እንኳ «የሐሰት ድንቆችን» ማድረግ ይችላልና ነው (2ኛ ተሰ. 2:8-10) ደግሞም ዮሐ. 2:18-25፤ 4:48 በተጨማሪ ተመልከቱ።

በዮሐ. 6:31 ላይ የሚገኘው ጥቅስ ከመዝ. (78):24 የተወሰደ ነው። መዝሙሩ የሚያብራራው ስለ እስራኤል ሕዝብ አለማመንና ዓመፅ ነው።

በምላሹ ጌታችን ሕዝቡ ስለ እውነት የነበረው ግንዛቤ ሥር እንዲሰድ ፈለገ። መናን የሰጠው እግዚአብሔር እንጂ ሙሴ አልነበረም። ስለሆነም ዓይኖቻቸውን ከሙሴ ላይ አንሥተው በእግዚአብሔር ላይ ማተኮር ነበረባቸው። ደግሞ አብ መናን የሰጠው ባለፉት ዘመናት ነበር። አሁን ግን አብ እውነተኛውን እንጀራ በኢየሱስ ክርስቶስ አማካይነት እየሰጠ ነው። ያለፈው

ክንውን ተጠናቅቋል፤ ነገር ግን የአሁኑ መንፈሳዊ ሂደት ይቀጥላል!

ከዚያም ኢየሱስ እንጀራ ምን እንደሆነ ለይቶ አሳየ፤ ይኸውም ከሰማይ የወረደው እውነተኛው እንጀራ እርሱ መሆኑን ነው። እርሱ የመጣው ግን ለእስራኤል ብቻ ሳይሆን ለመላው ዓለም ነው። እርሱ የመጣው ሕይወትን ለመጠገን ወይም ለመደገፍ ሳይሆን፤ ሕይወትን ለመስጠት ነው። ጌታችን በዚህ ስብከቱ «ከሰማይ ስለመወርዱ» ሰባት ጊዜ ጠቅሷል (6:33፣ 38፣ 41፣ 42፣ 50፣ 51፣ 58)። ይህ አነጋገር ደግሞ እርሱ አምላክ መሆኑን የሚያውጅለት ነው። የብሉይ ኪዳን መና «የእውነተኛው እንጀራ» የኢየሱስ ክርስቶስ ምሳሌ ነው።

ክርስቶስን በሚፈልግና ከዛም ምልክቱን በሚፈልግ ሕዝብ ላይ፣ ክርክር ተቀስቅሶ ነበር። ብዙ ሳይቆይ እነዚህ አድማጮች ኢየሱስ ሲናገርለት የነበረውን «እውነተኛ እንጀራ» መፈለግ ጀመሩ። ይሁን እንጂ እንደ ሳምራዊቷ ሴት ለደኅንነት ዝግጁ አልሆኑም ነበር (4:15 ተመልከቱ)። እርሷ ከጉድጓዱ ውኃ ለመቅዳት ከመመላለስ እንዲያድናት የሕይወትን ውኃ ፈለገች። ሕዝቡም ቢሆኑ እንጀራውን የፈለጉት ሕይወታቸውን ለማቆየትና ከድካም ለመዳን ነበር። ዛሬም ቢሆን ሰዎች ክርስቶስ ስለሚሰጣቸው በረከቶች ብቻ ሲሉ ክርስቶስን ይፈልጉታል።

በልመና ስለተማጠኑት ኢየሱስ ኑና እመኑ፣ የሚሉ ሁለት ቁልፍ ቃላትን ነገራቸው። ወደ ክርስቶስ መምጣት ማለት በእርሱ ማመን ማለት ነው። በእርሱ ማመን ማለትም፣ ወደ እርሱ መምጣት ማለት ነው። ማመን ማለት በአንድ ዓይነት ዶክትሪን (አስተምህሮ) መስማማትን የሚያሳይ ተራ የአእምሮ አስተሳሰብ አይደለም። እንዲህ ማለት ወደ ክርስቶስ መምጣትና ራስን ለእርሱ የመስጠት ጉዳይ ነው። በስብከቱ መጨረሻ ላይ ኢየሱስ መምጣትንና ማመንን በምሳሌ በማስደገፍ የመብላትንና የመጠጣትን ሁኔታ አመልክቷል። ወደ ክርስቶስ መምጣትና በእርሱ ማመን ማለት፣ ምግብና መጠጥን በሆዳችን ውስጥ እንደምንቀበል ሁሉ፣ ክርስቶስን በልብ ውስጥ መቀበል ማለት ነው።

ዮሐንስ 6:35 ዮሐንስ ከጻፋቸው ሰባት የኢየሱስ «እኔ ነኝ» አባባሎች የመጀመሪያውን ይዟል። እነዚህ አባባሎች በሌሎቹ የትኞቹም ወንጌሎች ውስጥ የሚገኙ አይደሉም። (ለተቀሩት ስድስቶቹ ዮሐ. 8:12፤ 10:7-9፤ 11-14፤ 11:25-26፤ 15:1፤ 5 ተመልከቱ።) እግዚአብሔር ለሙሴ ራሱን የገለጠው እኔ ነኝ (ያህዌ) (ዘጸ. 3:14) በማለት ነበር። እግዚአብሔር ያለ፤ የነበረና የሚመጣ (ራእይ 1:8) በራሱ የሚኖር አንድ አምላክ ነው። ኢየሱስ ይህን እኔ ነኝ የሚል ስያሜ ራሱን በገለጸበት ጊዜ በእርግጠኝነት እግዚአብሔር መሆኑን እየተናገረ ነበር።

ዮሐንስ 6:37-40 ኢየሱስ ስለ ግላዊ ደኅንነት ሂደት የሰጠውን ማብራሪያ ያቀርባል። እነዚህ ከተናገራቸው ሁሉ ጠለቅ ያሉ ቃላት ናቸው። ጥልቀታቸውንም ሙሉ በሙሉ ዘልቀን ለማወቅ ተስፋ ማድረግ አይቻለንም። ደኅንነት መለኮታዊ ሉዓላዊነትንና፤ ሰብዓዊ ኃላፊነትን እንደሚጠይቅ አብራርቷል። አብ ወንዶችንና ሴቶችን ለወልድ ሰጥቷል (ቁ. 37፤ 39፤ 17:2፤ 6፤ 9፤ 11-12፤ 24)፤ ነገር ግን እነዚህ ወንዶችና ሴቶች ወደ እርሱ መምጣት ማለትም በእርሱ ማመን አለባቸው። ወደ እርሱ የሚመጣ ማንም ሊጠፋ እንደማይችልና በመጨረሻ ቀንም ከሞት እንደሚነሣ አረጋግጦለታል። ሞት እንኳ ደኅንነታችንን ሊነጥቀን አይችልም! («የመጨረሻውን ቀን» በተመለከተ፤ 6:40፤ 44፤ 54 ተመልከቱ። ኢየሱስ እያመለከተ የነበረው፤ አንድ ስለ እርሱ ተመልሶ መምጣት፤ ሁለት እግዚአብሔር ለሰው ልጅ ያለውን መርሐ ግብር ወደ ፍጻሜ ደረጃ የሚያሸጋግሩትን የመጨረሻ ዘመን ሁኔታዎች ነበር።)

ከውስኑ ሰብአዊ አመለካከታችን ተነሥተን፤ መለኮታዊ ሉዓላዊነትና ሰብአዊ ኃላፊነት እንዴት አብረው መሥራት እንደሚችሉ ማየት ይሳነናል፤ ነገር ግን ከእግዚአብሔር እይታ አኳያ ምንም ዓይነት ቅራኔ የላቸውም። አንድ የቤተ ክርስቲያን አባል እነዚህን ሁለት ሁኔታዎች እንዴት እንዳስታረቀ ቻርልስ ስፐርደንን በጠየቀው ጊዜ፤ እንዲህ የሚል ምላሽ አገኘ። «እኔ ከቶውንም ወዳጆችን ለማስታረቅ አልሞክርም።» ኃጢአተኞች ይድኑ ዘንድና ክርስቶስን የሚያምኑትም ደኅንነታቸው የተጠበቀ እንዲሆን የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው (1ኛ ጢሞ. 2:4፤ 2ኛ ጴጥ.

3:9):: አማኞች የዘላለምን ሕይወት የተቀበሉ ስለሆነ ምን ጊዜም ከኢየሱስ እጅ አይጠፉም::

እያገረመረሙ (ዮሐ. 6:41-51):: «ከሰማይ ወርጃለሁ» (ቁ. 38) የሚለው የጌታችን አነጋገር የሃይማኖት መሪዎቹን አወካቸው:: ምክንያቱም ይህን ማለቱ አምላክ ነኝ ማለቱ መሆኑን ስላወቁ ነበር:: ኢየሱስ ማን እንደ ሆነና ከየት እንደ መጣም ያወቁ መሰላቸው (ማቴ. 13:53-58፤ ዮሐ. 7:40-43 ተመልከቱ):: በእርግጥ ኢየሱስ የዮሴፍ ሕጋዊ ልጅ ይባል እንጂ በሥጋ የወለደው ልጁ ግን አልነበረም፤ ምክንያቱም እርሱ የተወለደው ከድንግል ነበርና ነው (ሉቃ. 1:34-38):: መሪዎቹ ኢየሱስን ያገኙ ጉት በገሊላ ከነበረችው ናዝሬት ጋር እንጂ በይሁዳ ከነበረችው ቤተልሔም ጋር አልነበርም:: በመሆኑም ዮሴፍን ሥጋዊ አባቱ አድርገው ቆጠሩ:: ነገሩን በሚገባ መርምረውት ቢሆን ኖሮ በእርግጥ ኢየሱስ ማን እንደነበረ ባወቁ ነበር::

በሙሴ ዘመንም እንዲሁ አይሁዶች በማገረምረም የታወቁ ነበሩ (ዘጸአ. 15:24፤ 17:3፤ ዘኁል. 14:2):: ምናልባትም መሪዎቹና ከሕዝቡ አንዳንዶቹ በክርክሩ ለመቀጠል ወደ ምኩራብ ውስጥ ሳይገቡ አልቀሩም:: ዋነኛው ርእሰ ጉዳይ «እርሱ ከወዴት ነው?» የሚል ነበር:: ከሰማይ ወርጃለሁ» የሚለውን ሐረግ ኢየሱስ አምስት ጊዜ ተጠቀመ፤ ይሁን እንጂ እነርሱ ሊቀበሉት አልወደዱም::

በመቀጠልም ኢየሱስ ኃጢአተኛ ሰው እንዴት ወደ እግዚአብሔር እንደሚመጣ አብራራ፤ ይኸውም በእግዚአብሔር ቃል እውነት በኩል መሆኑን ነው (ዮሐ. 6:44-45):: አብ ኃጢአተኛውን የሚሰበው በቃሉ ነው:: አባባሉን ለማረጋገጥ፤ ኢየሱስ ኢሳይያስ 54:13ን (ወይም ኤር. 31:33-34ን):- «ሁሉም ከእግዚአብሔር የተማሩ ይሆናሉ» የሚለውን ጠቅሶ ይሆናል:: እግዚአብሔር ሰዎችን ወደ አዳኙ የሚሰበው ቃሉን በማስተማር ነው:: (ዮሐ. 5:24 እና ለቃሉ የሚሰጠውን አጽንኦት ልብ በሉ::) ኃጢአተኛ ሰው ሰምቶ፤ ተምሮ አብ ሲሰበው ይመጣል:: ምሥጢር አይደል! አዎን! የተባረከ እውነታ አይደል? አዎን ነው!

ይህ ትምህርት በመሠረቱ ድውዩን ከፈወሰ በኋላ ከሰጠው መልእክት ጋር አንድ ነው (5:37-40 ተመልከቱ)። ሕዝቡ አንድን ነገር ለማየት ቢፈልጉም እውነተኛ ችግራቸው ግን አንድን ነገር መማር ነበር። እግዚአብሔርን «የምናየው» እና ወደ ክርስቶስ የሚያመጣንን እምነትንም የምንቀበለው በእግዚአብሔር ቃል ነው (ሮሜ 10:17)።

ኢየሱስ ራሱን እኔ «የሕይወት እንጀራ ነኝ» ባለ ጊዜ፣ በቀጥታ መና ነኝ ማለቱ አልነበረም። ይልቁን ከዚያም እንደሚበልጥ መናገሩ ነበር! መና የጠቀመው የአይሁድን ሕዝብ ሕይወት ለማሰንበት ነበር፤ ኢየሱስ ግን ለዓለም ሁሉ ሕይወትን ይሰጣል። አይሁዶች በየዕለቱ መናን የተመገቡ ቢሆኑም ከተወሰነ ጊዜ በኋላ ሞተዋል፤ ነገር ግን ኢየሱስን በልብ መቀበል ለዘላለም መኖርን ያስችላል። እግዚአብሔር መናን በሰጠ ጊዜ ስጦታን ብቻ ነበር ያበረከተው፤ ነገር ግን ኢየሱስ በመጣ ጊዜ፣ ራሱን ሰጠ። እግዚአብሔር መናን በየዕለቱ በማደሉ የከፈለው ዋጋ አልነበረም፤ ነገር ግን ልጁን የሰጠው ታላቅ ዋጋ ከፍሎ ነው። አይሁድ መናን በየዕለቱ መመገብ ነበረባቸው፤ ነገር ግን አንድ ጊዜ ብቻ ክርስቶስን ያመነ ኃጢአተኛ የዘላለም ሕይወት ይሰጠዋል።

በመና ተምሳሌት ውስጥ የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስን ምስል ማየት አስቸጋሪ አይደለም። መና ለአይሁዶች ምሥጢራዊ ነገር ነበር። በመሠረቱ መና ማለት «ምንድን ነው?» ማለት ነው (ዘጸ. 16:15 ተመልከቱ)። ኢየሱስ ባዩት ዘንድ ምሥጢር ነበር። መና ከሰማይ የሚወርደው ማታ ማታ ነበር። ኢየሱስም ወደዚህ ዓለም የመጣው ኃጢአተኞች በሞራላዊና መንፈሳዊ ጨለማ ውስጥ በተዋጡበት ጊዜ ነበር። መና ትንሽ (ራሱን ማዋረዱ) ክብ (ዘላለማዊነቱ) እና ነጭ (ንጹሕነቱ) ነበር። ለእፍ የሚጣፍጥ [መዝ. (34):8] የሰዎችንም የምግብ ፍላጎት በሚገባ የሚያረካ ነበር።

መና የተሰጠው ለዓመፀኛ ሕዝብ ነበር፤ መና የእግዚአብሔር የቸርነት ስጦታ ነው። ሰዎች የሚፈለግባቸው ነገር ቢኖር በጥቂቱ መልቀም ብቻ ነበር። መልቀም ካልቻሉ በእግራቸው ይረማመዱበት ነበር። ጌታ ከማንም ኃጢአተኛ ከሆነ ሰው የራቀ

አይደለም። ኃጢአተኛ ሊያደርገው የሚገባው ነገር ቢኖር ራሱን ዝቅ አድርጎ እግዚአብሔር የሚሰጠውን ስጦታ መቀበል ነው።

ኢየሱስ ይህኛውን የመልእክቱን ክፍል ስለ ራሱ ሥጋ በመጥቀስ አጠቃለለው። ሥጋ የሚለው ቃል ውይይቱ ከመገባደዱ በፊት ለተጨማሪ ስድስት ጊዜያት ተነሥቷል። ዮሐንስ 6:51 የእግዚአብሔር ልጅ ራሱን «ለዓለም ሕይወት» መሥዋዕት አድርጎ እንደሚሰጥ የተነገረ አዋጅ ነው። የኢየሱስ ክርስቶስ «የቤዛነት ሞት» በዮሐንስ ወንጌል ውስጥ ቁልፍ የሆነ አስተምህሮ (ዶክትሪን) ነው። ኢየሱስ ለዓለም (3:16፤ 6:51)፣ ለበጎቹ (10:11፤ 15)፣ ለሕዝቡ (11:50-52) እና ለወዳጆቹ (11:12) ሊሞት የተዘጋጀ መሆኑ ተገልጿል። ጳውሎስ «በወደደኝና ስለ እኔ ራሱን በሰጠው» (ገላ. 2:20) በማለት የግሉ እንዳደረገው ሁሉ፣ እኛም ማድረግ ይገባናል የክርስቶስ ሥራ በመስቀል ላይ ብቻ ወስነን ማስቀረት የለብንም። እርሱ ለእኛ ኃጢአት ብቻ መሥዋዕት አልሆነም፤ ይልቁኑም ለዓለሙ ሁሉ ኃጢአት እንጂ (1ኛ ዮሐ. 2:2)።

እየተከራከሩ (ዮሐ. 6:52-59)። መከራከር የሚለው ቃል «መጣላትንና መበጣበጥን» ያመለክታል። እነዚህ ሰዎች አክራሪ አይሁዶች እንደመሆናቸው መጠን፣ የሰውን ሥጋ ወይም ማንኛውንም ደም መብላት የተከለከለ (ዘፍጥ. 9:3-4፤ ዘሌዋ. 17:10-16፤ 19:20) መሆኑን የሚያውቁ ነበሩ። በዮሐንስ ወንጌል ውስጥ ሰዎች መንፈሳዊ እውነትን ቃል በቃል በመተርጉም የሳቱበት ሌላኛው ምሳሌ ይህ ነው(2:19-21፤ 3:4፤ 4:11 ተመልክት)። ኢየሱስ ያለው «ምግብና መጠጥን ወደ ውስጥ እንደምትወስዱና የአካላችሁም ክፍል እንደሚሆን ሁሉ፣ ሕይወት እሰጣችሁ ዘንድ እኔንም በውስጠኛው ማንነታችሁ ተቀበሉኝ» ነው።

አንዳንድ ተርጓሚዎች ኢየሱስ ይናገር የነበረው ስለ ጌታ እራት ነው ይላሉ። የማዕዱ አካል የሆኑትን ኅብስቱንና ጽዋውን በምንካፈልበት ጊዜ ሥጋውን መብላታችንና ደሙን መጠጣታችን ነው ብለው ይናገራሉ። ኢየሱስ ይህን የተናገረው ስለ ጌታ እራት (ወይም ሥጋ ወደሙ) በማሰብ ነበር ብዬ አላምንም።

በመጀመሪያ ደረጃ ከማይስማሙና ከማያምኑ ሰዎች ጋር ስለ ጌታ እራት መወያየት ምን አስፈለገው? ይህን እውነት ለደቀ መዛሙርቱም እንኳ አላካፈለም። ለምን ይህን የከበረ ዕንቁ በእርያዎች ፊት መጣል እንደሚገባው ይታሰባል?

በሁለተኛ ደረጃ ቃል በቃል እየተናገረ እንዳልነበረ ገልጾአል (6:63)። ልክ ለኒቆዲሞስና ለሳምራዊቷ ሴት እንዳደረገው ሁሉ፤ መንፈሳዊ እውነትን ለማስተላለፍ የሁኔታዎችን ዝምድና አስመልክቶ በሰብአዊ ንጽጽሮች እየተጠቀመ ነበር።

በሦስተኛ ደረጃ ይህ መብላትና መጠጣት ለዘላለማዊ ሕይወት ፍጹም አስፈላጊ መሆኑን አስረድቷል። ከዚህ የሚወጣ ምንም ነገር እንደሌለም አመልክቷል። እንግዲህ ስለ ቤተ ክርስቲያን ሥርዓት (ወይም ሥጋ ወደሙ) ይናገር ከነበረ፤ ከዚህ ተግባር ውጭ የሆነ ማንም ሰው ሙትና ወደ ገሃነም እሳት የሚሄድ ነው ማለት ነው። ይህ የብሉይ ኪዳን ቅዱሳንን፤ በመስቀል ላይ የነበረውን ወንበዴ፤ እናም በድንገተኛ ሁኔታ ውስጥ (በሆስፒታል፤ በአደጋ፤ በቀበሮ ጉድጓድ፤ ወዘተ. . .) የሚገኙትን ሁሉ ያጠቃልላል። እኔ በግሌ ቸሩ አምላካችን እንዲህ ባሉ የቤተ ክርስቲያን ሥርዓቶች ላይ መሳተፍ ያልቻሉትን ከደገንነት ያስወግዳቸዋል ብዬ አላምንም።

ሌላኛው ነጥብ በቁጥር 50፤51 እና 53 የሚገኙ የግሪክ ግሦች የያዙት የግሥ ጊዜ ነው። ይህ የግሪኩ የግሥ ጊዜ የሚያመለክተው ለአንዴና ለሁሌ የተጠናቀቀ ድርጊትን ነው። የጌታ እራት አገልግሎት በተደጋጋሚ ጊዜ የሚደረግ አገልግሎት ነው። እንዲያውም የጥንቷ ቤተ ክርስቲያን የጌታን እራት ሥርዓት በየቀኑ የምትፈጽም ሳትሆን አትቀርም (የሐዋ. 2:46)።

ሥጋ የሚለው ቃል በወንጌላትም ይሁን (በ1ኛ ቆሮ. 11:23-34) ባለው ክፍል በተሰጠው የጌታ እራት መግለጫ በአንዳቸውም ውስጥ እንኳ አለመጠቀሱ ጠቀሜታ አለው። በእነዚህ ስፍራዎች የተጠቀሰው ቃል «አካል» የሚል ነው።

ጌታችን ይናገር የነበረው ስለ ቅዱስ ቁርባን አገልግሎት ነው የሚል ሰው፤ ሁለቱ ምሥጢራት ማለትም ኅብስቱና ወይኑ በሆነ መንገድ ወደ ትክክለኛው የክርስቶስ ሥጋና ደም ይለወጣሉ ብሎ

ማመን አለበት። ምክንያቱም «እንዲሁ የሚበላኝ ከእኔ የተነሣ ሕያው ይሆናል» (ቁ. 57) ብሎአልና። ይህ ተአምር የሚከናወነው እንዴት ነው? ይህን የመፈጸሙስ ምሥጢር ምንድን ነው? ለምንስ አይታይም?

በዮሐንስ ወንጌል የተጻፉ የጌታችን መልእክቶች በምሳሌዎችና በተምሳሌቶች የተሞሉ ናቸው። እነዚህን ዛሬም ቃል በቃል መውሰዱ ለመጀመሪያ ጊዜ የሰሙ ሰዎች የሠሩትን ስሕተት መድገም ነው።

ወደ ሂሳ እየተመለሱ (6:60-71)። የጌታችን ትምህርት ለመረዳት ከባድ አልነበረም። አንዴ ከተረዱ በኋላ መቀበሉ ግን የሚከብድ ነው። የአይሁድ የሃይማኖት መሪዎች የኢየሱስን ቃላት በመጀመሪያ ደረጃ አልተረዱም ደግሞም አልተቀበሉባቸውም ነበር። ባስተማረው ነገር ደስተኞች አልነበሩም («ተቀየሙ»፣ የግሪኩ ቃል ተሳቀቁ ወይም ዘገነናቸው ይላል)። ከሰማይ ወረድሁ በማለቱ ተሰናክሉበት። በተጨማሪም ለመዳን ሥጋውን መብላትና ደሙን መጠጣት እንደሚገባቸው የተነገረው አሳብም አሰናክላቸው። ነገር ግን በእነዚህ ሁለት ነገሮች ከተሰናክሉ፣ ተመልሶ ወደ ሰማይ ሲያርግ ቢያዩ ምን ያደርጉ ነበር? (ቁ. 62)።

ኢየሱስ የተጠቀመው ቋንቋ ዘይቤያዊና መንፈሳዊ እንጂ ቃል በቃል እንዳልነበረ ገልጾአል። በ«ሥጋ» ደኅንነት የለም። እንዲያውም አዲስ ኪዳን ስለ «ሥጋ» የሚናገረው ምንም መልካም ነገር የለውም። በሥጋ ምንም በጎ ነገር የለም (ሮሜ 7:18)። ስለሆነም በሥጋ ልንተማመንበት አይገባም (ፊልጵ. 3:3)።

ታዲያ እንዴት አድርገን «ሥጋውን ልንበላና ደሙንም ልንጠጣ» እንችላለን? ይህ የሚሆነው በቃሉ አማካኝነት ነው። «እኔ የነገርኳችሁ ቃል መንፈስ ነው፣ ሕይወትም ነው» (ዮሐ. 6:63)። «ቃልም ሥጋ ሆነ» (1:14)። ጌታችንም ያለው ይህንኑ ነበር፡- «ቃሉን የሚሰማ የላካችንም የሚያምን የዘላለም ሕይወት አለው» (5:24)። ኤርምያስ 31:31-34 የሚያውቁ ጻፎች የእግዚአብሔርን ቃል በውስጥ ሕይወት የመቀበልን ጽንሰ አሳብ አይስቱትም ነበር።

የዚህ መልእክት ውጤት የአብዛኛዎቹን የጌታችንን ደቀ መዛሙርት ሽሽት አስከተለ። ወደ ቀድሞው ሕይወት፣ ወደ ተፈት ሃይማኖት፣ ወደ አሮጌው ተስፋ-ቢስ ሁኔታ ተመለሱ። ኢየሱስ ክርስቶስ መንገድ ነው (14:6)፣ ነገር ግን ከእርሱ ጋር መራመድን አልወደዱም። ጌታ የሰውን ሁሉ ልብ ስለሚያውቅ ይህ አላስደነቀውም።

ኢየሱስ አሥራ ሁለቱን ደቀ መዛሙርት፣ እነርሱም ሊሸሹት አስበው እንደሆነ በጠየቃቸው ጊዜ፣ መልስ የሰጠውና እምነታቸውን ያስተጋባው ጴጥሮስ ነበር። ወደ ሌላ ወደየት መሄድ ይችሉ ነበር? «አንተ የዘላለም ሕይወት ቃል አለህ።» በዚህ አነጋገሩ ጴጥሮስ የመልእክቱን ልብ አገኘ! ኢየሱስ ስለ ቃሉ እንጂ ስለ ቁሳዊው ሥጋና ደም መናገሩ እንዳልነበረ አወቀ።

ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን ማመናቸውን ከገለጹ በርካታ ሰዎች መሃል ጴጥሮስ አንዱ ነበር (1:34፣ 49፣ 3:18፣ 5:25፣ 9:35፣ 10:36፣ 11:4፣ 27፣ 19:7፣ 20:31 ተመልከቱ)። ያደረገው ብቸኛ ስሕተት ቢኖር መላው ቡድኑን በንግግር መወከሉ ነበር። ጴጥሮስ ሁሉም ሐዋርያት አማኞች እንደ ነበሩ እርግጠኛ ነበር። ይህ ደግሞ የሚያሳየው ይሁዳ ምን ያክል የማሳመን ኃይል እንደነበረው ነው። ጴጥሮስ እንኳ ሳይቀር ይሁዳ አማኝ እንዳልነበረ አላወቀም።

የእግዚአብሔርን ቃል ሲሰብክ ሁልጊዜ የሰሚዎችን ልብ የመበርበር ተግባርን ያስከትላል። እግዚአብሔር ኃጢአተኞችን በእውነት ኃይል ማለትም በቃሉ ወደ አዳኙ ይስባል። ቃሉን የሚጥሉ አዳኙን አይቀበሉትም። ቃሉን የሚቀበሉ አዳኙን ይቀበሉታል። ከዚህም የተነሣ አዲስ ልደትንና የዘላለም ሕይወትን በተግባር ይለማመዱታል።

በውስጣችሁ ካለ መንፈሳዊ ረሃብ የተነሣ የሚሰማችሁ ጉድለት አለን? ጉድለት እንዳለባችሁ አምናችሁ ወደ አዳኙ ለመምጣት ትፈቅዳላችሁን? ፈቃደኛ ከሆናችሁ እርሱ ያድናችኋል፣ ለዘላለምም ያረካችኋል።

የበዓል ውዝግብ

ዮሐንስ 7

የመገናኛ ድንኳን በዓል እስራኤል በምድረ በዳ የተጓዙበትን ወቅት የሚያስታውስና ሊመጣ ተስፋ የተገባለትን የመሢሐን መንግሥት የመጠባበቅ ሚና ነበረው። በዚህ ወቅት አይሁድ ከአጠና በተሠሩ ዳሶች ውስጥ ይቀመጡ ነበር። ይህም እግዚአብሔር ለአርባ ዓመታት ያክል ለሕዝቡ ያበረከተውን ክብካቤ ያሳስባቸው ዘንድ ነበር (ዘሌዋ 23:33-44)።

የቀንደ መለከት በዓልንና የማስተሰሪያ ቀንን ተከትሎ የመገናኛ ድንኳን በዓል ለሕዝቡ የፈንጠዚያ ጊዜ ነበር። ቤተ መቅደሱና አካባቢው በሞላ በትልልቅ ጧፎች ይደምቅ ነበር። ይህ በግብፅ ምድር የመራቸውን የእሳት ዓምድ ለሕዝቡ ለማሳሰብ የሚደረግ ነበር። በእያንዳንዱ ቀን ደግሞ ካህናት ከሰሊሆም መጥመቂያ ውኃ እያመጡ በወርቁ ማሠሮ ይሞሉ ነበር። ይህ በተአምራዊ መንገድ ከዓለት ስለፈለቀላቸው ውኃ አይሁድን የሚያስታውስ ነበር።

በዓሉ ለአይሁድ ሕዝብ አስደሳች ጊዜ የነበረ ቢሆንም፣ ለኢየሱስ ግን የጭንቅ ወቅት ነበር። ምክንያቱም በእርሱና በአገልግሎቱ ላይ ገሃድና ኃይለኛ ተቃውሞ የተጀመረበት ጊዜ ስለነበር ነው። ያንን ድውይ ሰው በሰንበት ቀን ከፈወሰበት ጊዜ ጀምሮ፣ ኢየሱስ ሊገድሉት በሚከታተሉት የአይሁድ አለቆች ዒላማ ውስጥ ገብቶ ነበር (ዮሐ. 7:1፣19-20፣25፣30፣32፣44፤ በተጨማሪም 8:37፣40 ልብ በሉ)። በዚህ ጊዜ ኢየሱስ ለደገንነቱ እንዲመች በገሊላ ቆየ። ይሁን እንጂ በገሊላ ቆይቶም በዓሉን ሊካፈል አልቻለም።

ምዕራፍ 7 ሦስት የጊዜ ክፍፍሎች አሉት፤ እነርሱም ከበዓሉ በፊት (ቁ. 1-10)፣ በበዓሉ መካከል (ቁ. 11-36) እና የበዓሉ መጨረሻ ቀን (ቁ. 37-52) ናቸው። በእነዚህ ሦስት ቀናት የተገኙት ምላሾች በሦስት ቃላት ሊገለጹ ይችላሉ። እነዚህም አለማመን፣ ክርክር እና ክፍፍል ናቸው።

1. ከበዓሉ በፊት አለማመን (ዮሐ. 7:1-10)

ማርያም የሥጋ አባታቸው ከሚሆን ከዮሴፍ ሌሎች ልጆችን ወልዳላች (ማቴ. 13:55-56፤ ማር. 6:1-6)። በመሆኑም ኢየሱስ ለእነዚህ ልጆች በእናት በኩል ወንድማቸው ነበር። ታዲያ እነዚህ ወንድሞቹ ያን ያህል ዓመታት ከእርሱ ጋር ኖረው የእርሱን ልዩ ባሕርያት አለመገንዘባቸው ለማመን የሚያዳግት ነው። ያለ ጥርጥር ስለ ተአምራቱ ያውቁ ነበር (ዮሐ. 7:3-4 ተመልከቱ)። ምክንያቱም ይህ ሁሉም ሰው የሚያውቀው ጉዳይ ነበር። ከእርሱ ጋር የነበራቸው የላቀ ቀረቤታ ሊከታተሉና ፈትነው ሊረዱት የላቀ ዕድል ሰጥቶአቸው ነበር። ሆኖም ግን በእርሱ ላይ እምነት አልነበራቸውም።

በሃይማኖታዊው በዓል ቢሳተፉም መሢሐቸውን ግን ያላወቁ ሰዎች ነበሩ። ባሕልን እየተከተሉ ዘላለማዊውን እውነት መሳት ምንኛ ቀላል ነው! ቀራጮችና ጋጢአተኞች መልእክቱን በደስታ ሊቀበሉ ወንድሞቹ ግን ያፌዙበት ነበር።

እነዚህ ሰዎች፣ ተከታይ ለማግኘት ከፈለገህ ባገኘኸው አጋጣሚ ድንቅ ነገሮችን አሳይ የሚል ዓለማዊ አመለካከት ነበራቸው። እንዲህ ቢሆን ኖሮ ኢየሩሳሌም በሃይማኖታዊ ጉብኝ ዎች ትጨናነቅና፤ ይህም ሁኔታ ለኢየሱስ ራሱን ለማስተዋወቅና ደቀ መዛሙርትን ለማፍራት ዓይነተኛ መድረክ ይሰጠው ነበር። ብዙ ደቀ መዛሙርት ኢየሱስን ትተው መሄዳቸውን ወንድሞቹ እንዳወቁ ጥርጥር የለውም (6:66)። ይህም ትተውት የሄዱትን ደቀ መዛሙርት የሚተካበት ዕድል ነበር። ሰይጣን ይህን የመሰለ አሳብ ከሦስት ዓመታት በፊትም አቅርቦለት ነበር (ማቴ. 4:1)።

ሕዝቡ ንጉሥ እንዲሆንላቸው የነበራቸውን ፍላጎት ኢየሱስ ሳይቀበል ቀርቷል (ዮሐ. 6:15)። በምንም ዓይነት የእነርሱን ፍላጎት ለመፈጸም ዝንባሌ አላሳየም። የዓለም ታላላቅ ሰዎች በሕዝብ ሆሆታ ስኬት ሥልጣን ላይ ይቆናጠጡ ይሆናል። የእግዚአብሔር አገልጋዮች ግን የሚሻለውን ያውቃሉ። በበዓሉ ወቅት በዚህች «ኦፊሴላዊ ከተማ» ኢየሱስ ተአምራትን በማድረግ ብዙ ሕዝብን በሰበሰበ፤ ራሱን መሢሕ አድርጎ ባቀረበና ጠላትንም ባሸነፈ ነበር። በእርግጥ አሳቡ የመነጨው ባለማመን አእምሮአቸውና ልባቸው ከታወረባቸው ሰዎች ነበር። ይህ

አለማመንም በመዝ. (69):8 «ለወንድሞቼ እንደ ሌላ፣ ለእናቴ ልጆችም እንደ እንግዳ ሆንሁባችሁ» ተብሎ የተተነበየ ነበር። (ኢየሱስ በዚህ ስፍራ ላይ «የአባቴ ልጆች» ብሎ ያልተናገረው የዮሴፍ የሥጋ ልጅ ስላልነበረ ነው።)

ኢየሱስ ለዓለም ራሱን ያሳይ ዘንድ ይህ ትክክለኛው ጊዜ አልነበረም (ዮሐ. 14:22)። አንድ ቀን ሲመለስ «ዓይኖች ሁሉ ያዩታል» (ራእይ 1:7)። ጌታችን በአብ ለእርሱ በተበጀለት «መለኮታዊ የጊዜ ሰሌዳ» ውስጥ ይመላለስ እንደነበረ ተገንዝበናል (ዮሐ. 2:4፣ 7:6፣ 8፣ 30፣ 8:20፣ 12:23፣ 13:1፣ 17:1)።

የአይሁድ መሪዎች ሊገድሉት መፈለጋቸውን ስላወቀ ኢየሱስ ጥንቃቄ ያደርግ ነበር። ምንም እንኳ እነዚህ ሰዎች የሃይማኖት መሪዎች ቢሆኑም፣ ክፉ ሥራዎቻቸውን ስለገለጠባቸው ከጠሉት «የዓለም» ወገኖች ነበሩ። በባሕርይና በአገልግሎቱ አማካኝነት ከንቱ የሆነው የሃይማኖት ሥርዓታቸው ባዶና ጥልቀት የሌለው መሆኑን ገለጠባቸው። ከዚያም በእግዚአብሔር ወደሚገኝ የሕይወት እውነታም ጠራቸው። የሰዎች «የሃይማኖት ሥርዓት» እነርሱኑ እንዲያድኑ በእግዚአብሔር የተላኩ ነቢያትን ጭምር እንደሚያሳድድ ታሪክ ምስክር ነው!

አንዳንድ ጥንታዊ የመጀመሪያ ጽሑፎች በዮሐ.7:8 «ገና» የሚለውን ቃል አላስገቡም። ሆኖም ግን የዚህ ቃል አለመኖር የአሳቡን ግሥጋሜ አይቀይረውም። ኢየሱስ እየዋሽ ወይም ሆን ብሎ ነገሮችን እያድበሰበሰ ሳይሆን፣ ጥንቃቄ የተሞላበት አካሄድ እየወሰደ ነበር። እስኪ ዕቅዶቹን ለወንድሞቹ ነገረና ሁኔታው ተዛመተ እንበል። ወሬው ለመሪዎች ሊደርስ ይችል ነበር? «ትክክለኛው ጊዜ ሲደርስ ወደ በዓሉ እሄዳለሁ» ነበር ያለው። ቤተሰቡ ከሄደ በኋላ፣ ኢየሱስ ሰዎች እንዳያውቁት «በስውር» ወደ ኢየሩሳሌም መጣ።

በጌታችን አደራረግ ውስጥ የምንመለከተው ከፍ ያለ መለኮታዊ ሉዓላዊነትንና ሰብአዊ ኃላፊነትን ነው። አብ ለወልድ ዕቅድ ነበረው፣ ያን ዕቅድም የሚያበላሽ ምንም ነገር አልነበረም። ኢየሱስ ወደ በዓሉ ተጣድፎ በመሄድ ወይም በበዓሉ የሚገኝበት ትክክለኛው ጊዜ ሲደርስ በመዘግየት አብን አልፈተነውም።

የእግዚአብሔርን ጊዜ ለማወቅ አስቀድሞ መንፈሳዊ ግንዛቤን ይጠይቃል።

2. በዓሉ እየተካሄደ ሳለ የነበረ ክርክር (ዮሐ. 7:11-36)

ስለ ጌታ ኢየሱስ የተነሣው ይህ ሕዝባዊ ክርክር ሦስት ዓይነት ቡድኖችን እንዳሳተፈ አስተውሉ። የመጀመሪያዎቹ በእርግጥ በኢየሩሳሌም ይኖሩ የነበሩና ለቤተ መቅደሱ አገልግሎት እግባብ የነበራቸው የአይሁድ አለቆች («አይሁዶች») ነበሩ። በእነዚህ ውስጥ ፈሪሳውያንና ሊቀ ካህናት (አብዛኞቹ ሰዱቃውያን)፣ እንዲሁም ጻፎች ነበሩበት። እነዚህ ቡድኖች በመሠረተ ሥነ መለኮታቸው ቢለያዩም፣ በአንድ ነጥብ ላይ ይስማሙ ነበር። ይህ የጋራ ነጥባቸው በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ የነበራቸው ተቃውሞና እርሱን ለማጥፋት የነበራቸው ቁርጠኝነት ነበር። ኒቆሊሞስና የእርማትያሱ ዮሴፍ ግን ከእነርሱ ጋር የሚቆጠሩ አልነበሩም (19:38-42)።

ሁለተኛው ቡድን «ሕዝቡ» ነበር (7:12፣ 20፣ 31-32)። እነዚህ ለአምልኮ ወደ ኢየሩሳሌም የተሰበሰቡ በዓል አካባቢዎች ነበሩ። «ሕዝቡ» በቁጥር 20 ላይ፣ ኢየሱስን ማን ይገድላል ብለው የተደነቁ ሰዎችን ያመለክታል። እነዚህ በከተማ ውስጥ ስለተነዛው አሉባልታ ገና ብዙ ያልተረዱ ነበሩ። ኢየሱስ በባለሥልጣናት ዘንድ ሕጉን የተላለፈ ተደርጎ መቆጠሩን ያወቁት ከብዙ ጥረት በኋላ ነበር።

ሦስተኛው ቡድን በኢየሩሳሌም አካባቢ ከነበረ አይሁዳዊያን የተውጣጣ ነበር። እነዚህም በእርግጥ ከጋይማኖት መሪዎች ጋር መወገናቸው የሚመስል ነው (ቁ. 25)።

ክርክሩ የተቀሰቀሰው ገና ኢየሱስ ወደ ከተማይቱ ከመግባቱ በፊት ሲሆን፣ ያነጣጠረው ደግሞ በባሕርያቱ ላይ ነበር (ቁ. 11-13)። የሃይማኖት መሪዎች ኢየሱስን «በመፈለጉ» ሲተጉ፣ ሕዝቡ ግን መልካም ሰው ነው ወይስ አሳሳች በሚል አሳብ ዙሪያ ይከራከሩ ነበር። ኢየሱስ ከሁለት አከራካሪ ነጥቦች በአንዱ መጠቃለል ነበረበት፣ ምክንያቱም በእርግጥ መልካም የሆነ ሰው ማንንም አያስትምና። አዎን፣ ኢየሱስ አንድም «ነኝ» የሚለውን ነው፣ አልያም ይህን ባይል ኖሮ እንደ ዋሽ በተቆጠረ ነበር።

ነገር ግን ኢየሱስ በቤተ መቅደስ ውስጥ በግልጽ ማስተማር ሲጀምር ክርክሩ ወደ ትምህርቱ አነጣጠረ (ቁ. 14-19)። ባሕርይና አስተምህሮ በእርግጥ ተጓዳኝ ነገሮች ናቸው። የሐሰተኛ ሰው ትምህርት ሞኝነት ነው። ኢየሱስ ባስተማረው ነገር አይሁድ በጣም ተደነቁ። ምክንያቱም እርሱ ከታዋቂው የሃይማኖት ትምህርት ቤታቸው ያገኘው መረጃም ሆነ ማረጋገጫ አልነበረውም። ይህን «ማረጋገጫ» በማጣቱ የተነሣ ጠላቶቹ ትምህርቱን ከግል አመለካከት ያላለፈ ፍሬ-ቢስ ብቻ ነው አሉ። ኢየሱስ በሥልጣን ያስተምር እንደነበር ብዙ ጊዜ የታወቀ እውነት ነው። ጻፎችና ፈሪሳውያን ግን ያስተምሩ የነበረው ዝነኛ መምህራንን በማጣቀስ ከሥልጣናቸው በታች በመሆን ነበር።

ኢየሱስ የእርሱ አስተምህሮ የመጣው ከአብ እንደሆነ ገለጸ። እርሱ በሚሠራው ሥራና (5:17) በሚፈጽመው ፍርድ (5:30) ከአብ ጋር አንድ እንደ ሆነ በገሃድ አስረዳ። እንደገና ያን አስደናቂ አባባሉን በመድገም ትምህርቶቹ ከአብ የመጡ መሆናቸውን (8:26፣38) ገለጸ። እኔ የእግዚአብሔርን ቃል በማስተምርበት ጊዜ፣ ሥልጣኑን ለመጽሐፍ ቅዱስ እንጂ ለገዛ ራሴ ትርጉሞች አልሰጥም። ኢየሱስ ግን ለሚያስተምረው ትምህርት ሁሉ ሥልጣን የራሱ እንደ ሆነ ለማረጋገጥ መብቱ ነበረው።

ነገር ግን የሃይማኖት መሪ ነኝ ባይ ሁሉ በተመሳሳይ መንገድ ባለመብትነትን አያስቀምጥም ወይ? እንዲህ ከሆነስ ኢየሱስ እውነትን እያስተማረ ለመሆኑ በምን እናረጋግጣለን? የዚህ ጥያቄ ምላሹ እርሱ እንድናደርግ የሚያዘንን ስንፈጽም ነው። በየዋህነት ተቀብለው ለሚያደርጉት የእግዚአብሔር ቃል እውነተኛነቱን ራሱ ለራሱ ያረጋግጣል። ብሪታኒያዊው ሰባኪ፣ ኤፍ. ደብልዩ. ሮበርተስን ሲናገሩ «መታዘዝ የመንፈሳዊ እውቀት አካል ነው» ብለዋል። ዮሐንስ 7:17 በተመሳሳይ ሁኔታ «ፈቃዱን (የእግዚአብሔርን) ሊያደርግ የሚወድ ቢኖር እርሱ ይህ ትምህርት ከእግዚአብሔር ቢሆን ወይም እኔ ከራሴ የምናገር ብሆን ያውቃል» በማለት ገልጿል። ይህ አሳብ የአይሁድ መሪዎች ለምን የኢየሱስን ትምህርት ሊገነዘቡ እንዳልቻሉ ያስረዳል። ምክንያቱም የደነደነ ልብ ስለነበራቸው ለእርሱ ሊገዙ ወይም ሊታዘዙ አልወደዱም (5:40)።

ጌታችን እዚህ ላይ ለመለኮታዊ እውነት የሚያገለግል «ተግባራዊ መፈተኛ»ን እያመለከተ የነበረ ይሆን? «ሞክሩትና የሚሠራ ሆኖ ከተገኘ እውነት ነው ማለት ነው!» እያለ የነበረ ይሆን! በሌላ አባባል የማይሠራ ከሆነ ሐሰት መሆኑን መጠቀሙ ነበር ማለት ነው! እንዲህ ዓይነቱ አካሄድ ግራ መጋባት ውስጥ ነው የሚከትተው። ምክንያቱም የየተኛውም ዓይነት አምልኮተ እምነት ተከታይ የሆነ ሲያስኘው ተነሥቶ፤ «ሞክራለሁ፤ አምልኮተ- እምነቴ የሚሠራ ነው!» ሊል ይችላልና።

ይህ አይደለም። የጌታችን አባባል ከዚህ ያለፈ ጥልቀት አለው። ግልብ የሆነ «የመቅመስ ሙከራ» አይደለም። ይልቁንም ጥልቅ የሆነ ራስን ለእውነት የመስጠትና የማስገዛት ተግባር ነው። አይሁድ በትምህርትና በሥልጣናት ላይ ስለሚደገፉ ትምህርታቸውን የሚያገኙት ከእነዚህ ምንጮች ነበር። ኢየሱስ ግን የእውነትን ሥልጣን በቀጥታ በራሳችን እንድንለማመድ በጥብቅ አሳስቦናል። የአይሁድ አለቆች ኢየሱስን ለመግደል እየፈለጉ በዚያው መጠን የእግዚአብሔርን እውነት እንደሚያውቁና እንደሚታዘዙትም ይናገሩ ነበር። ይህ የሚያረጋግጠው እውቀት ያለው ወይም የተማረ አእምሮ ንጹሕ ልብና የተቀደሰ ፈቃድ ስለመኖሩ ዋስትና እንደማይሆን ነው። በዓለማችን ከታወቁ ወንጀለኞች አንዳንዶቹ ከፍተኛ የአእምሮ ችሎታ ያላቸውና በትምህርትም የመጠቁ ሰዎች የነበሩ ናቸው።

ስይጣን ለአዳምና ሔዋን እውቀትን ሰጣቸው፤ ነገር ግን ይህ እውቀት በዓመፅ ላይ የተመሠረተ ነበር (ዘፍጥ. 3፡5)። ኢየሱስ ግን ያቀረበው የመታዘዝ ውጤት የሆነውን እውቀት ነው። ይኸውም በመጀመሪያ የኃላፊነት ቀንበርን በመሸከም ከዚያም የእግዚአብሔርን እውነት በማወቅ የሚገኝ ደስታ ነው። ዶክተር ጂ. ካምፕቤል ሞርጋን ይህንን በጥሩ ሁኔታ አስቀምጠውታል። «ሰዎች በምልዓት ራሳቸውን ለእግዚአብሔር ፈቃድ ፍጹም ሲቀድሱና ከሌላ ከማንኛውም ነገር አብልጠው እርሱን ለማድረግ ሲነሣሡ፤ የክርስቶስ ትምህርት መለኮታዊና ከእግዚአብሔር የፈለቀ መሆኑን ያኔ ይደርሱበታል።»

በእውነት የእግዚአብሔርን ፈቃድ የምንፈልግ ከሆነ፤ ክብሩን የሚቀዳጀው ማን ነው? የሚለው ጥያቄ አያስጨንቀንም። ሁሉም

እውነት የእግዚአብሔር እንደመሆኑ መጠን ስላስተማረን ነገር ክብሩን መውሰድ የሚገባውም እርሱ ነው። ከእግዚአብሔር ብቻ ለሚፈልቀው ነገር ማንም አስተማሪ ወይም ሰባኪ ክብሩን ሊወስድ አይችልም። የራሱን ክብር የሚፈልግ ከሆነ፣ ይህ የእርሱ ትምህርት ከራሱ የመነጨና ከእግዚአብሔር ያልመጣ ለመሆኑ ማረጋገጫ ነው። የብዙ አምልኮተ እምነቶችና የቤተ ክርስቲያን ክፍፍሎች መነሻው ይኸው ነው። የሆነ ሰው እንድ አስተምህሮ «ይፈለስፋል»፣ ከዚያም ክብሩን በመላ ለራሱ ይወስዳል። በመጨረሻም የእግዚአብሔርን ሕዝብ ለመከፋፈል ይጠቀምበታል።

የመጀመሪያው «ክርክር» ከአይሁዶች ጋር ነበር። ነገር ግን በክርክሩ የተሳተፉት ወደ ከተማይቱ የገቡ እንግዶች ነበሩ (ዮሐ. 7:20)። የአይሁድ አለቆች ሊገድሉት የፈለጉት ሰንበትን ስለጣሰና በኋላም እግዚአብሔር ነኝ በማለቱ መሆኑን ኢየሱስ በድፍረት ተናግሯል (5:10-18 ተመልከቱ)። ትክክለኛ አይሁዶች ልጆቻቸውን በሰንበት ቀን በሚያስገርዙበት ጊዜ ሰንበትን ይጥሱ ነበር፤ ታዲያ እርሱስ በሰንበት ሰውን መፈወስ ለምን ይከላከላል? «ልትገድሉኝ ስለምን ትፈልጋላችሁ?»

እንግዶቹ መሪዎቻቸው ኢየሱስን ሊገድሉት ይፈልጉ እንደነበር በእርግጥም አላወቁም። ስለዚህም የኢየሱስን አባባል ተፃረሩት። ምላሻቸውም ኢየሱስ ጋኔን አለበት የሚል የክፉ ወንጀልን ያዘለ ነበር። ይህ አዲስ ወንጀል አልነበረም፤ ምክንያቱም መሪዎች ቀደም ሲልም የተናገሩት አባባል ነበር (ማቴ 9:32፤ 10:25፤ 11:18-19፤ 12:24)። «ሰው ይገድለኛል ብለህ ማሰብህ አብደሃል ማለት ነው!»

ጌታችን የጠላትን ክርክር ውድቅ ለማድረግ የሙሴን ሕግ ጠቀሰ። ይሁን እንጂ እንደማይሸነፉ ያውቅ ነበር። ለምን? ምክንያቱም ፍርዳቸው ትክክለኛ መሠረት ያልነበረው ስለሆነ ነው። ነገሮችን የሚመዘኑት በውጪአዊ ሁኔታዎች ላይ በመመሥረት ነበር። «ይመስላል» በሚል እንጂ «ነው» በሚል አይፈርዱም ነበር። የሚያሳዝነው ደግሞ ዛሬም ብዙ ሰዎች ይህንኑ ስሕተት መድገማቸው ነው። ዮሐንስ 7:24 ላይ ሰዎች በቅን ልብ ራሳቸውን ለእውነት እንዲሰጡ ኢየሱስ ጥሪ

በሚያስተላልፍበት በቁጥር 17 ላይ ለሚገኘው ቃል ተቃራኒ ነው።

የኢየሩሳሌም ነዋሪዎችም በክርክሩ ውስጥ ገቡ (ቁ. 25)። አለቆቹ ኢየሱስን መግደል እንዳለባቸው አወቁ። እንዲህም ሆኖ ያላንዳች ስጋት በገሃድ ማስተማሩን ሲመለከቱ ተገረሙ። ምናልባት አለቆቹ ኢየሱስ በእርግጥም ከእግዚአብሔር የተላከ መሢሕ መሆኑን ወደ ማመኑ ደርሰው ይሆናል። ታዲያ ለምን ራሳቸውም ሆኑ ሌሎች እንዲያመልኩት አላደረጉም?

ጥያቄያቸው (ቁ. 25) የሚያመለክተው አሉታዊ ምላሽን ነው። «ሊገድሉት የሚፈልጉት ይህ አይደለምን?» ይህን ድምዳሜያቸውን በምክንያት አጠናክሩ፡-

1. ክርስቶስ ከወዴት እንደሚመጣ የሚያውቅ ማንም የለም።
2. እኛ ግን የናዝሬቱ ኢየሱስ ከወዴት እንደመጣ እናውቃለን።
3. ድምዳሜ፡- ስለዚህ ኢየሱስ መሢሕ ሊሆን አይችልም።

ሕዝቡ ይታመናል ብለው ባመኑባቸው አሳቦች ላይ በመደገፍ ስለታወሩ እንደገና እውነቱን ማየት ተሳናቸው። ኢየሱስ በቅፍርናሆም ምክራብም ይህንኑ ዓይነት ተቃውሞ ገጥሞት ነበር (6:42)። ምንም እንኳን ለምእተ ዓመታት እግዚአብሔር የሰጣቸውን «የሕንፃ ንድፍ» የተመራመሩበት ቢሆኑም፤ እነዚህ የተማሩ አስተማሪዎች «እውቅ ግንቦች»፤ የማዕዘን ራስ ድንጋይን ማወቅ አልሆነላቸውም! (የሐዋ. 4:11)።

በዚህ ነጥብ ላይ ጌታችን ሁሉም ይሰሙት ዘንድ ድምፁን ከፍ አድርጎ ተናገረ (ዮሐ. 7:37 ልብ በሉ)። ምናልባት በእዚህ ስፍራ ላይ የተናገረው ምፅታዊ አነጋገር ሳይሆን አልቀረም፡ «አዎን፤ ማንነቱንና አመጣጡን የምታውቁ ትመስላላችሁ! እውነቱ ግን የምታውቁ አይደላችሁም!» የሚል ይመስላል። በመቀጠልም ለምን እንዳለወቁት አብራራላቸው። ይኸውም አብን ስላለወቁት ነበር! ይህ አባባል አንድን ትክክለኛ አይሁድ ክፉኛ የሚነቅፍ ክስ ነው። ምክንያቱም አይሁድ እውነተኛውን እግዚአብሔር፤ የእስራኤልን አምላክ በማወቃቸው የሚከራሩ ሰዎች ነበሩ።

ይሁንና ኢየሱስ ከዚህ በኋላ ወደ ጠለቀ ነገር ውስጥ ገባ። ይኸውም እርሱ እግዚአብሔርን የሚያውቅ ብቻ ሳይሆን በእርሱ

የተላከ መሆኑንም አረጋገጠላቸው። እዚህም ላይ እንደገና እግዚአብሔር ነኝ ማለቱ ነበር። እንደ ማንኛውም ሰው በዚህ ዓለም ውስጥ በመወለድ የተገኘ ብቻ አልነበረም። ይልቁንም በአብ ወደ ምድር የተላከ ነበር። ይህ ማለት በምድር ላይ ከመወለዱም በፊት ይኖር ነበር ማለት ነው።

ይህ ጊዜ አገልግሎቱ ወደ ምስቅልቅል ሁኔታ ላይ የደረሰበት ጊዜ ነበር። ስለዚህ ከመሪዎቹ አንዳንዶቹ ሊያሳስሩት ሞክሩ። ሆኖም ግን የእርሱ «ጊዜ ገና አልደረሰም ነበር»። ከሃይማኖታዊ ሰዎች መካከል ብዙዎቹ አመኑበት። ይህ እምነት በተአምራት ላይ የተመሠረተ ቢሆንም፤ ቢያንስ እንደ መነሻ የሚቆጠርም ነበር (2:23፤ 6:2-26 ተመልከቱ)። ኒቆሊሞስም በመጀመሪያ ወደ ኢየሱስ ስሜቱ የተሳበው በተአምራቱ ምክንያት ነበር (3:1-2)። ከዚያም ቆየት አለና በኢየሱስ ማመኑን በግልጽ አሳወቀ።

የአይሁድ ሃይማኖታዊ ተቋምን በኃላፊነት የሚመሩና የሚያስተዳድሩ ፈሪሳውያንና ሊቀ ካህናት፤ ሰዎች በኢየሱስ በማመናቸው ተቆጡ። እነዚህ «ያመኑ» ሰዎች ያደረጉትን ነገር ለመናገር የፈሩ አይመስሉም (7:13፤32)። በዚህ ወቅት አለቆቹ ከቤተ መቅደስ ጠባቂዎች መካከል ኢየሱስን እንዲይዙ ጭፍሮቻቸውን ላኩ። ነገር ግን በተገላቢጦሽ «ይዞ ያሰራቸው» ኢየሱስ ሆኖ ተገኘ። እውነትን ሰምተው፤ አምነው፤ ሊድኑበት «ጥቂት ጊዜ» ብቻ እንደቀራቸው አስጠነቀቃቸው (12:35 ተመልከቱ)። በአደጋ ላይ የነበረው ኢየሱስ ሳይሆን እርሱን ሊያስሩ የፈለጉ ነበሩ!

በቀደሙት መልእክቶቹ ላይ እንደሆነው ሁሉ፤ ሕዝቡ ኢየሱስ የሚናገረውን ሳይረዱት ቀሩ። በስድስት ወራት ውስጥ ኢየሱስ ወደ አባቱ ወደ ሰማይ መሄጃው እየደረሰ ነበር። «እኔም ወዳለሁበት እናንተ ልትመጡ አትችሉም» (7:34) የተሰኘውን «እኔ ባለሁበት እናንተ ደግሞ እንድትሆኑ ሁለተኛ እመጣለሁ» (14:3) የሚለው እንዴት ያለ አስደናቂ ጽሑፍ ነው!

እነዚህ ሰዎች የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ ቢወዱ ኖሮ እውነትን ባወቁ ነበር። ብዙም ሳይቆይ ጊዜው እያለፈባቸው ነበር።

3. በበዓሉ ፍጻሜ ላይ መከፋፈል (ዮሐ. 7:37-52)

የበዓሉ የመጨረሻው ቀን ሰባተኛው ቀን ነበር። ይህ ቀን በጣም ልዩ የሆነ ቀን ነበር። ይህ ጊዜ ካህናት መዝሙር (118):25 እየዘመሩ በመሠዊያው ዙሪያ ሰባት ጊዜ የሚዞሩበት ጊዜ ነበር። ውኃ የሚቀዱበትና የሚያፈስሱበት የመጨረሻው ቀን ነበር። ልክ ሙሴ ከዓለት ያፈለቀውን ውኃ ለማስታወስ ከጉድጓዱ ውኃ እየቀዱ እያለ፣ ኢየሱስ ለተጠሙ ኃጢአተኞች ታላቅ ጥሪውን በጨኸት እንዳሰማ አያጠራጥርም።

ይህ «ታላቅ ቀን» የሰባተኛው ወር ሃያ አንደኛ ቀን ነበር። ነቢዩ ሐጌም ስለ ቤተ መቅደሱ ልዩ የሆነውን ትንቢቱን የተናገረው (ሐጌ 2:1-9) በዚሁ ዕለት ነበር። የዚህ ትንቢት ሙሉ ፍጻሜ የሚሆነው ኢየሱስ ወደዚህ ምድር ሲመለስ ነው። ይሁንና ኢየሱስ ወደ ቤተ መቅደሱ በመጣበት ሰዓት ትንቢቱ ከፊል ፍጻሜ እንዳገኘ ግልጽ ነው። ሐጌ 2:6-7 በዕብራውያን 12:26-29 ስለ ጌታ ዳግም ምጽአት የሚያመለክት ሆኖ ተጠቅሷል።

ኢየሱስ ይጠቅስ የነበረው በዘጸ. 17:1-7 ላይ የተጻፈውን ስለ እስራኤላውያን ተሞክሮ ነበር። ያ ውኃ የእግዚአብሔር መንፈስ ምሳሌ ነበር። አማኞች ያን ውኃ መጠጣት ብቻ ሳይሆን፣ ለተጠማው ዓለም የውኃው ማስተላለፊያው ሆነው ማገልገልም ነበረባቸው። ኢየሱስ እንደሚሰጥ ቃል የገባው የሚፈልቅ ውኃ ፣ በዮሐንስ 4:14 ላይ የተጠቀሰው አሁን የሚፈስ የወንዝ ውኃ ሆኖአል። ከአማኙ የሚፈልቅ «የወንዝ ውኃ» ስለመኖሩ የሚያመለክቱ የተለዩ ትንቢታዊ ጽሑፎች የሉም፤ ይሁንና ለዚህ አሳብ የሚቀርቡ በርካታ ጥቅሶች አሉ፤ እነዚህም፡- ኢሳ. 12:3፤ 15፤ 32:2፤ 44:3 እና 58:11፤ እንደዚሁም ዘካ. 14:8 ናቸው። ዘካርያስ 14:6 ስለሚመጣው የዳስ በዓል ማለትም ጌታ ንጉሥ የሚሆንበትን ያመለክታል።

የሚመጣ ውኃ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ለመንፈስ ቅዱስ ከተሰጡ ምልክቶች አንዱ ነው። የማንጸቱ ውኃ ወይም በውኃ መታጠብ ደግሞ የእግዚአብሔር ቃል ምሳሌ ነው። ዮሐ. 15:3 እና ኤፌ. 5:26 ተመልከቱ።) ውኃ ጥምን እንደሚቆርጥና ፍሬያማ እንደሚያደርግ ሁሉ፣ የእግዚአብሔር መንፈስም የሰውን

ውስጣዊ ክፍል በማርካት ፍሬ እንድናፈራ ያደርገናል። በዳሱ በዓል ወቅት አይሁድ ልብን ከቶ ሊያረካ የማይችል ትውፊታዊ (ባሕላዊ) ድንጋጌ መልሰው እያስቀመጡ ነበር። ኢየሱስ ግን ሕያው ውኃውንና ዘላለማዊ እርካታን አቀረበላቸው።

የዚህ ድንጋጌን ጥሪ ውጤት ምን ነበር? ውጤቱ የሕዝቡ መከፋፈል ሆነ። አንዳንዶቹ ሲከራከሩለት ሌሎቹ ደግሞ ይዘው ሊያስሩት ፈለጉ። ይህ ሰው «ደግ ሰው» ወይስ «ሕዝቡን የሚያስት» ነበር? (ዮሐ. 7:12) እርሱ «ክርስቶስ ነውን (ቁ. 31)? ተስፋ የተገባለት ነቢይ ነውን (ቁ. 40፤ ዘዳግ. 18:15)? በቅን ልብ መረጃዎቹን መርምረው ቢሆኑ ኖሮ፤ በእርግጥም እርሱ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን በደረሱበት ነበር። እርሱ የተወለደው በቤተልሔም ሆኖ ሳለ ከገሊላ ጋር አቆራኙት (ዮሐ. 1:45-46፤ 7:52)። (ለተመሳሳይ ማመሳከሪያ 6:42 ተመልከቱ።)

የቤተ መቅደሱ ባለሥልጣናት ወደ አይሁድ ሸንጎ ባዶ እጃቸውን ተመለሱ። በእርግጥ ኢየሱስን መያዝ በቀለላቸው ነበር፤ ግን ሊያደርጉት አልቻሉም። የከለከላቸው ምን ነበር? «እንደዚህ ሰው ማንም እንዲሁ ከቶ አልተናገረም» ብለው ተከላከሉት። በሌላ አነጋገር «ይህ ኢየሱስ ከሰው ይበልጣል! ማንም ሰው እርሱ እንደሚናገረው አይናገርም!» ማለታቸው ነበር። በእግዚአብሔር ልጅ በተነገረው በእግዚአብሔር ቃል «ተያዙ»።

አለቆቹ እንደገና እውነትን በቅን ለመቀበል አሻፈረኝ አሉ። ይልቁንም በነበራቸው ጥላቻና ስለ ሁኔታዎች በነበራቸው ያልጠለቀ ግንዛቤ ላይ ተመሥርተው ፈረዱበት። ሰዎች የሚያቀርቡት አሳብ ከመስጠት ይልቅ እንዲህና እንዲያ ናቸው ማለት በጣም ይቀልላቸው ነበር። «ሕሕዝቡ አንዳንዶቹ በኢየሱስ እምነው ነበር። ታዲያ ምን ይሆናል? እነዚህ ሰዎች ስለ ሕጉ የሚያውቁት ምንም ነገር አልነበረም። እንደ እኛ ካሉት ታላላቆች በእርሱ ያመነ አለ? ማንም የለም!» ነበር በመካከላቸው የተነሣው ክርክር። ኢየሱስ የፈወሰውን ዕውር ሰውም (9:34) በተመለከተ፤ ተአምራቱን ዋጋ ለማሳጣት ይህንኑ የመሰለ ክርክር አንሥተው ነበር።

የተማሩ ሰዎች ኢየሱስን ለማመን አሻፈረን ሲሉ ወይም የሃይማኖት መሪዎች ሲንቁት ልንደነቅ አይገባም። እግዚአብሔር እውነቱን «ከጥበበኞቹና ከአስተዋዮች» ሰውሮ ለእርሱ ራሳቸውን ለሚሰጡ የዋሆች (ማቴ. 11:25-27) ማለትም ለመንፈሳዊ ሕፃናት ገለጠላቸው። ጳውሎስ እግዚአብሔር ባዳነው ጊዜ በጣም አዋቂ የሆነ የሃይማኖት መምህር ነበር። ነገር ግን ከሙታን የተነሣውን የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስን ከመቀበሉ በፊት «ውድቀት» ላይ ደርሶ ነበር። «በልጣብልጥ የሆኑ የሃይማኖት መሪዎችን» ወደ አዳኙ ማምጣት ከባድ እንደነበረ ጳውሎስ የሰጠውን ማብራሪያ ለመገንዘብ 1ኛ ቆሮ. 1:26-31 አንብቡ።

ኒቆዲሞስ ባይናገር ኖሮ አለቆቹ ጠባቂውን እንደገና ይልኩት ነበር። ይህ ሰው ኒቆዲሞስ በዮሐንስ ወንጌል ውስጥ ሦስት ጊዜ ተነሥቷል። በእያንዳንዱ ጊዜ ተለይቶ የታወቀው «በሌሊት ወደ ኢየሱስ የመጣ» (ዮሐ. 3:1-2፤ 19:39) በመባል ነበር። ኒቆዲሞስ ያንን የመጀመሪያ ቃለ ምልልስ ከኢየሱስ ጋር ካደረገበት ጊዜ ጀምሮ ብዙ ሲያሳሳስልና ሲያጠና ነበር፤ በመሆኑም በእውነት ላይ አቋም ለመወሰድ አልፈራም።

ሽንጎው ቅንነት ያለበትን ምርመራ በኢየሱስ ላይ እንዳላከሄደ ኒቆዲሞስ እርግጠኛ ነበር። አለቆቹ የፍርድ ውሳኔ ከሰጡ ሰንበት ብሏል። በመሆኑም ትክክለኛው ሕጋዊ ምርመራ ሳይደረግበት ሊይዙት እየጣሩ ነበር። ምናልባት ኒቆዲሞስ እያሰበ የነበረው እንደ ዘጸ. 23:1 እና ዘዳግ. 1:16-17፤ 19:15-21 የመሳሰሉትን የብሉይ ኪዳን መጻሕፍት ሳይሆን አልቀረም።

ኒቆዲሞስ ስለ ኢየሱስ በአጽንዖት እንዲያዩ የፈለገው ነገር ምን ነበር? ቃሉንና ሥራዎቹን ነው። በመጀመሪያ ደረጃ የኒቆዲሞስን ቀልብ የሳበው መምህሩ ና ተአምር አድራጊው ኢየሱስ ነበር (ዮሐ. 3:2)። በእርግጥም ኢየሱስ ስለ መለኮትነቱ ማረጋገጫ የጠቆመው ሥራዎቹን ነው (ዮሐ. 5:32)። በተጨማሪም ሕዝቡ ለቃሉ አጽንዖት እንዲሰጡ በተደጋጋሚ ተጭናለቸዋል። ተአምራቱ የሚያመለክቱት ወደ መልእክቱ ነው። መልእክቶቹ ደግሞ የተአምራቱን መንፈሳዊ ትርጉም የሚያስረዱ ነበሩ። ስለዚህ ሁለቱም የማይነጣጠሉ ነበሩ።

በአለቆቹ መልስ ውስጥ የነበረውን ንቀትና ፌዝ እስኪ ስሙት፡- «አንተ ደግሞ ከገሊላ ነህን? ነቢይ ከገሊላ እንዳይነሣ መርምርና እይ አሉት»፡፡ ኒቆዲሞስ ትክክለኛ ፍርድ እንዲሰጥ መጠየቁ አግባብ እንደሆነ ለመቀበል አልፈቀዱም፡፡ መልስ መስጠት የቻሉበት ብቸኛው መንገድ ፌዝ ነበር፡፡ ይህ በጥንታዊ ክርክሮች ስልት የተለመደ መላ ነው፡፡ ክርክሩን ማሸነፍ ሲያቅት ተናጋሪውን ማዋረድና ማዋከብ እንደ ስልት ይወሰድ ነበር፡፡

ነቢይ ከገሊላ ይነሣል የሚል ቃል ይገኝ እንደ ሆነ ነቢያትን (የነቢያት መጻሕፍትን) መርምርና እይ በማለት ኒቆዲሞስን አፈጠጡበት፡፡ በእርግጥ ዮናስ ከገሊላ ነበር፡፡ ኢየሱስም ዮናስ የእርሱ ሞት፣ ቀብርና ትንሣኤ ተምሳሌት መሆኑን ገልጿል (ማቴ. 12:38-41)፡፡ ምናልባት ኒቆዲሞስ ኢሳይያስ 9:1-2 ስላነበበ (ማቴ 4:12-16 ተመልከቱ) የብሉይ ኪዳን ታላላቅ መሢሐዊ ትንቢቶች መመርመር የያዘ ይመስላል፡፡ ይህን አድርጎ ከነበረ፣ እውነትም የናዝሬቱ ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ ተረድቶ ነበር ማለት ነው፡፡

ኢየሱስ በቀና መንገድ ያልተረዱትን፣ በዚህ ምዕራፍ የተጠቀሱትን ሰዎች ስናስብ ለእነርሱ ከማዘን በቀር የምናደርገው የለንም፡፡ ወንድሞቹ በአለማመን ተቀበሉት፤ የተለያዩ ሰዎች በክርክር አስተናገዱት፤ ስለሆነም ክፍፍል ተነሣ፡፡ በፈቃደኝነት እውነቱን ተቀብለውት ቢሆን ኖሮ፣ በቅንነት ታዘውት ቢሆን ኖሮ፣ በኢየሱስ እግር ሥር ወድቀው፣ እርሱ መሢሕ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን በተናዘዙ ነበር፡፡

የዛሬ ዘመን ሰዎችም ቢሆኑ፣ የአመለካከት አቋማቸውና አጉል የሆነ አመለካከታቸው እውነቱን እንዲጋርድባቸው በማድረግ ያንኑ ስሕተት ይደግማሉ፡፡

ይህ በእናንተም ላይ እንዲሠራ አትፍቀዱ!

ንጽጽሮችና ግጭቶች

ዮሐንስ 8

በዝሙት የተያዘችው ሴት ታሪክ የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል ነው? ከሆነስ የየትኛው ወንጌል ክፍል መሆን ነበረበት? ይህ በዮሐንስ ያለው ታሪክ 7:53-8:11 በአንዳንድ ጥንታዊ መጻሕፍት ውስጥ አይገኝም። በተገኘበት ስፍራ በዚህኛው የዮሐንስ ወንጌል ክፍል ውስጥ አልነበረም። አብዛኞቹ ምሁራን ይህ ክፍል ምንባብ የትም ይገኝ የትም በመንፈስ ቅዱስ የተጻፈ መሆኑን ይስማሙበታል። (ዶክተር ኤፍ. ኤፍ. ብሩስ «የእውነተኛ ወንጌል ክፍሎች ቁራጭ» ይሉታል)።

ለብዙዎቻችን ታሪኩ ለዚህ ክፍል ተስማሚና ትክክለኛ ሆኖ ይስማማል። እንዲያውም የምዕራፉ አጠቃላይ ይዘት ከዚህ በቤተ መቅደስ ውስጥ ከተከሰተው አስደናቂ ድርጊት ውስጥ ጉልቶ የወጣ መሆኑ ይታያል። ጌታችን የዓለም ብርሃን ስለመሆኑ ያስተላለፈው መግለጫ (ዮሐ. 8:12) እና ስለ እውነተኛና ስለ ሐሰተኛ ፍርድ (ቁ 15-16፣26) የተናገራቸው ቃላት ከዚህ ታሪክ ጋር በትክክል ይስማማሉ። «በኃጢአታችሁ ትሞታላችሁ» (ቁ. 21፣24) የሚለው የተደጋገመ ሐረግ በግልጽ የሚዛመደው በሴትየው ላይ ከሚደረግ ፍርድ ጋር ነው። ምዕራፉ ኢየሱስን ለመውገር በተደረገ ሙከራ መደምደሙ የሚያሳየው፣ ከመክፈቻ ታሪኩ ጋር ያለውን መያያዝ ነው። ከ7:52 ወደ 8:12 የሚደረገው ሽግግር በውል ያልታሰበበት ድንገተኛ ሽግግር ይሆናል።

በዚህ ጊዜ ጌታችን እንደገና ከአይሁድ አለቆች ጋር ወደ ቅራኔ ውስጥ ገብቶ ራሱን ያገኘዋል። እርሱን ይዘው አንዴ ለመገላገል የሚያበቃቸውን መረጃ እንደሚያገኙ ተስፋ በማድረግ ወጥመድ አዘጋጁለት። ይሁን እንጂ ሤራቸው ሲከሸፍ ይታያል፤ ይሁንና መዘዙ ውዝግብን አስከተለ። በዚህ ምዕራፍ ውስጥ የክርስቶስን ቸርነትና የሰውን ክፋት የሚያሳዩ ንጽጽሮች እንመለከታለን።

1. ጸጋና ሕግ (ዮሐ. 8:11)

የዳሱ በዓል ተጠናቋል። ነገር ግን ኢየሱስ ወደ ቤተ መቅደሱ ለሃይማኖታዊ ዓላማ የመጡትን እንግዶች ለማገልገል እድሉን ተጠቀመ። በዓሉ በሚካሄድበት ወቅት፤ ኢየሱስ በበዓሉ ላይ መገኘቱ ብቻ ሳይሆን፤ በግልጽ ያስተምር እንደነበረም ወሬው ተዛመተ (ሉቃ. 21:37 ተመልከቱ)። በሴቶች አደባባይ በግምጃ ቤቱ ስፍራ ያስተምር ነበር (ዮሐ. 8:20)። ጻፎችና ፈሪሳውያን የት እንደሚገኝ አውቀው በአንድነት በመሆን ሤራ ሸረቡ።

ሁለት ሰዎች አብረው ዝሙትን በመፈጸም ላይ እያሉ መያዝ በአብዛኛው እንደማይቻል የታወቀ ነው። ስለሆነም ከሴትየዋ ጋር ዝሙት የፈጸመው ሰው (በዚህም ተይዞ ያልተወነጀለው ሰው) የሤራው ተካፋይ መሆን አለመሆኑ ግልጽ ነበር። ሴቲቱ ብቻ ሳትሆን ሕጉ ሁለቱም የድርጊቱ ተካፋዮች በድንጋይ እንዲወገሩ ያዘዛል (ዘሌዋ. 20:10፤ ዘዳግ. 22:22)። ሰውየው ነፃ ሆኖ ሄዷል ለማለት ያጠራጥራል። ጻፎችና ፈሪሳውያን ጉዳዩን የያዙት በኃይለኛ ጭካኔ ነበር። የጌታን ትምህርት ጣልቃ በመግባት ያቋረጡበትና ሴትየዋንም እየገፈታተሩ ወደ ሕዝቡ መካከል ያመጡበት ሁኔታ ጭካኔን የተሞላ ነበር።

የአይሁድ አለቆች ኢየሱስን ግራ በሚያጋባ ውዝግብ ውስጥ አስገብተው መፈናፈኛ ሊያሳጡት ፈልገው ነበር። አዎን፤ «ሴትየዋ መወገር አለባት» ካለ፤ «የቀራጮችና የኃጢአተኞች ወዳጅ» የተባለበት ዝናው እንዴት ይሁን? ይህን ቢያደርግ ኖሮ ያለጥርጥር ተራው ሕዝብ ተስፋ ቆርጦ በተወውና፤ የይቅርታ መልእክቱን የመቀበል ዕድል ባጣ ነበር።

በሌላ በኩል ደግሞ «የለም፤ ሴትየዋ በድንጋይ መወገር የለባትም» ቢል ኖሮ በገሃድ ሕጉን ጥሶ ስለሚገኝ ይያዝ ነበር። ከአንድ በላይ በሚሆኑ ጊዜያት የአይሁድ አለቆች ኢየሱስን ከሙሴ ሕግ ጋር ለማጋጨት ሞክረዋል። አሁን ደግሞ የማያፈናፍን ፈተና ያገኙ መሰላቸው (ዮሐ. 5:39-47፤ 6:32፤ 7:40 ተመልከቱ)።

ኢየሱስ በሴትየዋ ላይ በመፍረድ ፈንታ፤ ፍርድን በፈራጆቹ ላይ አደረገ። ሰዎቹ ሴትየዋ ላይ በፈጸሙት ድርጊት ያዘነ

ለመሆኑ ጥርጥር የለውም። እንዲህ ያሉ ግብዞች የራሳቸውን ሁኔታ ዘወር ብለው ሳያዩ በሌላው ሰው ላይ መፍረዳቸውም አሳዘነው። በቤተ መቅደሱ የአፈር ወለል ላይ የጻፈው ምን እንደነበረ አናውቅም። አሥርቱ ትእዛዛት በመጀመሪያ የተጻፉት በእግዚአብሔር ጣት መሆኑን (ዘጸ. 31:18) አስታወሳቸውና እርሱም አምላክ መሆኑን እያሳሰባቸው የነበረ ይሆን? ወይስ በኤርምያስ 17:13 ያለውን ማስጠንቀቂያ እያሳሰባቸው ነበር?

የአይሁድ ሕግ የመጀመሪያውን ድንጋይ ከሳሾች በተከሻሹ ላይ እንዲወረውሩ ያስገድድ ነበር (ዘጸግ. 17:7)። ኃጢአት የሌለባቸው ሰዎች በሴቲቱ ላይ እንዲፈርዱ ኢየሱስ እየጠየቀ አልነበረም። ምክንያቱም በዚያ ከነበሩት ኃጢአት የሌለበት ሰው ቢኖር እርሱ ብቻ ነበርና ነው። ዛሬ ዳኞቻችን ፍጹማን ቢሆኑ ኖሮ፣ የችሎት አዳራሾቻችን ባይሰሩት በቀሩ ነበር። እርሱ ይጠቅስ የነበረው በልብና በአካል ሊፈጸም ስለሚችለው የሴቲቱ ልዩ ኃጢአት ነበር (ማቴ. 5:27-30)። በመላ ሕሊናቸው አማካኝነት ወቀሳ ስለተሰነዘረባቸው፣ ከሳሾቹ ኢየሱስና ሴትየዋ ብቻ እስከሚቀሩ በጸጥታ ከትይዕንቱ መድረክ አንድ በአንድ ወጡ። እርሱም ሴትየዋን ይቅር ካላት በኋላ፣ ዳግመኛ ኃጢአት እንዳትሠራ አስጠነቀቃት (ዮሐ. 5:14)።

ይህን ሁኔታ በማየት ኢየሱስ «ኃጢአትን ቸል ይላል» ወይም ሕግን ይቃረናል ብለን ልንተረጉም አይገባንም። ኢየሱስ ለዚህች ሴት ይቅርታ ማድረጉ አንድ ቀን ለኃጢአቷ እንደሚሞት ያመለክታል። ይቅርታ ነፃ ቢሆንም ቅሱ፣ እንዲያው በከንቱ የሚገኝ ትሩፋትም አይደለም። ከዚህም በላይ ኢየሱስ የሕግን ትምህርት ይቃወማል፣ ወይም ኃይሉን ያዳክማል የሚል ትክክለኛ ክስ ማንም እስካልሰነዘረበት ድረስ ሕግን በተማሏ ሁኔታ ፈጽሞታል። ሕጉን በራሳቸው ላይ ሳይሆን በሴትየዋ ላይ በመተግበራቸው፣ የአይሁድ አለቆች የሕግን ጽሕፈትና የሕግን መንፈስ እየጣሉ ነበር። እነርሱ ግን ሙሴን የተከላከሉና የቆሙለት መሰላቸው!

ሕግ የተሰጠው ኃጢአትን ለመግለጥ ነው (ሮሜ 3:20)። ስለሆነም በእግዚአብሔር ጸጋ ለመንጸት ከመቻላችን በፊት በሕግ ፍርድ ሥር መውደቅ አለብን። ሕግና ጸጋ እርስ በርስ

አይፎካከሩም። ሕግን በመጠበቅ የዳነ ማንም አልነበረም። እንዲሁም መጀመሪያ በሕግ ሳይፈረድበት በጸጋ የዳነም ማንም የለም። መለወጥና መዳን ከመሆኑ በፊት ጸጸትና ንስሐ ይቀድማል።

የክርስቶስ የችሮታ ይቅርታም ቢሆን፤ ለኃጢአት ማማከኛ አይሆንም። «ሂጂ ደግመሽም ኃጢአት አትሥሪ!» የሚል ነበር የጌታችን ምክር። «ይቅርታ ከአንተ ዘንድ ነው» [መዝ. (130):4]። የይቅርታ ጸጋው በንስሐ የተመለሰው ኃጢአተኛ፤ ለእግዚአብሔር ክብርን የሚያመጣ የተቀደሰና የታገዣነት ሕይወትን እንዲለማመድ ያለጥርጥር ያበረታታዋል።

2. ብርሃንና ጨለማ (ዮሐ. 8:12-20)

ይህ ሁለተኛው ታላቁ «እኔ ነኝ» የሚለው መግለጫዊ ዓረፍተ ነገር በምዕራፍ 8 ላይ ካሉት የመጀመሪያዎቹ አሥራ አንድ ቁጥሮች ከሚሰጡት ዓውደ አሳብ ጋር ይስማማል። ምናልባት በዚያን ሰዓት ፀሐይ እየወጣች የነበረ ይመስላል (8:2)፤ ምክንያቱም ኢየሱስ አያይዞ ራሱን ከንጋት ፀሐይ ጋር ያነጻጽራልና። ይህ የሚያሳየው እንደገና እኔ እግዚአብሔር ነኝ ማለቱን ነበር። ምክንያቱም ለአይሁድ ፀሐይ የያህዌ እግዚአብሔር ምልክት ሆኖ ትታሰብ ነበር [መዝ. (84):11፤ ሚል. 4:2]። ለዓለማችን ያለችው አንድ ፀሐይ ብቻ ናት፤ እርሷም የሕይወት ሁሉ ማዕከል ናት። ስለዚህ የሁሉም ማዕከል የሆነና የሁሉም ሕይወት መፍለቂያ የሆነ አንድ እግዚአብሔር አለ (ዮሐ. 1:4)። «እግዚአብሔር ብርሃን ነው» (1ኛ ዮሐ. 1:5)፤ ብርሃን በበራበት ስፍራ ሁሉ የሰውን ክፋት ይጋለጣል (ኤፌ. 5:8-14)።

የጌታችን «የእኔ ነኝ» አነጋገር ትልልቅ ጧፎች በሌሊት ከሚበሩበት የዳስ በዓል ጋር የተያያዘ ነበር። እነዚህ መብራቶች የእስራኤል ሕዝብ በምድረ በዳ ጉዞአቸው ይመራቸው የነበሩትን የእሳት ዓምዶች የሚያስታውሱዋቸው ነበሩ። በእርግጥ ዮሐንስ ሦስት «የምድረ በዳ ምስሎችን»፤ ማለትም መናን (ምዕ. 6)፤ የዓለቱን ውኃ (ምዕ. 7) እና የእሳቱን ዓምድ (ምዕ. 8) አንድ ላይ አጣምሮ አቅርቧል።

ጌታ ኢየሱስን «መከተል» ማለት በእርሱ ማመንና በእርሱ መታመን ነው። የዚህ ውጤት ለአማኙ ሕይወትንና ብርሃንን ይሰጣል። ያልዳኑ ሰዎች ጨለማን ስለወደዱ፣ በጨለማ ውስጥ ይመላለሳሉ (3:17)። በዚህ ወንጌል ከሚገኙ ዋነኛ መልእክቶች አንዱ፣ መንፈሳዊ ብርሃን እየበራ ስለመሆኑና ሰዎች ግን እንዳልተገነዘቡት፣ እንዲያው ሊያጠፉት እንደጣሩ (ዮሐ. 1:4-5) የሚገልጽ ነው።

በዚያን ወቅት ሁሉም የአይሁድ አለቆች ገና ስፍራውን ለቅቀው አልሄዱም ነበር። ሴትየዋ ከወጣች በኋላም ሌሎች ሰዎች ለመምጣታቸው ጥርጥር የለውም። እነዚህኞቹም እንደተለመደው ከኢየሱስ ጋር ክርክራቸውን ቀጠሉ። አሁን ደግሞ፣ የዓለም ብርሃን ነኝ በማለት ስለ ራስህ እንዴት ትመሰክራለህ ብለው ከሰሱት። በጊዜው የነበሩ የአይሁድ ችሎቶች ሰው ስለ ራሱ እንዲመሰክር አይፈቅዱም ነበር።

ይሁን እንጂ ብርሃን ስለ ራሱ መመስከር ግዴታው ነበር። ብርሃንን ማየት የማይችሉ ሰዎች ዓይነ ስውራን ብቻ ናቸው!

ለመጀመሪያ ጊዜ በሌሊት በአውሮፕላን የበረርኩበትን ወቅት አስታውሳለሁ። ከበታቼ ቀለማቸውን የሚለዋውጡ የከተሞችን ብርሃኖች ማየት በጣም አስደስቶኝ ነበር። አውሮፕላኖችን የኒውዮርክን አካባቢ ለቅቆ ወደ ጨለማው ውስጥ ሲገባ፣ ከማይሎች ርቀት ላይ የሚገኙ ጥቃቅን ፍሬ የሚያካክሉ የብርሃን ጭላን ጭሎችን ላይ ተደነቅሁኝ። ከዚያም በጦርነት ጊዜ ለምን አካባቢን በሙሉ ጨለማ ማድረግ እንደሚያስፈልግ ገባኝ። ምክንያቱም የጠላት ፓይለቶች የመጨረሻውን ጥቃቅን የብርሃን ጭላንጭል እንኳ ማየት ስለሚችሉ፣ አካባቢውን ዓላማ ውስጥ እንዳያስገቡ ለማድረግ ነው። ስለዚህ ብርሃን ስለ ራሱ ምስክርነት ይሰጣል ማለት ነው፤ እዚህ አለሁ ብሎ መናገር ይችላል።

ምናልባት ፈሪሳውያን እየጠቀሱት የነበረው የጌታችንን ቃል ሳይሆን አልረቀረም (5:13 ተመልከቱ)። እርሱ ግን ወዲያውኑ ክርክራቸውን አቃለለባቸው። የዚህ ክፍል ቁልፍ ቃላት ከሆኑት አንዱ፣ ምስክርነት ነው፤ ሰባት ጊዜም ተጠቅሷል። ፍርዳቸው የተጣመመ በመሆኑ ምስክርነታቸው አስተማማኝ ሊሆን እንደማይችል ኢየሱስ ገለጸላቸው። እነርሱ ተራ በሆነ ሰብአዊ

እይታ ፊትን አይተው ሲፈርዱ፤ እርሱ ግን ከመንፈሳዊ ግንዛቤ በመነሣት ይፈርድ ነበር። በዝሙት በተከሰሰው ሴት ላይ ያካሄዱት የፍርድ አሰጣጥ፤ ሕግንና የራሳቸውን ኃጢአተኛ ልብ እንደማያውቁ አረጋገጠባቸው።

እነርሱ በሴትየዋ ላይ ለመፍረድና አዳኙንም ለማጥመድ በሕጉ ስለተጠቀሙ፤ እርሱም በፊናው በሕጉ በመጠቀም ምላሽ ሰጣቸው። በዘዳግም 17:6 እና 19:15፤ እንደዚሁም በዘሌዋውያን 35:30 ላይ አንድን ብይን ሕጋዊ ለማድረግ የሁለት ሰዎች ምስክርነት እንደሚያስፈልግ የሚገልጸውን መርሕ ጠቀሰ። ኢየሱስ እነዚህ ሁለት ምስክሮች ነበሩት፤ ራሱና እግዚአብሔር። በዮሐ. 5:37-47 ባለው ክፍል ውስጥ፤ የአብ ምስክርነት በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ እንዳለ ተመልክተናል።

እነዚህ የሕግ አዋቂዎች የራሳቸው መሢሕ ከፊት ለፊታቸው ቆሞ እያለ አለማወቃቸው፤ ምንኛ አላዛኝ ነበር! የእግዚአብሔርን ሕግ እናውቃለን እያሉ የሕጉን ባለቤት እግዚአብሔርን ሳያውቁት ቀሩ፤ ምክንያቱም ቃሉ በውስጣቸው አልነበረም (ዮሐ. 5:38)፤ የእርሱን ፍቅርም ቢሆን አልተለማመዱትም ነበር (5:42)። አብን ስላላወቁት ወልድንም አላወቁትም።

«አብ ወዴት ነው?» የሚለውን ጥያቄያቸውን ኢየሱስ ፈጽሞ አልመለሰላቸውም። አብ የሚለው ቃል፤ በዚህ ምዕራፍ ሃያ አንድ ጊዜ ተዘግቦ ይገኛል፤ ስለዚህ ኢየሱስ ጉዳዩን በቅንነት ተቋቋመው እንጂ አላስወገደውም። «አባታቸው እግዚአብሔር ሳይሆን፤ ሰይጣን መሆኑን ያውቅ ነበር! እነዚህ ሰዎች ሃይማኖተኞች ቢሆኑም ቅሱ የሰይጣን ልጆች ነበሩ!

ኢየሱስን ለመያዝ ያደረጉት ተጨማሪ ሙከራ በእግዚአብሔር ጣልቃ ገብነት ተጨናገፈባቸው። ምክንያቱም ጌታችን ሕይወቱን የሚሰጥበት ሰዓት ገና አልደረሰም ነበር። የእግዚአብሔር አገልጋይ ተግባሩን በሚፈጽምበት ሰዓት፤ በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ መገኘቱ ብርታትና ሰላምን ይሰጠዋል።

3. ሕይወትና ሞት (ዮሐ. 8:21-30)

ኢየሱስ ትቶአቸው እንደሚሄድ ቢጠቅስም (7:34) አይሁዶች ግን ምን እንደተናገራቸው አልገባቸውም ነበር። ዳግመኛ

ትቶአቸው እንደሚሄድ፤ ሊከተሉት ስለማይችሉ በኃጢአታቸው እንደሚሞቱ አስጠነቀቃቸው! ከእርሱ ጋር በመከራከር ብቻ እግዚአብሔር የሰጣቸውን ዕድሎች እያበላሹ ነበር። ብዙም ሳይቆይ እነዚህ ዕድሎቻቸው የሚያበቁበት ጊዜ ነበር።

ሕዝቡ አሁንም እንደገና ትምህርቱ አልገባቸውም ነበር። ራሱን ሊያጠፋ እያሰበ መሰላቸው። አይሁድ ለማንኛውም ሕይወት ክብር መስጠት እንደሚገባ ስለሚማሩ፤ ራስን ማጥፋት ለእነርሱ ፀያፍ ድርጊት ነበር። ኢየሱስ ግን ራሱን ካጠፋ ወደ ፍርድ ስፍራ እንደሚሄድ ነበር፤ ሊከተሉት ያልፈለጉትም በዚህ ምክንያት እንደሆነ አድርገው አመካኙ።

ዳሩ ግን እውነቱ የዚህ ተቃራኒ ነበር። ወደ ፍርድ ስፍራ የሚሄዱት እነርሱው ነበሩ! ኢየሱስ ወደ አብ የሚመለስበትን ጊዜ እያመለከተ ነበር። አዳኙን ያላመነ ማንም ቢሆን ደግሞ ወደዚያ መሄድ አይችልም። ኢየሱስና የአይሁድ አለቆች ወደተለያዩ አድራሻዎች ይሄዱ የነበሩት መነሻቸውም የተለያየ ስለነበረ ነው። ኢየሱስ የመጣው ከሰማይ፤ እነርሱ ደግሞ ከምድር ስለነበሩ ነው። ኢየሱስ በዓለም ውስጥ የነበረ ቢሆንም ከዓለም አልነበረም (17:14-16 ተመልከቱ)።

እውነተኛ አማኝ ዜግነቱ ሰማያዊ ነው (ፊልጵ. 3:20-21፤ ሉቃ. 10:20)። ናፍቆቱና ትኩረቱ ወደ ሰማይ ነው። ነገር ግን ያልዳኑ ምድራዊ ናቸው፤ እንዲያውም ኢየሱስ «የዓለም ልጆች» ብሎአቸዋል (ሉቃ. 16:8)። ክርስቶስን ስላላመኑና ኃጢአታቸውም ስላልተሰረየላቸው መጨረሻቸው በኃጢአታቸው መሞት ነው። ክርስቲያን «በጌታ» ስለሚኖር «በጌታ» ይሞታል (ፊሊፆ 14:13)፤ የማያምኑ በኃጢአታቸው ስለሚኖሩ በኃጢአታቸው ይሞታሉ።

እነዚህ የሃይማኖት «አዋቂዎች» «አንተ ማን ነህ?» ብለው መጠየቃቸው፤ ለማመን የሚከብድ ይመስላል። የእግዚአብሔር ልጅ ስለመሆኑ ማሳመኛዎችን ሁሉ ሰጥቶአቸው ነበር። ነገር ግን እነዚህን የማሳመኛ መረጃዎች እያወቁ አልተቀበሉባቸውም። የጌታችን ምላሽ፤ «እኔ ልክ ስለ ራሴ እንደ ተናገርኩት ነኝ» ተብሎም ሊብራራ ይችላል። በሌላ አባባል በቅንነት የሰጠኋችሁን ምስክርነት ካልተቀበላችሁ፤ አዳዲስ ነገሮችን እንዳስተምራችሁ

ወይም አዳዲስ ማረጋገጫዎችን እንድሰጣችሁ ለምን ያስፈልገኛል?» እያለ ነበር።

ኢየሱስ ብዙ ጊዜ ስለ መለኮትነቱ በድፍርት ተናግሯል (ዮሐ. 8:26)። እፈርዳለሁ ብሎአቸዋል፤ ፍርዱ ደግሞ (ለአይሁዶች) የእግዚአብሔር ሥልጣን ብቻ ነበር። ከእግዚአብሔር እንደተላከና ያስተማራቸውን ነገሮችም የሰማው ከእግዚአብሔር መሆኑን ተናግሯል። የሃይማኖት መሪዎች ለእነዚህ የመለኮትነት ግልጽ ማረጋገጫዎች ምላሻቸው ምን ነበር? አልገባቸውም ነበር! እግዚአብሔር የእርሱን እውነት የሚገልጠው «ለሕፃናት» እንጂ «ለጥበበኞችና አስተዋዮች» አይደለም (ሉቃ. 10:21)።

አሁን ደግሞ ኢየሱስ በመስቀል ላይ «ስለሚሰቀልበት» ስለ ራሱ ሞት ተናገረ (ዮሐ. 3:14፤ 12:32)። «መስቀል» የሚለው ቃል ሲተረጎም፣ «በስቅላት መንጠልጠል» እና «በገናናነትና በክብር ከፍ ማለት» የሚሉ ጥምር ፍቺዎችን የያዘ ቃል ነው። ኢየሱስ ብዙውን ጊዜ እነዚህን ሁለቱን ትርጉሞች አጣምሮ ይጠቀም ነበር። ምክንያቱም የእርሱን ስቅላት የተመለከተው እንደ ሥቃይ ብቻ ሳይሆን እንደ ክብርም ነበር (12:23፤ 13:30-31፤ 17:1)። ይህ የሥቃይና የክብር ጥምረት በአንደኛ ጴጥሮስም ተደግሟል።

ኢየሱስ ለአይሁድ ሊገለጥ የነበረው በሞቱ፣ በቀብሩ፣ በትንሣኤውና በዕርገቱ ነበር። ጴጥሮስም በጳንጠቆስጤ ቀን (ዮሐዋ. 2) የሰበከው መልእክት ይኸው ነበር። በሌላ አባባል መልእክቱ የኢየሱስን ሞት ብቻ ሳይሆን ለክብር መነሣቱንና ከፍ ማለቱን ያካትታል። በጎልጎታ ይታይ የነበሩትን ሁኔታዎች የተከታተለው ሮማዊ ወታደርም እንኳ፣ «በእውነት ይህ ሰው የእግዚአብሔር ልጅ ነበረ» በማለት መስክሮለታል (ማር. 15:39)። የጌታቸውን ምሳሌ (ሉቃ. 24:25-27) በመከተል የጥንቱ አብያተ ክርስቲያናት ስለ መሢሐ ሥቃይና ክብር ከብሉይ ኪዳን ነቢያት ይጠቅሱ ነበር።

ኢየሱስ ሁለት ታላላቅ ተጨማሪ «የእኔ ነኝ» አነጋገሮችን ስለ ራሱ ያቀርባል፤ አንደኛው፣ እርሱ ከእግዚአብሔር የተላከ ብቻ ሳይሆን፣ አብን ደስ የሚያሰኘውን ያደርግ ስለነበር (ዮሐ. 8:29) አብ ከእርሱ ጋር እንደነበረ ነው። ጠላቶቹ እነዚህን ቃላት

የተቀበሉት በኃይለኛ ተቃውሞ እንደነበር ጥርጥር የለውም። ይሁንና ከአድማጮቹ አንዳንዶቹ በእርሱ አምነው ነበር። ይህ እምነታቸው የሚያድን እምነት ይሁን አይሁን ማወቅ አንችልም (2:23-25 ተመልከቱ)። ነገር ግን ጌታችን ለእነርሱ የተናገረው ቃል የሚያደርጉትን ያውቁ እንደነበር ያመለክታል።

ደኅንነት የሕይወትና የሞት ጉዳይ ነው። በኃጢአታቸው የሚኖሩና አዳኙንም የማይቀበሉ ሰዎች፤ በኃጢአታቸው መሞታቸው የግድ ነው። ምንም ዓይነት ሌላ አማራጭ የለም። አንድም በጸጋ ደኅንነትን እንቀበላለን፤ አልያም ከእግዚአብሔር ሕግ ሥር በፍርድ እንወድቃለን። በብርሃን በመመላለስ የዘላለምን ሕይወት መቀበል ወይም ደግሞ በጨለማ በመመላለስ የዘላለም ሞትን መጋፈጥ ድርሻችን ይሆናል። አራተኛው ንጽጽር ይከተላል።

4. አርነትና ባርነት (ዮሐ. 8:31-47)

በዮሐንስ 8:33 «እነርሱ» በሚል ተውላጠ ስም የተወከሉት አድማጮች እነ ማን ነበሩ? በቁጥር 30 የተጠቀሱት «አማኞች» ኢየሱስ በቀደሙት ቁጥሮች የተናገራቸው ናቸው። ለእነዚህ በቃሉ መኖር ብሎም ደቀ መዝሙርነት የእውነተኛ ደኅንነት ማረጋገጫ ስለመሆኑ አስጠንቅቆአቸዋል። ቃሉን ስንታዘዝ በመንፈሳዊ እውቀት እናድጋለን። በመንፈሳዊ እውቀት ባደግን መጠን ደግሞ፤ ከኃጢአት ነፃ መሆናችን እየጨመረ ይሄዳል። ሕይወት ወደ እውቀት እውቀትም ደግሞ ወደ ነጻነት ያመራሉ። «እነርሱ» የሚለው ተውላጠ ስም እነዚህን አዲስ አማኞች የሚጠቅስ አይመስልም። ምክንያቱም እነዚህኞቹ ከአዳኛቸው ጋር ይከራከራሉ ማለት አሳማኝ ስለማይሆን ነው። ቁጥር 37 መልስ የሚሰጥ ሊሆን ከቻለ፤ «እነርሱ» የሚለው ምናልባት የሚያመለክተው በንግግሩ ሁሉ ውስጥ የተቃወሙትን እነዚያኑ የሚያምኑ የአይሁድ አለቆች (ቁ. 13:19፤ 22፤ 25) ሳይሆን አይቀርም። እንደ በፊቱ አሁንም መልእክቱን ሊረዱት አልቻሉም። ኢየሱስ ይናገር የነበረው ከኃጢአት ነፃ ስለሚያወጣው ስለ እውነተኛው መንፈሳዊ አርነት ነበር።

የአብርሃም ተወላጆች ባርያ ሆነው አያውቁም የሚል አባባላቸው መሠረተ-ቢስ ነበር፤ ምክንያቱም የብሉይ ኪዳን

መጻሕፍት ዘገባ ራሱ ይህን አባባል ያስተባብላልና ነው። በመጽሐፈ መሳፍንት እንደተጻፈው አይሁድ በሰባት ኃያላን መንግሥታት ሥር በባርነት ተግዘዋል። አሥሩ ሰሜናዊ ነገዶች ወደ አሦር ምርኮኞች ሆነው ተወሰዱ፤ ሁለቱ ደቡባዊ ነገዶች ደግሞ ለሰባ ዓመታት የባቢሎን ምርኮኞች ነበሩ። በዚያኑ ኢየሱስ በሚያስተምርበት ሰዓት ደግሞ አይሁዶች በርም የአገዛዝ ቀንበር ሥር ነበሩ። ለትዕቢተኞች የሃይማኖት ሰዎች ድካማቸውንና ጉድለታቸውን ማመን ምንኛ ይከብዳቸዋል!

በመንፈሳዊ አርነትና ባርነት መካከል ስላለው ልዩነትና፣ ክልጅነት ወይም ከባርነት ጋር ስለመያያዙ ኢየሱስ አብራርቷል። ባርያ በቤት ውስጥ ቢያገለግልም ቅሉ የቤተሰቡ አካል አይደለም። ስለ ወደፊቱም ምንም ዋስትና አይደረግለትም። ኢየሱስ በዚህ ስፍራ እያሰበ የነበረው ስለ ይስሐቅና እስማኤል ሳይሆን አይቀርም (ዘፍጥረት 21 ተመልከቱ)። ኃጢአትን ሁልጊዜ የሚሠራና በኃጢአት የሚጸና ማንኛውም ሰው የኃጢአት ባርያ ነው። እነዚህ የሃይማኖት መሪዎች በኃጢአታቸው የሚሞቱ (ዮሐ. 8:21፣24) ብቻ ሳይሆኑ፣ በዚያኑ ወቅት ራሳቸው ከኃጢአት ቀንበር ሥር ነበሩ።

የኃጢአት ባሪያዎች ነፃ የሚወጡት እንዴት ነው? በልጁ በኩል ብቻ ነው። እርሱስ እንዴት አድርጎ ያከናውነዋል? በቃሉ ኃይል አማካኝነት ነው። በዮሐ. 8:38-47 በቃሉ ላይ የተደረገውን አጽንዖት ልብ በሉ። ቀደም ሲል ደግሞ «እውነት አርነት ያወጣችኋል» (ቁ. 32) ብሎአቸው ነበር። እነርሱ ግን ለቃሉ ለልባቸው ውስጥ ምንም ስፍራ አልሰጡም።

በዚህ ስፍራ ቀሪ ክፍሎች ክርክሩ አብ በሚል ቃል ዙሪያ ሲካሄድ ትመለከታላችሁ። ኢየሱስ ራሱን በሰማይ ካለው አብ ጋር አንድ ሲያደርግ፣ እነርሱን ግን ከገሃነም አባት ከሰይጣን ጋር ያያይዛቸዋል። በእርግጥ አይሁዶች አብርሃም አባታቸው እንደሆነ ተናግረዋል (ሉቃ. 3:8)፤ ነገር ግን ኢየሱስ «በአብርሃም ዘር» (የሥጋ ተወላጆች) እና «በአብርሃም ልጆች» (በግል እምነት አማካኝነት የሚፈጠሩ መንፈሳዊ ተከታይ ትውልድ) መካከል ያለውን ልዩነት በጥንቃቄ አሳየ (ገላ. 3:6-14)።

እነዚህ የአብርሃም ወገን ነን የሚሉ የአይሁድ አለቆች አብርሃምን እጅጉን የማይመስሉ ነበሩ። አብርሃም «የእግዚአብሔር ወዳጅ የነበረ ሊሆን፤ አፍቅሮ የሚያመለክውና ከእርሱ ጋርም ኅብረት የሚያደርግ ሰው ነበር (ኢሳ. 41:8)። አብርሃም የእግዚአብሔርን እውነት ሰምቶ የታዘዘ ሰው ነበር፤ ነገር ግን እነዚህ የሃይማኖት መሪዎች ይህ እውነት አልተከሰተላቸውም።

ባሕርይ የሚወሰነው በቤተሰብ ነው። ቤተሰብ ደግሞ የሚወሰነው በአባትነት ግንድ ነው። እግዚአብሔር አባታችሁ ከሆነ የእግዚአብሔር ባሕርይ ተካፋዮች ትሆናላችሁ (2ኛ ጴጥ. 1:1-4)፤ አባታችሁ ሰይጣን ከሆነ ግን የእርሱን ክፉ ባሕርይ ትወርሳላችሁ። ምንም እንኳ እያንዳንዱ የጠፋ ኃጢአተኛ የቁጣና የዓመፅ ልጅ ቢሆንም (ኤፌ. 2:1-3)፤ ጌታችን እንዲህ ዓይነቱን ሰው «የዲያብሎስ ልጅ» ነው አላለም። እዚህም ሆነ በእንክርዳዱ ምሳሌ (ማቴ. 13:24-32፤ 36-43) ኢየሱስ ፈሪሳውያንንና «አስመሳይ» አማኞችን የዲያብሎስ ልጆች ናቸው ብሏል። ሰይጣን አስመሳይ ነው (2ኛ ቆሮ. 11:13-15)፤ ስለዚህ ለልጆቹ ወደ መንግሥተ ሰማይ ሊያስገባ የማይችል የውሽት ጽድቅ ይሰጣቸዋል (ሮሜ. 10:1-4)።

እነዚህ የዲያብሎስ ልጆች የሆኑ የሃይማኖት መሪዎች ባሕርያት ምን ምን ነበሩ? አንደኛው፤ እውነትን አለመቀበላቸው ነው (ዮሐ. 8:40)። ሁለተኛው፤ እውነትን ስለተናገሩ ኢየሱስን ለመግደል መሞከራቸው ነው። እግዚአብሔርን አይወዱትም ነበር (ቁ. 42)፤ ኢየሱስ ያስተማረውንም ሊረዱት አልቻሉም (43፤ 47)። የሰይጣን ልጆች ስለ ሃይማኖት ባሕሎች የሚያውቁ ሊሆኑ ይችላሉ። ነገር ግን የእግዚአብሔር ቃል ግንዛቤ የላቸውም።

ሰይጣን ውሽታምና ነፍስ ገዳይ ነው። ለቀደሙት አባትና እናታችን የዋሽ (በውኑ እግዚአብሔር ከገነት ዛፍ ሁሉ እንዳትበሉ አዝዟል?) ያለና ሞታቸውንም ያቀነባበረ ነው። ውሽታምና ነፍስ ገዳይ በመሆኑ ቃየንም የዲያብሎስ ልጅ ነበር (1ኛ ዮሐ. 3:12)። ወንድሙን አቤልን ከገደለ በኋላ ስለ ድርጊቱ ክዷል (ዘፍጥ. 4)። ታዲያ እነዚህ የሃይማኖት መሪዎችም ስለ

ኢየሱስ መዋሽታቸው የሐሰት ምስክር ማቆማቸውና እንዲገደል ማድረጋቸው ምን ያስደንቃል?

ከባርነት ቀንበሮች ሁሉ የባለው ደግሞ ቀንበሩ የተጠመደበቱ ሰው የማይገነዘበው መሆኑ ነው። እንዲህ ያለው ሰው ነፃ ነኝ ብሎ ቢያስብም እርሱ ባርያ ነው። ፈሪሳውያንን ሌሎች የሃይማኖት መሪዎች ነፃ ነን ብለው ያስቡ ነበር። ነገር ግን ለኃጢአትና ለሰይጣን በአስቃቂ መንፈሳዊ እስራት ተጠፍረው ነበር፤ ነፃ ሊያወጣቸው የሚችለውን ብቸኛ እውነት ሊጋፈጡት አልወደዱም።

5. ክብርና ውርደት (ዮሐ. 8:48-59)

የሃይማኖት መሪዎች የጌታችንን አባባሎች ማስተባበል ስላቃታቸው በማንነቱ ላይ ጥቃት ሰነዘሩ። አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ተመራማሪዎች በዮሐ. 8:41 ላይ ያለውን የመሪዎቹን አባባል («እኛስ ከዝሙት አልተወለድንም») ሲሉ በጌታችን ልደትና ባሕርያት ላይ የተቃጣ አሽሙር ነበር ይላሉ። ማርያም ከዮሴፍ ጋር ከመጋባቷ በፊት ልጅ ወልዳ እንደነበር የሚታበል አይደለም። ነገር ግን በቁጥር 48 በኢየሱስ ማንነት የተቃጡት ጥቃቶች ግልጽ ነበሩ። ለአንድ አይሁድ ሳምራዊ ተብሎ መጠራት የሰድብ ሁሉ ቁንጮ ነበር፤ ከዚያም ጋኔን ያለበት ሰው መባል ደግሞ አቻ የማይገኝለት ስድብ ነበር።

ኢየሱስ ለዚህ የዘረኝነት ስድብ ምላሽ በማሰብ ክብር እንዳልሰጠው ልብ በሉ። (ይህ አሽሙር ኢየሱስም እንደ ሳምራውያን መናፍቅ ነው እንደ ማለት ለመሆኑ ጥርጥር የለውም።) እርሱን እያዋረዱት ቢሆኑም፤ እርሱ ግን አብን እያከበረ ነበር። ወልድን ሳያስከብሩ አብን ማክበር እንደማይቻል (5:23) መግለጹን ታስታውሳላችሁ። እነርሱ ይፈልጉ የነበሩት የራሳቸውን ክብር ነበር (5:41-44 ተመልከቱ)። እርሱ ግን ይፈልግ የነበረው ለእግዚአብሔር ብቻ የሚሆን ክብርን ነበር። ክርስቶስ የሌለበት የተለምዶ ሃይማኖት፤ የሌሎችን ውደሳ አዘውትረው የሚፈልጉ ሰዎች ስብስብ ነው።

በአለማመናቸው ምክንያት በኃጢአታቸው እንደሚሞቱ ኢየሱስ አስጠንቅቆአቸው ነበር። አሁን ደግሞ ፍጹማዊ የሆነውን

«የዘላለምም ሞትን ከማየት» (8:51) ቃሉን አምነው እንዲያመልጡ አስጠነቀቃቸው። ቀደም ብሎ ይህንን በምኩራብ ስብከቱ ተናግሮት ነበር (6:39-40፤44፤54)። እንደገና መሪዎቹ የሚናገረው ስለምን እንደነበረ ለመረዳት መንፈሳዊ ግንዛቤ ራቃቸው። አብርሃም ሞቷል፤ ነገር ግን እግዚአብሔርን የሚፈራሰው ነበር፤ ታማኝ ነቢያትም እንዲሁ ሞተዋል ባላቸው ጊዜ፤ ጋኔን አለበት የሚለውን እምነታቸውን ይብሱኑ አጠናክረዋቸው! (7:20)።

በሞት ላይ ጌታ ነኝ ማለቱ እግዚአብሔር ነኝ ማለቱ ነበር (5:21-29)። ይህ ለራሱ ያበጀው ክርክር አልነበረም፤ ነገር ግን እግዚአብሔር ለእርሱ የሰጠው ነበር እንጂ። እንዲያውም አብርሃም (አባታችን ነው የሚሉት) እንኳ የኢየሱስን ቀን ለማየት ደስ ተሰኝቷል? እነርሱ ግን በመደሰት ፈንታ እያመፁና ሊገድሉትም እየጣሩ ነበር።

አብርሃም የጌታችንን ማለትም ምድራዊ ሕይወቱንና አገልግሎቱን «ያየው» እንዴት ነው? በዚህ ዓይነት መንገድም ለወደፊት የምትመጣዋን ከተማ በእምነት አየ (ዕብ. 11:10፤13-16)። እግዚአብሔር ለአብርሃም ስለ ጌታችን ሕይወትና አገልግሎት አንድ ልዩ የሆነ ራእይ አልሰጠውም። የሰጠው የወደፊት ሁኔታዎችን የሚቃኝበትን መንፈሳዊ ግንዛቤ ነው። አብርሃም የመሢሐን መወለድ በራሱ ልጅ፤ በይስሐቅ ተአምራዊ ልደት ውስጥ ስለመመልከቱ አያጠያይቅም። ይስሐቅን ለእግዚአብሔር በሠዋ ጊዜም (ዘፍጥ. 22) የቀራኒዮን እይታ አግኝቷል። በመልክጼዴቅ የክህነት አገልግሎት ውስጥ ደግሞ (ዘፍጥ. 14:17-24) አብርሃም የጌታን ሰማያዊ የክህነት አገልግሎት ማየት ችሏል፤ በይስሐቅ ውስጥም አብርሃም የበጉን ሠርግ (ዘፍጥ. 24) ማየት ችሏል።

በዮሐንስ 8:58 ያለው አባባሉ «አብርሃም ከመኖሩ በፊት እኔ ነኝ» በሚል ሊተረጎም ይችላል። እንደገና ይህ የእግዚአብሔር ልጅ ለመሆኑ ሌላው ማረጋገጫ ነበር። የአይሁድ አለቆችም የተረዱት እንዲሁ ነበር። እንደገና ራሱን ከእግዚአብሔር ጋር እኩል አደረገ (5:18)፤ ይህ ደግሞ በሞት የሚያስቀጣ (ዘሌዋ. 24:16) እግዚአብሔርን የመስደብ ኃጢአት ነበር። ኢየሱስ

በመለኮታዊ ጥበቃ ሥር ስለነበር በዚህ ጊዜ ያለ ምንም ችግር ፈቀቅ አለ። የእርሱ ጊዜ ገና አልደረሰም ነበር። እውነቱን ማቅረብና ዕውሮች የሃይማኖት መሪዎች አምነውበት ነፃ እንዲወጡ ያስተላለፈውን ጥሪ ስንመለከት ጥንካሬውን ከማድነቅ በቀር የምንለውን እናጣለን።

ወደ አዳኙ ለመመለስ በጣም የሚያስቸግሩ ሰዎች ቢኖሩ፣ ጉድለት እንዳለባቸው የማይገነዘቡ ሰዎች ናቸው። በእግዚአብሔር ፍርድ ሥር ሆነው፣ ሃይማኖታቸው እንደሚያድናቸው ይተማመኑበታል። በጨለማ ውስጥ ስለሚመላለሱ የሕይወትን ብርሃን አይከተሉም። ለኃጢአት ከመማረካቸው የተነሣ «የዘላለም ሞት ተካፋይ» ናቸው። ከሃይማኖታዊ ምግባራቸው በተቃራኒ አብንና ወልድን ያዋርዳሉ። ኢየሱስ ክርስቶስን የሰቀሉት እነዚህ ሰዎች ናቸው። ኢየሱስም የዲያብሎስ ልጆች ያለው እነዚህኑ ነበር።

እናንተስ የማን ልጆች ናችሁ? ኢየሱስ ክርስቶስን ስለተቀበላችሁ እግዚአብሔር አባታችሁ ሆኖአልን? (ዮሐ. 1:12-13) ወይስ የሐሰት ጽድቅን፣ ማለትም «የመልካም ሥራ ጽድቅን» መመኪያችሁ በማድረጋችሁና በኢየሱስ ክርስቶስ በሚገኘው ጽድቅ ላይ ባለመመሥረታችሁ አባታችሁ ሰይጣን ሆኖአል?

እግዚአብሔር አባታችሁ ከሆነ መንግሥተ ሰማይ ቤታችሁ ነው። እርሱ አባታችሁ ካልሆነ ደግሞ መጨረሻችሁ ገሃነም ነው።

ስለዚህ በእርግጥም የሕይወትና የሞት ጉዳይ ነው!

ዓይነትውሩ ሰው በማስመሰል ማታለላቸውን አጋለጠ

ዮሐንስ 9

ጌታችን ተአምራትን ያደረገው የሰዎችን ችግር ለማስወገድ ነበር። ነገር ግን እነዚህን ተአምራት ለመንፈሳዊ መልእክቶቹ ማስተላለፊያ መሣሪያ አድርጎም ተጠቅሞባቸዋል። በመጨረሻ የእርሱ ተአምራት እውነትም መሢሕ መሆኑን የሚያረጋግጡ ማስተማሪያዎች ነበሩ። «ዕውሮች ያያሉ» (ማቴ. 11:5) የሚለው ኃይለ ቃል ከመሢሐዊ ተአምራቶቹ አንዱ ነበር። በዚህ ምዕራፍ ደግሞ በማስረጃ ተገልጾ እንመለከታለን። ኢየሱስ ይህን ተአምር በመንፈሳዊ እውነት ላይ ለሚሰጠው አጭር ስብከትና (ዮሐ. 9:39-41) ስለ እውነተኛና ሐሰተኛ እረኞች (10:1-18) ለሚያቀርበው ረጅም ስብከት በመነሻነት ተጠቀመበት።

ለምሳሌ በአሜሪካ በየሃያው ደቂቃ አንድ ሰው ዓይነ ስውር እንደሚሆን ይነገራል። በዚህ ምዕራፍ ውስጥ የተነገረለት ዓይነ ስውር ሆኖ የተወለደ ነበር። የእግዚአብሔርን ፍጥረት ውበትና የውድ ዘመዶቹን ፊት አይቶ የማያውቅ ሰው ነበር። ኢየሱስ በስፍራው በደረሰ ጊዜ ሁሉም ነገር ተቀየረና ሰውየው ማየት እንዲችል ተደረገ። ይሁንና ታላቁ ተአምር የዓይኖቹ መከፈት ብቻ ሳይሆን፤ የልቡ ለአዳኙ መከፈት ነበር። ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን መመስከር ሁሉንም ነገር እስከሚያሳጣው ዋጋ ቢያስከፍለውም በውዴታ አደረገው።

የዚህን ምዕራፍ መልእክት ለመረዳት ቀላሉ መንገድ፤ በዚህ ሰው ሕይወት ስለ ኢየሱስ ማንነት እያደጉ የሚሄዱትን የግንዛቤ ደረጃዎችን ማጤን ነው።

1. «ኢየሱስ የሚባለው ሰው» (ዮሐ. 9:1-12)

በዚያን ዘመን ዓይነ ስውር ሰው ሊያደርግ የሚችለው ነገር ቢኖር ከመለመን ያለፈ አልነበረም። ኢየሱስ በሚያልፍበት ጊዜ ይህ ሰው ያደረገው ይህንኑ ነበር (9:8)። ቢፈወሱ የሚፈነድቁ ብዙ ዕውራን እንደነበሩ ጥርጥር የለውም። ኢየሱስ ግን ይህን ሰው መረጠ (ሉቃ. 4:25-27 ተመልከቱ)፤ ሰውየውና ወላጆቹ

በቀበሌው የሚታወቁ ይመስላል። ኢየሱስ ሰውየውን የፈወሰበት ቀን ስንበት ነበር (ዮሐ. 9:14)። ይህን ያደረገው የሃይማኖት መሪዎችን እንደገና ለማስቆጣትና ሆን ብሎ ለመቋቋም ነበር (5:9)።

ደቀ መዛሙርቱ ሰውየውን ምሕረት እንደተደረገለት ዕድለኛ ሳይሆን፤ የሥነ መለኮታዊ ውዝግብ ርእስ አድርገው ቆጠሩት። አንድን ሰው በማገልገል ለሕይወቱ ችግር መፍትሔ ከመስጠት ይልቅ፤ «ኃጢአት»ን በመሰለ ረቂቅ ጽንሰ አሳብ ላይ መወያየት በጣም የቀለለ ሆኖ ታያቸው። ደቀ መዛሙርቱ የሰውየው ዓይኖች ከልደት ጀምሮ መታወራቸው በኃጢአት ምክንያት ነው ብለው አሰቡ። በእነርሱ አመለካከት ኃጢአቱ የራሱ ወይም የወላጆቹ መሰላቸው። ኢየሱስ ግን በአሳባቸው አልተስማማም ነበር።

በጥቅሱ ላይ ስንመለከት ማናቸውም ሥጋዊ ችግሮቻችን ከአዳም ያገኘነው የውድቀታችን ውጤቶች ናቸው። የእርሱ አለመታዘዝ ኃጢአትና ሞትን ወደ ዓለም አመጣ (ሮሜ 5:12)። ከዚህ ሁኔታ በኋላ ግን አንድ የተለየ ኃጢአት በተወሰነ ሰዎች በመፈጸሙ የተነሣ በሚከሰተው ጉድለት ላይ ወቀሳ ለመሰንዘር ማንም ችሎታም ሆነ ሥልጣን የለውም። ሕፃናት ለምን አካለ ጉዳሉ ሆነው እንደሚወለዱ የሚያውቀው እግዚአብሔር ብቻ ነው። እነዚያን ጉድለቶች ለሰዎች መልካም ነገርን ወደሚያመጡና ለስሙም ክብርን ወደሚያስገኙ ደረጃዎች የሚያሽጋግረውም እግዚአብሔር ነው።

በእርግጥ ሰውየውም ሆነ ወላጆች በአንድ ወቅት ኃጢአትን ፈጽመዋል። ይሁን እንጂ ኢየሱስ ለዚህ ሰውዬ ዕውርነት መንሥኤው ኃጢአታቸው ነው ብሎ አልደመደመም። በሌላ በኩልም ከዓመታት በኋላ ኢየሱስ ተአምር ይሠራበት ዘንድ እግዚአብሔር ይህን ሰው በዓላማ ዕውር አድርጎ እንደፈጠረውም አልጠቆመም። የመጀመሪያው ጥንታዊ ጽሑፍ ሥርዓተ ነጥቦች የሌሉት ስለሆነ ዮሐ. 9:3-4 በሚከተለው ሁኔታ ለማንበብ እንችላለን፡-

ይህ ሰውም ሆነ ወላጆቹ ኃጢአትን ስለፈጸሙ አይደለም። ነገር ግን የእግዚአብሔር ሥራዎች በእርሱ ይገለጡ ዘንድ ነው። ቀን ሳለም የላከኝን የእርሱን ሥራዎች መሥራት ይገባኛል።

የጌታችን የፈውስ ዘዴ ልዩ ነበር። በሰውየው ዓይኖች ላይ ጭቃ ቀብቶ ሲያበቃ ሄዶ እንዲታጠብ ነገረው። በሌላ ጊዜ ደግሞ ኢየሱስ ሁለት ዕውሮችን ዓይኖቻቸውን በመዳሰስ ብቻ ፈውሶአቸው ነበር (ማቴ. 9:27-31)። አንደኛውን ደግሞ በዓይኖቹ ላይ እንትፍ በማለት ፈውሶታል (ማቴ. 8:22-26)። የፈውሱ ኃይል አንድ ቢሆንም፤ ጌታችን የመፈወስ ስልቶቹን የተለያዩ አድርጓቸዋል። ምክንያቱም ሰዎች በዘዴዎቹ ላይ ብቻ በማተኮር በፈውሱ ውስጥ የሚተላለፈውን መንፈሳዊ መልእክት እንዳይስቱ ነው።

ጌታችን በጭቃው አማካይነት መፈወሱ በጥቂቱ ሁለት ምክንያቶች ይታዩ ነበር። የመጀመሪያው የሥጋ መሆኑን ምላሌ ለማሳየት ነው። እግዚአብሔር የመጀመሪያውን ሰው የሠራው ከአፈር ነበር። ደግሞም ልጁን የላከው ሙሉ ሰብአዊነት ሰጥቶት ነው። «ሰሊሆም ለሚለው ቃል- «የተላከ» የሚል ፍች እንዳለው ልብ በሉ። ይህንንም በዮሐ. 9:4 ካለው «የላከኝን ሥራ» ከሚለው ጋር አዛምዱ። (በተጨማሪም 3:17፤ 34፤ 5:36፤ 7:29፤ 8:18፤ 42 ተመልከቱ)። ኢየሱስ፤ ከአብ ተልኮ ወደ ምድር ስለመጣበት ሁኔታ አነስተኛ መግለጫ ሰጥቷል።

ሁለተኛው ምክንያት፤ ጭቃ የመቆጥቆጥ ባሕርይ ስላለው ነው። ሰውየው እንዲያምንና እንዲታዘዝ ይህ ሁኔታ አበረታቶታል። በዓይኖቻችሁ ውስጥ የሚቆጠቁጥ ነገር ሲገባ እንዴት ባለ ፍጥነት በውኃ አጥባችሁ እንደምታስወግዱት የታወቀ ነው። ይህን የመቆጥቆጥ ሥራ በፍርድ ሥር ያለውን የጠፋት ኃጢአተኛ ለመመለስ መንፈስ ቅዱስ ከሚጠቀምበት የመውቀስ ሥራ ጋር ልታነጻጽሩት ትችላላችሁ።

ሆኖም ግን ይህ ሰው ብርሃንን ማግኘቱ፤ ተቀምጦ ይለምን የነበረ ዕውሩ ሰው እርሱ ነውን? ዓይኖቹንስ ማን ከፈተለት? የሚል ተለይቶ የመታወቅን ችግር አስከተለበት። በተቀሩት የምዕራፍ 9 ክፍሎች በሙሉ፤ በእነዚህ ሁለት ጥያቄዎች ዙሪያ ውዝግቡ እየተባባሰ ሲሄድ ይታያል። የሃይማኖት መሪዎቹ

ኢየሱስ ሰውየውን ፈወሰው መባሉን ይቅርና በድፍኑ ተፈወሰ የሚለውን እውነትም እንኳ ለመጋፈጥ አልፈለጉም።

በዚህ ምዕራፍ ውስጥ «እንዴት እንዳየ» (ቁ. 10:15፣19፣26) ሰዎች አራት ጊዜ ጠይቀውታል። መጀመሪያ ጎረቤቶቹ ጠየቁት። ከዚያም ፈሪሳውያን ቀጠሉ። ፈሪሳውያኑ ሰውየው በሰጠው ምላሽ ስላልረኩ አልፈው ወላጆቹን ጠየቁ፤ በመጨረሻም ራሱን አንድ ጥያቄ አቀረቡለት። ይህ ሁሉ አካሄዳቸው ሕጋዊና ተገቢ ይመስል ነበር። ነገር ግን ድርጊቱ በሕዝቡም ሆነ በመሪዎቹ ሆን ተብሎ የተደረገ ነገሮችን የማጠማዘዙ ተግባር ነበር። የፈሪሳውያኑ ፍላጎት መረጃው እንዲጠፋ ለማድረግ ነበር፤ ሕዝቡ ደግሞ እውነቱን ለመናገር ፈሩ!

ሁላቸውም ይጠይቁ የነበሩት የተሳሳተ ጥያቄ ነበር። በመሠረቱ ጥያቄዎቻቸው «እንዴት» የሚሉ ሳይሆኑ «ማን» የሚሉ መሆን ነበረባቸው። ብዙ ጊዜ ጥያቄዎቻችን «እንዴት» የሚሉ ናቸው። ብቻውን ተአምር የሚያደርገውን አዳኙን በማመን ፈንታ፤ የተአምራት አደራረግ ሂደቱን ማወቅ እንፈልጋለን። ኒቆዲሞስም ወደ እናቱ ማኅፀን እንዴት አድርጎ እንደገና መግባት እንደሚችል ማወቅ ፈለገ (3:4፣9)። «ይህ ሰው ሥጋውን ልንበላ ይሰጠን ዘንድ እንዴት ይችላል?» (6:52)። ሂደቱን ማወቅ መቻላችን ተአምራቱን ለመቀበላችን ዋስትና አይሰጥም።

የተለማመደውን ነገር እንዲገልጽ በተጠየቀ ጊዜ፣ እርሱ ግን ዝም ብሎ የሆነውን ነገር ብቻ ነገራቸው። ተአምራቱን ስለፈጸመው ሰው የሚያውቀው ነገር ቢኖር «ኢየሱስ የሚባል ሰው» መሆኑን ብቻ ነበር። በእርግጥ ጌታችንን አላየውም ነበር፤ ድምፁን ግን ሰምቶታል። ዓይነ ሰውሩ ሰው ስለ ኢየሱስ ካለማወቁም በላይ የት እንደሄደ መረጃ አልነበረውም። በዚህ ደረጃ ተፈወሰ እንጂ ገና አልዳነም ነበር። ጎሕ ቀድሟል፣ ነገር ግን የጌታን ፊት እስኪያይና እስኪያመልከው ድረስ ብርሃኑ እየጎላ ሊሄድ ጊዜ አስፈልጎታል (ምሳሌ 4:18 ተመልከቱ)።

ኢየሱስ በዮሐንስ ወንጌል ቢያንስ አሥራ ሁለት ጊዜ «ሰው» ተብሎ ተጠቅሷል (4:29፣ 5:12፣ 8:40፣ 9:11፣ 24፣ 10:33፣ 11:47፣ 50፣ 18:14፣ 17፣ 29፣ 19:5)። ዮሐንስ አጽንዖት

የሰጠበት ጉዳይ ኢየሱስ ክርስቶስ አምላክ በመሆኑ ጉዳይ ላይ ነው። ነገር ግን ሐዋርያው ኢየሱስ ክርስቶስ እውነተኛ ሰው መሆኑንም በማሳየት በጥሩ ሁኔታ ሚዛን ይጠብቃል። ሥጋ መሆን የማስመስል ነገር አልነበረም (1ኛ ዮሐ. 1:14)።

2. «ነቢይ» (ዮሐ. 9:13-23)

ፈሪሳውያን የአይሁድ እምነት ተንካባካቢዎች ስለነበሩ፣ የተፈወሰው ሰው ለምርመራ እነርሱ ዘንድ መወሰዱ ተገቢ ነበር። ይህን ተአምር እንዲህ ባለ በጠለቀ ሁኔታ መመርመራቸው ኢየሱስ በእርግጥ ሰውየውን ለመፈወሱ የላቀ ማረጋገጫ ሆነ። ሰውየው ዕውር ሆኖ መወሰዱንም ተአምራቱን የበለጠ ታላቅ አደረገው። ምክንያቱም በሕመም ወይም በአደጋ የተፈጠረ ዕውርነት ቢሆን ኖሮ ወዲያው እንደሚስተካከል ስለሚታመን ነበር። የጌታችን ተአምራት በጠላቶቹ ዘንድ ጥያቄ በተሞላው ምርመራ ይገመገሙ ነበር።

ነገር ግን ኢየሱስ ሆን ብሎ በሰንበት ቀን ሰውየውን መፈወሱ ፈሪሳውያንን እጅጉን አሳሰባቸው። ምክንያቱም በሰንበት ቀን መፈወስ ራሱ ሕገ ወጥ ነበር። ጭቃውን በማዘጋጀት፣ በመቀባትና ሰውየውን በመፈወስ ኢየሱስ ሦስት ሕገ ወጥ «ሥራዎችን» ፈጸመ። ፈሪሳውያን ስለ ተአምሩ እግዚአብሔርን ማክበር ነበረባቸው። ይባስ ብለው መረጃ ማፈላለግ ጀመሩ።

ሰዎች አንዱን እውነት በቅንነት መቀበል እምቢ በሚሉበትና በፍርሃት ምክንያት ጉዳዩን በሚያድበሰብሱበት ጊዜ (ቁ. 22 ተመልከቱ)፣ አንድ የሆነ ድምዳሜ ላይ መድረስ አይቻልም። በዚህ ወቅት ኢየሱስ እንደገና የክፍፍሉ ምክንያት ሆነ (9:16፤ በተጨማሪም 7:12፣43 ተመልከቱ)። የሃይማኖት መሪዎች የሚፈርዱት አንድ ነገርን መሠረት አድርገው ነበር። ይኸውም ሰንበትን የሚጥስ ማንም ሰው እውነተኛ ነቢይ መሆን አይችልም የሚል ነበር። እነዚህ መሪዎች እንደ ዛሬዎቹ የሃይማኖት ሰዎች ሳይሆኑ፣ «አንዱን ጉዳይ» በማመን የሚያሳስሉ ነበሩ። ፈሪሳውያን ኢየሱስ ለሰዎች ከሰንበት የበለጠ ስጦታ ማለትም ከእግዚአብሔር የሚመጣውን እውነተኛውን ዕረፍት (ማቴ. 11:28-30) የሚሰጥ መሆኑን አልተገነዘቡም።

ለማኘ ሰው በፈሪሳውያን ዛቻ አልተገታም ነበር። ስለ እርሱምን ትላለህ ተብሎ በተጠየቀ ጊዜም በድፍረት «እርሱ ነቢይ ነው!» ብሏል (ዮሐ. 4:19) ለዚህ አቻ ጥቅስ ሊሆን እንደሚችል ልብ በሉ።) እንደ ሙሴ፣ ኤልያስ፣ ኤልሳዕ ያሉ ነቢያት ተአምራትን አድርገዋል። የአይሁድ ሕዝብ ነቢያቶቻቸውን የሚመለከቱት በእግዚአብሔር ኃይል አስደናቂ ነገሮችን የሚያደርጉ የእግዚአብሔር ሰዎች አድርገው ነበር።

ነገር ግን የሃይማኖት መሪዎቹ እንዲህ ያለውን ስያሜ እንዲቀበል አልፈለጉም። «ይህ ሰው ሰንበትን አያከብርምና ከእግዚአብሔር አይደለም» በማለት ምናልባት ተአምራቱን ዋጋ ማሳጣት ሳይችሉ አልቀሩም። እንዲህ አድርገው ከነበረ፣ ኢየሱስ አጠቃላይ ሁኔታውን በማቀነባበር በትክክል ሕዝቡን እያሳተ እንደነበረ ማሳመን የቻሉ ይመስላል። በልዩ ዘዴ ለማኞቹን ስፍራቸውን በማቀያየር አታለለ እንጂ፣ ዓይኑ በራሳት የተባለው ሰው፣ ዕውሩ ለማኝ እርሱ አልነበረም አሉ።

ለዚህ ጉዳይ ብርቱ ማረጋገጫ ማግኘት የሚቻለው የለማኘን ወላጆች በመጠየቅ ነበርና ጦርተው ሁለት ጥያቄዎችን አቀረበላቸው። (1) «ይህ ልጃችሁ ነውን?» (2) «ልጃችሁ ከሆነስ አሁን የሚያየው እንዴት ነው?» ወላጆቹ የትኛውንም ጥያቄ መመለስ ካልፈቀዱ፣ በችግር ውስጥ መውደቃቸው ነበር። በሌላ በኩል መሪዎቹ ከሚፈልጉት ምላሽ ውጪ ከሰጡ አሁንም ችግር ይጠብቃቸው ነበር። እንዴት ያለ ፍዳ ነው!

የመጀመሪያውን ጥያቄ፣ ልጃቸው እንደሆነና ዕውርም ሆኖ እንደተወለደ በቅንነት መለሱላቸው። ሁለተኛው ግን እንዴት እንደተፈወሰና ማን እንደፈወሰው አናውቅም በማለት ጠመዝማዛ በሆነ መንገድ መለሱላቸው። ከዚያም የተለመደውን ጥንታዊ ስልት በመጠቀም፣ እናንተ ራሳችሁ ሰውየውን፣ ራሱን ጠይቁት፤ እርሱ ሙሉ ሰው ነው በማለት መልሰው ኃላፊነቱን በራሳቸው ላይ ጫኑ።

ከእነዚህ ሁሉ ጥያቄዎችና የደብብቆሽ ምላሾች ጀርባ ያደባው ምን ይሆን? ሰዎችን መፍራት ነው። በዳሱ በዓል ያገኘው ይኸው ነበር (7:13)። እንደገና ወደፊት በጌታችን የመጨረሻ ፋሲካ ላይም እናገኘዋለን (12:42)። እነዚህ ሰዎች ይፈልጉ

የነበሩት የሰውን ውዳሴ እንጂ ከእግዚአብሔር የሚመጣውን አልነበረም (5:44)። በእርግጥ ከምኩራብ መገለል በጣም አሳሳቢ ጉዳይ ነበር። ይሁን እንጂ እውነቱን ሳይቀበሉ ቀርቶ ለዘላለም ወደ ጥፋቱ ማምራት የባሰ አሳሳቢ ነው። «የሰው ፍርሃት ወጥመድ ነው» (ምሳ. 29:25)። ፈሪሳውያን ኢየሱስን ለማጥመድ እየጣሩ ነበር። ወላጆቹ ደግሞ ከወጥመዱ ለመሸሽ እየታገሉ ነበር። ይሁንና እውነቱ ግን ሁላቸውም ራሳቸውን በወጥመዱ መረብ ውስጥ እየከተቱ መሆናቸው ነበር። ወላጆቹ የኢሳይያስ 51: 7 እና 12 ምክርን ቢሰሙ ኖሮ በበጃቸው ነበር።

ፈሪሳውያን ለደረጃቸው የሚመጥን «ጥሩ የክስ መነሻ» ማቅረብ ቻሉ። በመሠረቱ የሙሴ ሕግና የምእተ ዓመታት ዕድሜ ያለው የአይሁድ ትውፊት ባለቤት እነርሱው ነበሩ። ያልተረዱት ነገር ቢኖር ኢየሱስ ሁሉንም የሥርዓት ሕጎች መፈጸሙንና አሁን ደግሞ አዲስ ነገር እያስተዋወቀ መሆኑን ነው። በሙሴ ቢጀመርም በኢየሱስ ክርስቶስ ያለው ግን ፍጻሜ ነው (ዮሐ. 1:17 ተመልከቱ)።

3. «የእግዚአብሔር ሰው» (ዮሐ. 9:24-34)

ለጉዳዩ እልባት ለመስጠት የጓጉ ፈሪሳውያን ሰውየውን ጠርተው አስገቡት። በዚህ ጊዜ በመሐላ ሊያስሩት ፈለጉ። «ለእግዚአብሔር ክብርን ስጥ» ማለት በችሎት ፊት የቀረበ ሰው የሚምለው የአይሁድ መሐላ ዓይነት ነው (ኢያሱ 7:19 ተመልከቱ)።

ነገር ግን «ፈራጆቹ» ከመጀመሪያው የሁሉንም ሰው አመለካከት ጠመዘዙት። «እኛ ይህ ሰው ኃጢአተኛ መሆኑን እናውቃለን!» በዚህ አባባላቸው፣ መስካሪው ይልቅ ከችሎቱ ጋር ቢተባበር እንደሚበጀው አለበለዚያ ግን ከምኩራብ እንደሚገለል እያስጠነቀቁ ነበር። ለማኘ ሰው የማይበገር ዓይነት ሰው ነበር። ዓይኖቹ ተአምር አይተዋልና ስለሆነው ነገር ለመናገር አልፈራም።

ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ባሕርይ አልተከራከረም። ምክንያቱም ያ ከለመደውና ካወቀው ነገር ውጭ ስለነበረ ነው። ነገር ግን አሁን አንድን ነገር አውቋል። ይህም አሁን ማየት መቻሉን ነው። የዚህ

ሰው ምስክርነት (ዮሐ. 9:25) መዝሙር 27ን ያስታውሰናል። ይህን መዝሙር ከዚህ ምዕራፍ አኳያ፣ ከተፈወሰው ለማኝ ሰው እይታ አንጻር አንብቡትና ምን ያህል ትርጉም እንደሚሰጥ ተመልከቱ።

ለአራተኛ ጊዜ «እንዴትስ ዓይኖችህን ከፈተ?» የሚል ጥያቄ ተጠየቀ (ዮሐ. 9:10፣15፣19 እና 26 ተመልከቱ)። ሰውየው እዚህ ነጥብ ላይ ትዕግሥቱ ሲያልቅበት በምናብ ማየት እችላለሁ አለ። ለነገሩም ሕይወቱን በሙሉ ዕውር ሆኖ ያሳለፈ ስለነበር አይፈረድበትም። አሁን ደግሞ የሚያየው ነገር ከመጠን ያለፈ ሆነበት። ያለ ጥርጥር በምኩራቡ አደባባይ ብዙ መቆየት ፍላጎቱ አልነበረም። አሁንም አሁንም የቁጣ ፊቶችን መመልከቱና ያንኑ ጥያቄ ደጋግሞ መመለሱ ሰለቸው።

እነዚያን በቁጣ የጋሉ ፈሪሳውያን፣ እናንተ ደግሞ ደቀ መዛሙርቱ ልትሆኑ ትፈልጋላችሁ? ብሎ መጠየቁ። የዚህ ሰው ድፍረት የሚደነቅለት ነው። አሉታዊ ምላሽ እንደሚሰጡት ቢያውቅም ሊጠይቃቸው ልበ ሙሉ ሆነ። ፈራጆቹ ምስክርነቱን ለማስተባበል ባለመቻላቸው መሳደብ ጀመሩ። እንደገና የሙሴን ነገር አምጥተው በጉዳዩ ውስጥ ደነቀሩበት (5:46)። ፈሪሳውያን ራሳቸውን ቁጥብ ወግ አጥባቂ አድርገው የሚቆጥሩ ጥንቁቆች ነበሩ። እንደ እውነቱ ከሆነ እነርሱ የጥንት ነገር ጭፍን ቁራኛ ዎች ነበሩ። እውነተኛ ወግ አጥባቂ ግን የጥንቱን ጥሩ ጥሩ ነገር ወስዶ ይጠቀምበታል። ሆኖም ግን እግዚአብሔር ስለሚሠራቸው አዳዲስ ነገሮችም ግንዛቤ ያለው ነው። አዲሱ ከአሮጌው ይወጣል (ማቴ. 13:52)። የአሮጌ ቁራኛ ግን የጥንቱን ነገር እንዳለ ጠብቆ የሚያቆይ ነው። እንዲህ ያለ ሰው ለውጥን የሚቃወምና እግዚአብሔር የሚያደርጋቸውን አዳዲስ ነገሮች የሚቃረን ነው። ፈሪሳውያን ሙሴን በአግባቡ አውቀውት ቢሆን ኖሮ፣ ኢየሱስ ማን እንደሆነና የሚያደርገው ምን እንደ ነበረ በተረዱ ነበር።

እነዚህ የሃይማኖት መሪዎች ስለ ሙሴ እርግጠኞች ነበሩ። ኢየሱስን ግን አላውቁትም። ከወዴት እንደመጣም አያውቁም ነበር። እርሱ ከአብ ተልኮ ከሰማይ መምጣቱን ቀደም ብሎ ነገሮአቸው ነበር (ዮሐ. 6:33፣38፣ 41-42፣ 50-51)። እነርሱ ግን በእርግጠኝነት የሚያውቁት በናዝሬት ከተማ ከማርያምና ከዮሴፍ

በሥጋ የተወለደ መሆኑን ብቻ ነበር (6:42፤ 7:41-42)። «ሥጋዊ ፍርድን» ይፈርዳሉ (8:15) እንጂ መንፈሳዊ ይዘቱን አይመረምሩም።

የተፈወሰው ዓይነ ሰው ለማኝ ዓይኖቹን የከፈተለትን ሰው ፈሪሳውያን አለማወቃቸው ለማመን የማይቻል ነገር ሆነበት። በኢየሩሳሌም እየተዘዋወሩ የዕውራንን ዓይኖች የሚያበሩ ስንት ሰዎች ነበሩ? እነዚህ የሃይማኖት መሪዎች ተአምሩን ከመተቸት ይልቅ፤ ተአምር አድራጊውን ማወቅና ከእርሱ መማር ይበጃቸው ነበር። እነዚህ «አዋቂዎች» ለእነርሱ የተላከውን የማዕዘን ድንጋይ ናቁ (የሐዋ. 4:11)።

ለማኙ ግን በዚህ ጊዜ ለእነዚህ የሃይማኖት መሪዎች ተግባራዊ በሆነ መንገድ መለኮታዊ ትምህርትን ሰጣቸው። ምናልባትም ይህ ሰው «በልቤስ በደልን አይቼ ብሆን ጌታ አይሰማኝም ነበር» የሚለውን መዝ. (66):18 በአሳቡ የያዘ ሳይሆን አልቀረም። የሃይማኖት መሪዎቹ ኢየሱስ ኃጢአተኛ ነው አሉ (የሐ. 9:24)። ነገር ግን እግዚአብሔር የዕውሩን ዓይን ለመክፈት ኢየሱስን ተጠቅሞበታል።

ኢየሱስ በእናቱ ማኅፀን ዕውር ሆኖ የተወለደን ሰው ፈወሰ በማለት ሌላ ክርክር ቀስቃሽ አባባል ተናገረ። እስከሚያውቁት ድረስ እንዲህ ያለ ነገር ከዚህ ቀደም ተከስቶም አያውቅም። ስለሆነም እግዚአብሔር ኢየሱስን መስማቱ ብቻ ሳይሆን የሰውየውን ዓይኖች እንዲከፍትም አስችሎታል። ታዲያ ኢየሱስ እንዴት ኃጢአተኛ ሊሆን ይችላል!

ግትር ሃይማኖተኞች ማስረጃን ወይም ምክንያትን ለመቀበል ኃይል የላቸውም። አእምሮአቸው ወደ አንድ አቅጣጫ ብቻ ያዘነበለ ነው። ፈሪሳውያን ጭብጦችን ከቅንነት ተመልክተዋቸው ቢሆን ኖሮ፤ ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን በተገነዘቡና አምነውበት በጽኑ ነበር።

እንደገና እነዚህ የሃይማኖት መሪዎች፤ ድሮውንም የተወለደከው በኃጢአት ነው በማለት ሰደቡት። ይሁን እንጂ ይህ ሰው በኃጢአቱ የሚሞት አልነበረም (8:21፤24 ተመልከቱ)፤ ምክንያቱም ይህን ምዕራፍ ከማጠናቀቃችን በፊት ይህ ለማኝ

ኢየሱስ ክርስቶስን ወደ ማመን ይመጣል። ሁላችንም ብንሆን የተወለድነው በኃጢአት ነው [መዝ. (51):5]። ይሁን እንጂ በኃጢአት መኖራችንን መቀጠል ወይም በኃጢአታችን መሞት የለብንም (ቆላ. 3:6-7)። በኢየሱስ ክርስቶስ ማመን ከኃጢአት ያድነናል፤ ሐሴት የተሞላበትን የእርነት ሕይወትም ይሰጠናል።

የሃይማኖት መሪዎቹ ይህንን ሰው ከአጥቢያው ምክራብ በገሃድ አገለሉት። ይህም ከቤተሰቡና ከወዳጆቹ ሁሉ ተለየ ማለት ነው። ኢየሱስ የመጣው «ለተገለሉት» ስለሆነ ከቶውንም አልጣላቸውም።

4. «የእግዚአብሔር ልጅ» (ዮሐ. 9:35-41)

መልካሙ እረኛ ሁልጊዜ ለበጎቹ ይጠነቀቃል። ኢየሱስ ይህ ሰው መገለል እንደደረሰበት ስላወቀ ፈልጎ በማግኘት ራሱን ገለጠለት። ሰውየው የጌታን ድምፅ እንጂ የሚያውቀው ፊቱን እንዳላየ ልብ በሉ።

ስለ ኢየሱስ የነበረው እውቀት አሁን ስላደገ እምነቱም እንዲሁ ከፍ አለ። አሁን ኢየሱስን፤ «ኢየሱስ የሚባል ሰው»፤ ወይም «ነቢይ» ወይም የእግዚአብሔር ሰው (1ኛ ዮሐ. 5:1) ብሎ መጥራት ለእርሱ ከእንግዲህ በቅቶታል። ዮሐንስ መልእክቱን የጻፈው ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን ለማረጋገጥ ነው። እንደዚሁም ኢየሱስን ተገናኝተው የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን ያረጋገጡ ሰዎች ያስተላለፉትን ለአድማጮቹ ለማቅረብ ነው። ይህ ለማኝም ከእነዚህ ምስክሮች አንዱ ነው።

ኢየሱስ ራሱን የእግዚአብሔር ልጅ አድርጎ አቀረበ (ቁ. 35፤ እንዲሁም 5:25 ተመልከቱ)፤ ለማኝም ይህን እውነት አምኖ ዳነ (ቁ. 38)። «በጎቹ ድምፂን ይሰማሉ» (10:27)። «አላየምም አላመነምም»። ሰምቶ ነው ያመነው። አዳኙን ማመን ብቻ ሳይሆን፤ ነገር ግን አመለከውም። ኢየሱስ ክርስቶስ አምላክ ካልሆነ ታዲያ ለምን አምልኮን ተቀበለ? ጴጥሮስ፤ ጳውሎስና ባርናባስ አምልኮን ፍጹም አልተቀበሉም (ዮሐዋ. 10:25-26፤ 14:11-15 ተመልከቱ)።

መጥምቁ ዮሐንስ ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን ተቀብሏል (1:34)፤ ናትናኤልም እንዲሁ አድርጓል (1:49)።

ኢየሱስ እርሱ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን ተናግሯል (5:25፤ 9:35)፤ ጴጥሮስም ደግሞ ይህንኑ አረጋግጦለታል (6:69)። አሁን ደግሞ ያ የተፈወሰው ዓይነ ሥውር ሰው ይህን የመስካሪዎች ቡድን ተቀላቀለ።

አንዳንድ ፈሪሳውያን በሚናገረው ወይም በሚያደርገው ነገር ለማጥመድ ሲሉ ኢየሱስ በሄደበት ስፍራ ሁሉ ለመገኘት ይደክሙ ነበር። ኢየሱስ እነርሱን እያየ፣ ይህን አጭር ሆኖ ጠልቆ የሚገባ ስብከት በመንፈሳዊ እውርነት ላይ በመስበክ አጠቃለለው።

ዮሐንስ 9:39 በ3:16-17 ካለው አሳብ ጋር የሚቃረን አይደለም። የጌታችን መምጣት ለደኅንነት ነበር፤ ሆኖም ግን ለማመን ለማይፈቅዱት የመምጣቱ ውጤት ፍርድ ሆነባቸው። ከተዘራ ዘር ድንቅ የሆነ ውበትን የምታፈልቀው ፀሐይ፣ በየድንጋዩ ሥር የተደበቁትን ነፍሳትም ታጋልጣለች። የሃይማኖት መሪዎች ዕውራን ሆነው ሳለ ዕውርነታቸውን ለመቀበል እምቢ አሉ፤ በመሆኑም የእውነቱ ብርሃን የበለጠ አሳወራቸው። ለማኘ፣ ግን ጉድለቱን ስላመነ አካላዊውንም ሆነ መንፈሳዊውን ብርሃን ተቀበለ። ለማየት ከማይፈልግ፣ «ሁሉም እውነት» ስላለኝ ምንም መማር አያስፈልገኝም ብሎ እንደሚያስብ ሰው ዕውር ማንም የለም (9:28፣ 34)።

ያዳምጡ የነበሩ ፈሪሳውያን ኢየሱስ የተናገረው ነገር አናወጣቸው። አሉታዊ ምላሽ እንደሚሰጣቸው በመጠባበቅ «እኛ ደግሞ ዕውራን ነን?» ብለው ጠየቁ። ኢየሱስ ግን «ዕውር ዕውርን ቢመራ» (ማቴ. 15:14) እንዳላቸው ይታወሳል። ስለዚህ ምላሹን ከተቀበሉ ሰንብተው ነበር። የታወሩት በትዕቢታቸው ራሳቸውን ጻድቅ በማድረጋቸው፣ በተለምዶ እምነታቸው የእግዚአብሔርን ቃል በተሳሳተ መንገድ በመተርጎማቸው ነበር።

የጌታችን ምላሽ ተገላቢጦሽ ሆነ። «ዕውሮችስ ብትሆኑ ኃጢአት ባልሆነባችሁም ነበር፤ አሁን ግን እናያለን ትላላችሁ፤ ኃጢአታችሁ ይኖራል»። የሚደረገውን ነገር ላለማወቅ ዕውርነት እንደ ምክንያት ተደርጎ ሊቀርብ ይችላል። እነርሱ ግን የሚሆነውን ነገር ያውቁ ነበር። ኢየሱስ ብዙ ተአምራትን

ቢያደርግም የሃይማኖት መሪዎች ግን ይህን ጭብጥ መቀበል ስላልፈለጉ ትክክለኛው ውሳኔ ማድረግ ተሳናቸው።

ኢየሱስ የዓለም ብርሃን ነው (ዮሐ. 8:12፤ 9:5)። ብርሃንን ማየት የማይችሉ ዕውራንና ማየት የማይፈልጉ ወይም ራሳቸውን ዕውራን የሚያደርጉ ብቻ ናቸው። ያ ለማን በሥጋ በመንፈስም ዕውር ነበር፤ ሆኖም ግን ዓይኖቹም ልቡም ተከፈቱለት። ለምን ይመስላችኋል? ምክንያቱም ቃሉን ስምቶ በማመን ስለታዘዘና የእግዚአብሔርን ጸጋ ስለተለማመደ ነው። ፈሪሳውያን ጥሩ የሥጋ ዓይኖች የነበሩአቸው ቢሆኑም በመንፈሳዊው ግን የታወሩ ነበሩ። ፈሪሳውያን «የሚያዩት» በምን ዓይነት መንገድ ነበር? በዕውሩ ለማን ላይ የተካሄደውን ለውጥ አይተዋል። መፈወሱንም መካድ አልቻሉም። ኢየሱስ የሠራቸውን ኃይለኛ ሥራዎች አይተዋል። ከመካከላቸው አንዱ የነበረው ኒቆዲሞስም እንኳ በጌታ ተአምራት ልቡ ተማርኮ ነበር (3:2)። ጭብጦቹን በቅንነት ተመልክተዋቸው ቢሆኑ ኖሮ እውነቱን በገሃድ ማየት በቻሉ ነበር። «ፈቃዱን (የእግዚአብሔርን) ሊያደርግ የሚወድ ቢኖር እርሱ ይህ ትምህርት ከእግዚአብሔር ቢሆን ወይም እኔ ከራሴ የምናገር ብሆን ያውቃል» (7:17 ቃል በቃል ትርጉም)። «ነገር ግን ሕይወት እንዲሆንላችሁ ወደ እኔ ልትመጡ አትወዱም» (5:40)። ምዕራፍ 10 በመሠረቱ ጌታችን ለፈሪሳውያን የሰጠው አገልግሎት ቀጣይ ክፍል ነው። መነሻው የዕውሩ ለማን መፈወስ ነው (10:21)። በምዕራፍ 9:35 ላይ «ወደ ውጭ እንዳወጡት» የሚለው ሐረግ፤ በምዕራፍ 10:4 ላይ «ካወጣቸው» ተብሎ ተተርጉሞአል። ለማኙ ከምኩራቡ እንዲገለል ተደርጓል፤ ነገር ግን መልካሙ እረኛ አውጥቶ ወደ መንጋው ጨምሮታል! በምዕራፍ 10 ላይ አጽንዖት የተደረገው፤ መልካሙ እረኛ በሆነው በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ነው። እርሱ እዚህ ላይ የቀረበበት ሁኔታ ከሐሰተኞች እረኞች ማለትም ከፈሪሳውያኑ በተቃራኒ ነው።

ይህን የተፈወሰ ለማን ዳግም ከቶ አንመለከተውም፤ ነገር ግን ይህ ሰው ኢየሱስን በጥብቅ እንደተከተለውና ለእርሱ ከሚመስክሩትም አንዱ እንደነበረ በእርግጠኝነት መናገር ይቻላል። ፈራ ተባ የሚሉ ወላጆቹን ወደ ጌታ እንደ መራቸው

ተስፋ አለን። ከምኩራብ መወገዱ እርሱን በጣም የሚጎዳው ተግባር ነበር። ይሁንና ከአይሁድ ባሕል መቼውንም ሊያገኝ የማይችለውን ድጋፍና መጽናናት፤ ከኢየሱስ ጋር ከነበረው ኅብረት አግኝቷል።

ዛሬም እንኳ በክርስቶስና በቤተሰባቸው ወይም በክርስቶስና በባሕላዊ እምነታቸው መካከል ምርጫ ማድረግ ግድ የሚሆንባቸው ሰዎች አሉ።

ምንም እንኳ ከፍተኛ ዋጋ ቢያስከፍለውም፤ ይህ ዕውር ለማኝ ትክክለኛውን ምርጫ አደረገ።

«የጸድቃን መንገድ ግን እንደ ንጋት ነው፤ ሙሉ ቀን እስኪሆንም ድረስ እየተጨመረ ይበራል» (ምሳ. 4:18)።